Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

Rev. Con. Skedros
999 South 15th East
Salt Lake 5, Utah.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελὶς
ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΜΗΝΥΜΑ ΕΠΙ ΤΗ ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ 1959	35
Η ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ: Χαιρετιστήρια Μηνύματα	36
Ο ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΜΥΣΤΙΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΙ ΜΟΝΑΙ ΕΝ ΤΗ ΟΡΘΟΔΟΞΩ ΕΚΚΛΗΣΙΑ. Ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Νύσσης κ. Γερμανοῦ, Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου	38
ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑ ΡΩΜΗΣ ΠΡΟΣ ΕΝΩΣΙΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΣΥΓΚΛΗΣΙΝ «ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ» ΣΥΝΟΔΟΥ	39
ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ BROOKLINE, MASS.: Λόγος τοῦ Ἐλλογ. Καθηγητοῦ κ. Κωνσταντίνου Μπόνη. (Ἀναγκαία Διασάφησις)	40
ΕΡΑΝΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΝΕΟΛΑΙΑΣ «G.O.Y.A.»: Πρὸς ἵδρυσιν Παρεκκλησίου ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ Μπρουκλάϊν	42
ΙΕΡΑ ΕΞΟΡΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΝΕΟΛΑΙΑΣ «G.O.Y.A.». Ὑπὸ τοῦ Αἰδ. Ἰωάννου Λυμπέρη, Προέδρου τοῦ Συλλόγου Ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς	42
Η ΝΗΣΤΕΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΝ. Ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Μελετίου Τριποδάκη	43
ΒΥΖΑΝΤΙΝΑΙ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΑΙ (Α΄.). Ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Τροπαίου κ. Πολυεύκτου	44
ΑΙ ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙΑΙ (Α΄.). Ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Φιλ. Ἀχλαδᾶ	46
ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ—ΚΑΘΟΛΙΚΙΣΜΟΣ—ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ. Ὑπὸ τοῦ Αἰδ. Πρεσβ. Νικολάου Ἠλία	47
ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ: Ὁ Ζακχαῖος μετανοεῖ. — Τὰ τάλαντα ποὺ κρύπτονται. — Ἡ πίστις τῆς Χαναναίας. — Τὸ Τριώδιον ἄρχεται. — Τελῶναι καὶ Φαρισαῖοι.	48
ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ ΑΓΙΟΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ: ΙΕΡΟΣ ΦΩΤΙΟΣ, ΤΑΡΑΣΙΟΣ	49
THE STUDY OF THE GREEK ORTHODOX TRADITION IN THE UNITED STATES. By Prof. Clanville Downey	50
ORTHODOXY AND HELLENISM	52
EDITORIAL COMMENT: Reaction to the Pope's Appeal for Christian Unity	53
THE GUIDE FOR THE CHRISTIAN OF THE GREEK ORTHODOX CHURCH IN AMERICA — X. By His Eminence Archbishop Michael	54
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ — ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ — ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ	57
THE RELEGIOUS OMNIBUS. Rev. Demetrios J. Constantelos, Editor	61

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ ΙΕΡΟΥ ΦΩΤΙΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝ) ΠΟΛΕΩΣ

Ὡς τῶν Ἀποστόλων ὁμότροπος καὶ τῆς Οἰκουμένης διδάσκαλος, τῷ Δεσπότῃ τῶν ὅλων ἱκέτευε, Φώτιε, εἰρήνην τῇ οἰκουμένῃ δωρήσασθαι καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ

Φαρισαίου φύγωμεν ὑψηγορίαν,
καὶ Τελώνου μάθωμεν
τὸ ταπεινὸν ἐν στεναγμοῖς,
πρὸς τὸν Σωτῆρα κραυγάζοντες·
Ἵλαθι μόνε ἡμῖν εὐδιάλλακτε.

ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΕΤΟΣ ΚΕ΄. ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ—FEBRUARY, 1959 ΑΡΙΘΜΟΣ 467

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1959

1. ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ΄ ΛΟΥΚΑ. Τοῦ Ζακχαίου. Τρύφωνος μάρτ. Ἀναστασίου νεομάρτ.
2. ΔΕΥΤΕΡΑ. Ἡ ΥΠΑΠΑΝΤΗ τοῦ Κυρίου. Ἀγαθοδώρου μάρτυρος.
3. ΤΡΙΤΗ. Συμεὼν τοῦ Θεοδόχου, Ἄννης τῆς Προφήτιδος.
4. ΤΕΤΑΡΤΗ. Ἰσιδώρου ὁσίου τοῦ Πηλουσιώτου.
5. ΠΕΜΠΤΗ. Ἀγάθης μάρτυρος, Θεοδοσίου ὁσίου τοῦ ἐν Σκοπέλῳ.
6. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Βουκόλου ἐπ. Σμύρνης, Φωτίου τοῦ Μεγάλου Πατρ. Κων)πόλεως.
7. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Παρθενίου ἐπισκόπου Λαμψάκου, Λουκᾶ τοῦ ἐν Ἑλλάδι.
8. ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΣΤ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ. Τῶν Ταλάντων. Θεοδώρου στρατ. μεγαλομάρτυρος, Φιλαδέλφου μάρτυρος.
9. ΔΕΥΤΕΡΑ. Νικηφόρου μάρτυρος.
10. ΤΡΙΤΗ. Χαραλάμπους Ἱερομάρτυρος.
11. ΤΕΤΑΡΤΗ. Βλασίου Ἱερομ. ἐπισκόπου Σεβαστείας, Θεοδώρας Βασιλίσσης.
12. ΠΕΜΠΤΗ. Μελετίου Ἀρχιεπισκόπου Ἀντιοχείας.
13. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Μαρτινιανοῦ ὁσίου, Ἀκύλα καὶ Πρισκίλλης Ἀποστόλων.
14. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Αὐξεντίου, Μάρωνος ὁσίων. Γεωργίου νεομ. Μυτιληναίου.
15. ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ. Τῆς Χαναναίας. Ὀνησίμου ἀποστόλ., Εὐσεβίου ὁσ.
16. ΔΕΥΤΕΡΑ. Παμφίλου μάρτυρος, Ρωμανοῦ ὁσίου νεομάρτ. ἐκ Καρπενησίου.
17. ΤΡΙΤΗ. Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος μεγαλομ., Μαρκιανοῦ καὶ Πουλχερίας βασιλέων.
18. ΤΕΤΑΡΤΗ. Λέοντος Πάπα Ρώμης, Ἀγαπητοῦ ἐπισκόπου, Σιναίου ὁμολογητοῦ.
19. ΠΕΜΠΤΗ. Ἀρχίππου, Φιλήμονος, Ἀπφίας ἀποστόλων. Φιλοθέης Ἀθηναίας ὁσ.
20. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Λέοντος ἐπισκόπου Κατάνης, Βησσαρίωνος ὁσίου.
21. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Εὐσταθίου ἀρχιεπ. Ἀντιοχείας, Τιμοθέου τοῦ ἐν Συμβόλοις.
22. ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΣΤ΄ Λουκᾶ. Τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου. Ἄρχεται τὸ Τριῴδιον. Τῶν ἐν τοῖς Εὐγενίου μαρτύρων.
23. ΔΕΥΤΕΡΑ. Πολυκάρπου ἐπισκόπου Σμύρνης.
24. ΤΡΙΤΗ. Α΄ καὶ Β΄ εὕρεσις τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.
25. ΤΕΤΑΡΤΗ. Ταρασίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, Ρηγίνου ἐπ. Σκοπέλου.
26. ΠΕΜΠΤΗ. Πορφυρίου ἐπισκόπου Γάζης. Φωτεινῆς μεγαλομάρτυρος, ἰσαποστόλου, τῆς Σαμαρείτιδος.
27. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου, ὁμολογητοῦ. Γελασίου μάρτυρος.
28. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Βασιλείου ὁσίου, ὁμολογητοῦ. Νυμφᾶ καὶ Εὐβούλου. (Μνεία ὁσίου Κασσιανοῦ).

RELIGIOUS CALENDAR — FEBRUARY, 1959

1. SUNDAY. Fifteenth Sunday of Luke; SS. Zachaios and Tryfon.
2. MONDAY. Presentation of Christ in the Temple.
3. TUESDAY. St. Symeon the God-receiving; Anna the Prophetess.
4. WEDNESDAY. St. Isidore Pelousiotis.
5. THURSDAY. St. Agathe; St. Theodosius of Scopelos.
6. FRIDAY. St. Boukolos of Smyrna; St. Photios, Patriarch.
7. SATURDAY. St. Parthenios, Bishop of Lampsakos; St. Loukas.
8. SUNDAY. Sixteenth Sunday of Matthew.
9. MONDAY. St. Nikephoros, Martyr.
10. TUESDAY. St. Charalambos, Martyr.
11. WEDNESDAY. St. Vlasios, Martyr, Bishop of Sebastia.
12. THURSDAY. St. Meletius, Archbishop of Antioch.
13. FRIDAY. SS. Martinianos, Akyla, and Priscilla.
14. SATURDAY. SS. Auxentios and Maronos.
15. SUNDAY. Seventeenth Sunday of Matthew.
16. MONDAY. St. Pamphiols, Martyr; St. Romanos of Karpenision.
17. TUESDAY. St. Theodore of Teronos, Great Martyr.
18. WEDNESDAY. St. Leon, Pope of Rome; Sinaios the Confessor.
19. THURSDAY. Archipus, Philemon, and Apfias of the 70 Apostles.
20. FRIDAY. St. Leon, Bishop of Katanis; St. Vissarionos.
21. SATURDAY. St. Eustatius, Archbishop of Antioch.
22. SUNDAY. Sixteenth Sunday of Luke.
23. MONDAY. St. Polykarpos, Bishop of Smyrna.
24. TUESDAY. Finding of the skull of St. John the Baptist.
25. WEDNESDAY. St. Tarasios, Patriarch; St. Reginus of Scopelos.
26. THURSDAY. St. Porphyrios, Bishop of Gaza; St. Photinis.
27. FRIDAY. St. Procopius the Confessor; St. Gelasios.
28. SATURDAY. St. Basil the Confessor.

Orthodox Observer

Est. 1934

The official publication of the news, work and thought of the Greek Orthodox Church in America, published monthly by the Greek Archdiocese of North and South America, 10 East 79th Street, New York 21, N. Y. Phone: TRafalgar 9-2060

•

EDITOR:
BASIL VASILIADES, Δ.Ο.Θ.
EDITOR, English Section:
ARTHUR DORE

•

Subscription Rates in U.S.A. and Canada:
One year $4.00
Two years $7.00
Single copy ..... 40 cents
Foreign Countries ..... $4.50 per year

•

Second class mailing privileges authorized at New York, N. Y.

•

Allow one month for change of address and renewal orders to become effective. To insure accuracy in changes, include previous and new address. Contributions and News deadline for THE ORTHODOX OBSERVER is the 2nd day of the month for issue of following month. Send all communications to:

ORTHODOX OBSERVER
Greek Archdiocese
10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

PUBLICATIONS

OF THE GREEK ARCHDIOCESE OF N. & S. AMERICA

PARENTS AND PRIESTS AS SERVANTS OF REDEMPTION. By Athenagoras Kokkinakis, Bishop of Elaia. Pp. 206. New York, 1958.

The Eastern Orthodox Church — A Bibliography by Rev. Dean Timothy Andrews. $0.50

The Divine Liturgy for Mixed Chorus. Music by John Sakellarides. Arranged Tito Xirellis. Pp. 56. $1.00

Repentance by the Very Rev. Archimandrite Ser. Papacostas. Translated into English from the 12th Greek ed. Published by Brotherhood of Theologians "ZOE." Pp. 141. $0.50

History of the Orthodox Church by Rev. Constantine Callinicos. Pp. 146. $1.50

The Greek Orthodox Faith by Archbishop Michael. Pp. 8..... no charge

The Greek Contribution to Our Common Faith by Dr. E. E. Flack Pp. 8. no charge

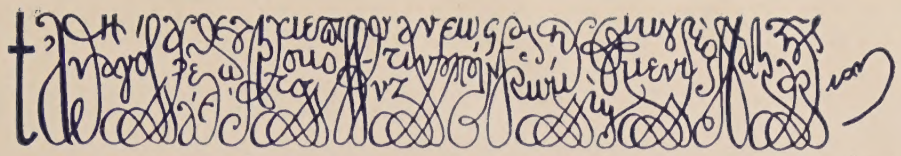

ΜΗΝΥΜΑ

ΤΗΣ Α.Θ. ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΑΘΗΝΑΓΟΡΑ ΤΟΥ Α΄. ΕΠΙ ΤΗ ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1959

Ὁ Ἁγιώτατος Ἀποστολικὸς καὶ Οἰκουμενικὸς οὗτος Θρόνος, καὶ Ἡμεῖς προσωπικῶς, ἀδιαλείπτως προσευχόμενοι ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἑνώσεως, χαιρετίζομεν γηθοσύνως πᾶσαν εἰλικρινῆ ἔκκλησιν πρὸς εἰρήνην, ὁποθενδήποτε προερχομένην, μειζόνως δὲ καὶ ὡς εἰκός, ὅταν ἐκπορεύηται ἐκ Κέντρου Χριστιανικοῦ, οἷον ἡ Πρεσβυτέρα Ρώμη.

Ἡ θλιβερὰ εἰκὼν τῆς σημερινῆς ἀνθρωπότητος, πολλαχῶς δοκιμαζομένης ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως ἀμοιβαίας κατανοήσεως καὶ εἰρηνικῆς διαβιώσεως τῶν λαῶν, ἐπιβάλλει εἰς τοὺς Ἀρχηγοὺς τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ἐντονώτερον τὸ χρέος, ὅπως καταστήσωμεν ἀπὸ κοινοῦ δῆλον εἰς τὸν σημερινὸν κόσμον, ὅτι τὰ τεχνικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ ἐπιτεύγματα δὲν ἐπαρκοῦσιν εἰς τὴν διαμόρφωσιν ἑνὸς πανανθρωπίνου πολιτισμοῦ, ἄνευ πνευματικῶν, θρησκευτικῶν καὶ ἠθικῶν θεμελίων, ἄνευ τοῦ Χριστοῦ, Ὅστις καταξιοῖ τὴν ἀγάπην, τὴν εἰρήνην καὶ τὴν δικαιοσύνην μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων.

Διὸ καὶ ἐν βαθυτάτῃ συνειδήσει τῆς εὐθύνης ταύτης δηλοῦμεν, ὅτι εἴμεθα εἰλικρινῶς πρόθυμοι, ὅπως, πρὸς τὰς ἀδιαλείπτους εὐχὰς καὶ ἱκεσίας τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, ὑπὲρ «τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου», ἐπισυνάψωμεν θετικὴν καὶ τὴν συνεργασίαν ἡμῶν καὶ ἐπὶ τῶν πρακτικωτέρων πεδίων, τόσον ἐντὸς τῶν εὐρυτέρων Διεκκλησιαστικῶν Ὀργανισμῶν, ἐν οἷς μετέχομεν ἤδη, συνεργαζόμενοι πλήρως, ὅσον καὶ ἐντὸς τῶν πλαισίων ἰδιαιτέρων ἐπαφῶν μετὰ τῆς Πρεσβυγενοῦς τῆς Δύσεως Ἐκκλησίας, ἵνα ἐλαφρύνωμεν τὴν «συνοχὴν τῶν ἐθνῶν ἐν ἀπορίᾳ . . . ἀπὸ φόβου καὶ προσδοκίας τῶν ἐπερχομένων τῇ οἰκουμένῃ», καὶ στηρίξωμεν βεβαίαν τὴν ἐλπίδα τῶν ἀνθρώπων πρὸς εὐτυχεστέραν ἐπὶ τῆς αὔριον προοπτικήν.

Καὶ θεωροῦμεν πλέον εὔκαιρον, ὅπως, κατὰ τὰς κοσμογονικὰς στιγμὰς ταύτας, ἃς διέρχεται ἡ ἀνθρωπότης, Ἡμεῖς, οἱ θεόθεν κεκλημένοι ἐπὶ τὸ ἔργον τῆς «μερίμνης καὶ τῆς ἐπισυστάσεως» τῶν ἑκατομμυρίων τῶν πιστῶν τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν, συναντηθῶμεν ἐπὶ τῆς βαθυτάτης ταύτης καὶ ἐπιτακτικῆς ἀνάγκης τῶν λαῶν, ἵνα εὕρωσιν οὗτοι λύσιν καὶ ἀνακούφισιν τῶν κυκλούντων αὐτοὺς προβλημάτων.

Ὑπὸ τὸ Κράτος τοιούτων σκέψεων καὶ διαθέσεων τελοῦντες, ἐλάβομεν ἐμμέσως γνῶσιν τῆς ἀπὸ μέρους τῆς Α. Ἁγιότητος, τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, ἀνανεωθείσης «ἐκκλήσεως πρὸς ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν», ἣν χαιρετίζοντες ἀδελφικῶς, Ἡμεῖς ἑρμηνεύομεν ὡς μίαν σαφῆ κατανόησιν τῆς ἀνάγκης συναντήσεως καὶ συνταυτίσεως τῶν πνευματικῶν δυνάμεων, ἃς ἀντιπροσωπεύει ἡ Θεοσύστατος Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, οὐχὶ βεβαίως ἐν τῇ καταστάσει τῆς διαιρέσεως καὶ διχοστασίας, ἐν ᾗ ἀπὸ αἰώνων καὶ μέχρι τοῦ νῦν εὑρίσκεται αὕτη, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἰδεώδη καὶ εὐκταίαν ἑνότητα, ἣν καὶ ὡραματίσθη καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὴν ὁ Κύριος, καὶ εἰς ἀπόδειξιν, ὅτι τὸ μήνυμα τῶν Χριστουγέννων δὲν εἶναι κορυφὴ αὐτοτελειώσεως καὶ ἀρετῆς ἀπρόσιτος, ἀλλὰ δύναμις «ἐξομοιώσεως τοῦ θνητοῦ πρὸς τὸ Τέλειον».

Ἐφ' ᾧ καὶ πεποίθαμεν, ὅτι πᾶσα ἔκκλησις πρὸς ἕνωσιν δέον νὰ συνοδεύηται καὶ ὑπὸ τῶν ἀπαραιτήτων ἐκείνων καὶ συγκεκριμένων πράξεων καὶ ἐνεργειῶν, ὅσαι θὰ ἀπεδείκνυον μὲν ἐνηρμονισμένας τὰς προθέσεις πρὸς τὰ ἔργα καὶ θὰ ἔφερον ἡμᾶς καὶ τὰ μέλη τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν ὄντως πλησιέστερον τοῦ Κυρίου, τοὐλάχιστον τό γε νῦν ἐπὶ ἐδάφους πρακτικοῦ καὶ ἐν πνεύματι ἰσότητος, δικαιοσύνης, ἐλευθερίας πνευματικῆς καὶ ἀλληλοσεβασμοῦ.

Κατὰ τὰς ἡμέρας τοίνυν ταύτας τῆς Ἐπιφανείας τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἐκ τῶν ἡγιασμένων τῆς Ἀνατολῆς χωμάτων, θεωροῦμεν εὐσταθοῦσαν τὴν ἐλπίδα καὶ προσευχὴν ἡμῶν ὅτι, σὺν πάσῃ τῇ ἀνθρωπότητι, τῇ νοερῶς ἐστραμμένῃ πρὸς τὸν ἐξ Ἑώας ἀνατέλλοντα «Ἄρχοντα τῆς Εἰρήνης καὶ Πατέρα τοῦ μέλλοντος αἰῶνος» (Ἡσ. 9, 5), καὶ ἡ Ἁγιωτάτη Ἐκκλησία τῆς Ρώμης θὰ στραφῇ ἀδελφικῶς πρὸς τὴν Ἀνατολήν, καὶ τοῦτο εὐχόμεθα καὶ προσδοκῶμεν παρὰ τῆς Α. Ἁγιότητος τοῦ νέου Πάπα Ρώμης Ἰωάννου τοῦ ΚΓ΄., τοῦ τόσον προσωπικῶς γνωστοῦ, ἀγαπητοῦ καὶ σεβαστοῦ εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς κλίματα, ὡς αἴτημα παγχριστιανικὸν καὶ χαραυγὴν ἑνὸς ἀληθῶς νέου ἔτους ἐν Χριστῷ.

ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΑ

Κατωτέρω δημοσιεύομεν ἀποσπάσματα ἐκ τῶν Χαιρετιστηρίων μηνυμάτων, τὰ ὁποῖα ἐστάλησαν εἰς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Ἑβδομάδος τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου.

Ἐκ τοῦ μηνύματος τῆς Α.Θ. Παναγιότητος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Κου Κου ΑΘΗΝΑΓΟΡΟΥ:

«Τὴν σπουδαιότητα καὶ σημασίαν τοῦ ἑορτασμοῦ τούτου, ὡς κρατύνοντος καὶ στηρίζοντος τὴν πρὸς τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα καὶ τὴν προγονικὴν Γλῶσσαν καὶ Παιδείαν ἀγάπην τοῦ ἐν τῇ εὐλογημένῃ Χώρᾳ τῆς Ἀμερικῆς ἐγκατεστημένου καὶ βιοῦντος προσφιλοῦς Ὁμογενοῦς Στοιχείου, καὶ ἀποτελοῦντος τρόπον τινὰ τὸν συνεκτικὸν δεσμὸν τὸν συνδέοντα τὰ ἐν Ἀμερικῇ πολύτιμα τῆς Ἐκκλησίας τέκνα, πρὸς ταύτην τε καὶ τὸ σύνολον τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους, κατ' ἐπανάληψιν ἤδη ἀναπτύξαντες, ἐπ' εὐκαιρίᾳ προγενεστέρων τοιούτων ἑορτασμῶν, ἐπιθυμοῦμεν διὰ τοῦ παρόντος ἵνα καταστήσωμεν εἰς πάντας ἔκδηλον τὴν ἣν βαθέως αἰσθανόμεθα χαράν, διαπιστοῦντες, ὅτι ἡ σημασία αὕτη κατανοεῖται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πληρέστερον καὶ δὴ ἀπὸ μέρους τῆς φιλτάτης Νέας Γενεᾶς, καὶ ὅτι ὁ ἑορτασμὸς οὗτος παρὰ πάντων θεωρεῖται καὶ ὡς ἀπότισις ἅμα ἀπὸ μέρους τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ὁμογενείας φόρου τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς ἀκαμάτους σκαπανεῖς τῶν Γραμμάτων, τοῦ Τύπου, καὶ πάντας ἐκείνους Κληρικοὺς καὶ Λαϊκούς, οἵτινες μετὰ προθυμίας ἐπωμίσθησαν καὶ αἰσίως διεξάγουσι τὸ ὄντως βαρὺ ἔργον τῆς μεταλαμπαδεύσεως καὶ τῆς διατηρήσεως ἐν Ἀμερικῇ μετὰ τῆς γλώσσης καὶ τῶν ἀθανάτων πνευματικῶν θησαυρῶν τῶν προγόνων ἡμῶν. Συγχαίροντες δὲ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῇ ὑμετέρᾳ ἀγαπητῇ Θεοφιλίᾳ καὶ πᾶσι τοῖς αὐτόθι ἀγαπητοῖς ἐν Χριστῷ ἀδελφοῖς Θεοφιλεστάτοις Ἐπισκόποις, τοῖς Ἱερατικῶς Προϊσταμένοις, Ἐκδόταις τοῦ Ὁμογενοῦς Τύπου, Καθηγηταῖς, Διδασκάλοις καὶ Μαθηταῖς καὶ πᾶσιν ἁπαξαπλῶς τοῖς κοπιῶσι καὶ συμβαλλομένοις εἰς τὴν ἐν τῇ προγονικῇ παιδείᾳ καὶ ἀρετῇ διαπλάσει τῆς Νέας Γενεᾶς, εὐχόμεθα ὑπὲρ πλήρους τοῦ Ἑορτασμοῦ ἐπιτυχίας καὶ ἀπονέμομεν τὴν Πατριαρχικὴν ἡμῶν εὐλογίαν».

Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Γ. ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ:

«Κατὰ τρόπον ἀναμφισβήτητον ἀποδεικνύει τὰς καταβαλλομένας ἀόκνους ἐπιτυχεῖς προσπαθείας τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς πρὸς διατήρησιν καὶ ἔτι περισσοτέραν σύσφιξιν τῶν δεσμῶν, οἱ ὁποῖοι ἑνώνουν τὴν μητέρα Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν μετὰ τῶν ὁμογενῶν τῶν διαβιούντων εἰς τὴν φιλόξενον Ἀμερικανικὴν Συμπολιτείαν. Τὸ ἔθνος μας συνδέεται μετὰ τῆς μεγάλης Ἀμερικανικῆς συμπολιτείας οὐ μόνον δι' εἰλικρινοῦς φιλίας, ἀλλὰ καὶ διὰ κοινῶν ἀγώνων ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν ἰδεωδῶν τοῦ Χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Ἀκόμη ζωντανεύουν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν μελῶν τῆς ὁμογενείας τὰς Ἑλληνοχριστιανικὰς ἀξίας καὶ διαδίδουν μεταξὺ τῶν μελῶν της τὴν ἐν Ἑλλάδι παρατηρουμένην πρόοδον εἰς τὰ γράμματα, τὰς τέχνας καὶ τὴν ἐπιστήμην».

Ὁ Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. ΣΠ. ΜΑΡΙΝΑΤΟΣ:

«Ἡ συμμετοχὴ τοῦ ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνισμοῦ εἰς τὸν πανελλήνιον ἑορτασμὸν τῆς ἑορτῆς τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων συγκινεῖ πάντα Ἕλληνα καὶ ἰδιαιτέρως τὸ Ἐθνικὸν ἡμῶν Πανεπιστήμιον, τὸ ὁποῖον στοιχοῦν παλαιοτέρῳ ἑλληνικῷ ἔθει, καθιέρωσε τὴν ἑορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ὡς ἡμέραν τῶν Γραμμάτων ὀλίγα ἔτη μετὰ τὴν ἵδρυσιν αὐτοῦ καὶ οὕτως ἔδωκε τὸ σύνθημα νὰ καταστῇ αὕτη ἑορτὴ τῶν γραμμάτων τῶν ἁπανταχοῦ Ἑλληνικῶν Σχολῶν. Ἡ ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς εὐστοχωτάτη καθιέρωσις τῆς τελευταίας ἑβδομάδος τοῦ Ἰανουαρίου ὡς Ἑβδομάδος τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου, μὲ κέντρον τὴν ἑορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, σημαίνει ὅτι ἡ ἐκεῖ ὁμογένεια ἐμπνέεται ὑπὸ τῶν ἰδανικῶν τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, τοῦ ὁποίου πρωτεργάται καὶ φορεῖς ἐγένοντο οἱ μεγάλοι ἐκεῖνοι Ἕλληνες Πατέρες καὶ Οἰκουμενικοὶ Διδάσκαλοι καὶ τὰ ὁποῖα ἰδανικά, κατὰ τὸ νῦν ἰσχῦον Ἑλληνικὸν Σύνταγμα, πρέπει νὰ ἐμπνέωσι τὴν Ἐθνικὴν ἡμῶν Παιδείαν».

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας κ. ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ:

«Μετὰ μεγάλης χαρᾶς καὶ συγκινήσεως διαβιβάζω πρὸς ὑμᾶς μηνύματα τῶν Ἀκαδημαϊκῶν τῆς Τάξεως Γραμμάτων καὶ Καλῶν Τεχνῶν, προσθέτων καὶ τὸ ἰδικόν μου μήνυμα πρὸς τὰς Ἑλληνικὰς Κοινότητας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, χαιρετίζων αὐτὰς ὡς ἀξίους ἀντιπροσώπους τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἰδέας εἰς τοὺς κόλπους τῆς νέας αὐτῶν πατρίδος. Τηρεῖτε τὰς ὑψηλὰς καὶ ἱερὰς παραδόσεις τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς βέβαιοι ὅτι διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ θὰ προσφέρετε καὶ εἰς τὴν δευτέραν σας πατρίδα μεγάλας ὑπηρεσίας, διότι καὶ αὐτὴ ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἀθανάτου Ἑλληνικοῦ πνεύματος θὰ βαδίσῃ τὴν ὁδὸν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς δόξης».

ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

ΜΗΝΥΜΑΤΑ

Ἐκ τοῦ μηνύματος τῆς Αὐτοῦ Ἐξοχότητος, τοῦ ἐν Οὐασιγκτῶνι Ἕλληνος Περσβευτοῦ κ. ΑΛΕΞΙΟΥ Σ. ΛΙΑΘ:

«Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Ἑβδομάδος τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου, ἀπευθύνω ἕνα θερμὸ χαιρετισμὸ πρὸς τοὺς ἐργάτας τοῦ Πνεύματος καὶ τῶν Γραμμάτων, ποὺ ὅλοι τους μὲ ἀφοσίωσι καὶ ἐνθουσιασμὸ συνεχίζουν στὴ χώρα αὐτὴ τὴν ὑψηλὴ Ἑλληνικὴ παράδοσι. Ἡ Ὁμογένεια τῆς Ἀμερικῆς, φυσικὴ δικαιοῦχος τῆς μεγάλης αὐτῆς κληρονομίας, τὴν ὁποίαν ὀνομάζομεν Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν, κατέβαλε ἀντίστοιχα ἀξιέπαινη φροντίδα γιὰ τὴν διατήρησί της καὶ τὴν κατὰ τὸ δυνατὸν καλλιέργειαν καὶ διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων καὶ σπουδῶν. Ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ μὲ τὴν πολύτιμη συμπαράστασι τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ Ἡμερησίου, ἡ προσπάθεια αὐτὴ εἶχε ἀξιόλογα ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἔκδηλα στὸ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον τῆς Νέας Γενεᾶς γιὰ τὴ μακρυνὴ Πατρίδα τῆς καταγωγῆς, γιὰ τὴν ἱστορία της καὶ τὸν πολιτισμό της».

Ἐκ τοῦ μηνύματος τῆς Αὐτοῦ Ἐξοχότητος, τοῦ μονίμου Ἀντιπροσώπου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη, Πρέσβεως κ. ΧΡΙΣΤ. Ξ. ΠΑΛΑΜΑ:

«Μία ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας ἐκδηλώσεις τῆς ἐδῶ Ἑλληνικῆς Ὁμογενείας εἶναι ὁ καθιερωθεὶς ἐτήσιος ἑορτασμὸς τῆς Ἑβδομάδος τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου. Τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα εἶναι φῶς. Φῶς ὄχι μόνον διὰ τοὺς Ἕλληνας. Φῶς καὶ δι' ὅλους τοὺς ἄλλους. Φῶς πρὸ πάντων διὰ τοὺς Ἀμερικανούς, τῶν ὁποίων ὁ πνευματικὸς πολιτισμὸς καὶ οἱ δημοκρατικοί των θεσμοὶ ἔχουν τὰς ρίζας των εἰς τὴν ἀρχαίαν κλασσικὴν παράδοσιν καὶ εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν. Ὅταν οἱ ξένοι μανθάνουν Ἑλληνικὰ διὰ νὰ κοινωνήσουν τοῦ θείου αὐτοῦ φωτός, τὸ ἐλάχιστον ποὺ μποροῦν νὰ κάμουν, ποὺ πρέπει νὰ κάμουν οἱ ὁμογενεῖς, εἶναι νὰ διατηρήσουν κάτι ποὺ ἦτο ἰδικόν των, νὰ διατηρήσουν τὴν πνευματικὴν κληρονομίαν τὴν ὁποίαν ἀποτελεῖ δι' αὐτοὺς ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα. Ὅλως ἰδιαιτέρως ὁ Ἑλληνικὸς Τύπος ὁ διατηρῶν ζωντανὴν τὴν Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν εἶναι φυσικὸν νὰ συγκεντρώσῃ, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἐφετεινοῦ ἑορτασμοῦ, τὴν προσοχήν, τὴν μέριμναν καὶ τὴν συμπαράστασιν συσσώμου τῆς Ὁμογενείας».

Ὁ Ἀκαδημαϊκὸς κ. ΔΙΟΝ. ΚΟΚΚΙΝΟΣ:

«Χαιρετίζω εἰς τὸ πρόσωπόν σας, Σεβασμιώτατε, τὸν ἄξιον συνεχιστὴν τῆς Ἑλληνικῆς λαμπαδηδρομίας. Μεταφέρετε εἰς τὸν νέον κόσμον τὴν δᾶδα τοῦ Ἑλληνικοῦ φωτός, τὴν ὑψωθεῖσαν ἀπ' αἰώνων ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ Βράχου πρὸς τὸν ὁρίζοντα τῆς οἰκουμένης. Ἐπιθυμῶ δὲ νὰ προσθέσω ἀκόμη ὅτι χάρις εἰς πνευματικοὺς ἡγέτας ὅπως ἡ Σεβασμιότης σας, δὲν ὑπενθυμίζεται μόνον ὁποῖος παράγων ὑπῆρξεν εἰς τὴν γένεσιν τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ ὁ πρὸ αἰώνων Ἑλληνικὸς κόσμος, ἀλλὰ καὶ εὑρύνονται οἱ κύκλοι τῶν ξένων ποὺ ἠμποροῦν νὰ κατανοήσουν τὸν προορισμὸν καὶ τὰ ἔργα τοῦ συγχρόνου Ἕλληνος ἐπὶ τῶν λεωφόρων τοῦ παγκοσμίου πολιτισμοῦ».

Ὁ Ἀκαδημαϊκὸς κ. ΗΛΙΑΣ ΒΕΝΕΖΗΣ μετὰ τοῦ ἐπίσης Ἀκαδημαϊκοῦ κ. ΣΤΡΑΤΗ ΜΥΡΙΒΗΛΗ:

«Πιστεύομεν εἰς τὴν ὑψίστην ἀνάγκην τῆς διατηρήσεως στενῶν δεσμῶν μεταξὺ τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος καὶ τῶν ξενιτευμένων Ἑλλήνων, ποὺ ἔκαμαν δευτέραν πατρίδα των τὰς μακρυνὰς καὶ εὐημερούσας χώρας. Πάντοτε εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς τοῦ Ἑλληνικοῦ βίου οἱ Ἕλληνες τῆς διασπορᾶς ἐκράτησαν παρόμοιον δεσμὸν μὲ τὴν μητροπολιτικὴν Ἑλλάδα. Καὶ πάντοτε ἡ καταγωγὴ ἀπὸ ἕνα τόπον τόσου τόσου πνευματικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τόσης ἱστορίας ἐστάθη πηγὴ ὑπερηφανείας καὶ ἐμπνεύσεως διὰ τοὺς ξενιτευμένους Ἕλληνας. Ἡ Ὀρθοδοξία, τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Τέχνη θὰ εἶναι πάντοτε οἱ καλύτεροι συνεκτικοὶ δεσμοὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἂς βοηθήσωμεν ὅλοι τοὺς δεσμοὺς αὐτούς».

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Μὲ τὴν λῆξιν τῆς «Ἑβδομάδος τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου», δὲν πρέπει νὰ λήξῃ καὶ ἡ προσπάθεια ὑπὲρ τῆς διαδόσεως αὐτῶν. Τοὐναντίον ἡ Ἑβδομὰς αὐτὴ εἶναι ἕνας σταθμὸς ἐξορμήσεως πρὸς διάδοσιν τῆς ἀθανάτου Ἑλληνικῆς Γλώσσης, μὲ κάθε τρόπον καὶ κάθε μέσον. Ὁ ἑορτασμὸς δὲν πρέπει νὰ περιορισθῇ εἰς λόγους, ἀλλὰ νὰ καταλήξῃ εἰς ἔργα. Αἱ μεγάλαι κυρίως Κοινότητές μας ἔχουν ἱερὸν καθῆκον νὰ χωρήσουν εἰς τὴν ἵδρυσιν Ἡμερησίων Ἑλληνοαμερικανικῶν Σχολείων. Τὸ σύνθημα ἔχει ἤδη δοθῇ ἀπὸ 3—4 μεγαλωνύμους Κοινότητας, ἡ δὲ ὁμαδικὴ ἐμφάνισις Μεγάλων Εὐεργετῶν εἰς αὐτὰς εἶναι ἡ πλέον φέρελπις ἀπόδειξις, ὅτι καὶ εἰς ἄλλας Κοινότητάς μας θὰ ἐμφανισθοῦν ἄλλοι Μεγάλοι Εὐεργέται, μόλις ληφθῇ ἡ μεγάλη ἀπόφασις ἱδρύσεως Ἑλληνικῶν Σχολείων.

Ο ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΜΥΣΤΙΚΙΣΜΟΣ
ΚΑΙ ΑΙ ΜΟΝΑΙ ΕΝ ΤΗ ΟΡΘΟΔΟΞΩ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Νύσσης Κου ΓΕΡΜΑΝΟΥ

ΠΟΛΥ ἀστόχως ἐτηλεγραφήθησαν καὶ ἐγράφησαν κατὰ τῶν ἐν Ἑλλάδι καὶ ἀλλαχοῦ Ὀρθοδόξων Μονῶν, ὅσα ἐγράφησαν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν. Καὶ αἱ κατωτέρω γραμμαὶ ἀποτελοῦν μίαν ὀφειλομένην ἀπάντησιν.

Αἱ Μοναὶ δὲν εἶναι περιτταὶ οὐδὲ ἀναχρονιστικαί, ὡς ἐλέχθη. Ἀρκεῖ μόνον, λόγῳ τῶν σημερινῶν συνθηκῶν, νὰ διαρρυθμισθοῦν κάπως ὡς πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν μᾶλλον ἐμφάνισιν, καὶ νὰ μετατραποῦν εἰς Κοινόβια, ὅσαι τυχὸν δὲν εἶναι Κοινόβια. Ἡ ἔντασις, ὁ ἐκνευρισμὸς καὶ ἡ βία τῆς σημερινῆς ζωῆς ἀναγκάζουν πολλοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐπιζητοῦν τὴν εἰρήνην, νὰ θέλουν νὰ ἀπομονωθοῦν, καὶ εὑρίσκουν ἐκπληρουμένους κάπως τοὺς πόθους αὐτῶν εἰς τὰς σχετικὰς Μονάς.

Αἱ πληροφορίαι, αἱ ὁποῖαι φθάνουν πανταχόθεν, μᾶς λέγουν, ὅτι πολλοί, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, πηγαίνουν εἰς Μονὰς φημισμένας. Ἀπὸ ἄλλας ἐπίσης ἐμπιστευτικὰς πληροφορίας ἐκ Ρωσσίας ληφθείσας πρὸς μηνός, μανθάνομεν ὅτι πολλὰ ἄτομα συρρέουν πρὸς τὰ καὶ σήμερον ἔτι ὑπάρχοντα Μοναστήρια παρὰ τὴν Μόσχαν, Ὀδησσόν, καὶ ἀλλαχοῦ. Τὸ αὐτὸ φαινόμενον παρατηρεῖται, ὡς λέγουν, καὶ εἰς Ρουμανίαν. Εἶναι δὲ ἄξιον προσοχῆς ὅτι καὶ ἐν Βορείῳ Ἀμερικῇ ὑπάρχουν δύο Ρωσσικαὶ Μοναί, φημιζόμεναι διὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ Θρησκευτικοῦ Μυστικισμοῦ.

Εἶναι γεγονός, ὅτι ἡ ἀπομόνωσις βοηθεῖ πολὺ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Μυστικιστικῆς ζωῆς. Βεβαίως εἶναι δυνατὴ ἡ ἔντονος πνευματικὴ ζωὴ ἐν μέσῳ ταραγμένου κόσμου. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ εἶναι ὁποῖος θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι, ἐὰν δὲν ὑπάρχουν καὶ κέντρα δυνάμενα νὰ δεχθοῦν μερικούς, οἱ ὁποῖοι βλέπουν τὰ τῆς ζωῆς αὐτῆς κατ' ἄλλον τρόπον, παρ' ὅ,τι οἱ κοινοὶ πεζοπόροι τοῦ βίου.

Ἑπομένως, τὰ Μοναστικὰ Πνευματικὰ Κέντρα δὲν εἶναι κατηγορητέα, ὅπως ἐνόμισαν μερικοί. Ἀποτελοῦν οὐσιώδη παράγοντα πνευματικῆς, θρησκευτικῆς καὶ κοινωνικῆς προόδου. Οἱ Μοναχοί, οἱ πραγματικοὶ Μοναχοί, εἶναι μελετηταὶ καὶ ἐργάται. Μᾶς τὸ διδάσκει ἡ Ἱστορία. Ὅλοι οἱ Πατέρες καὶ φιλόσοφοι τῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἐντεῦθεν, ἦσαν Μοναχοί.

Εἶναι γεγονὸς ἀδιαμφισβήτητον, ὅτι καὶ αἱ καλλίτεραι περίοδοι τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Θεολογίας συνέπεσαν πάντοτε μὲ τὴν ἄνθησιν τοῦ Μοναχικοῦ βίου. Οἱ Μοναχοὶ εἶχον διαφυλάξει τὴν Ὀρθοδοξίαν κατὰ τῶν αἱρέσεων καὶ τῶν μετέπειτα πολυετῶν διαμαχῶν. Ἀπὸ τὰς Μονὰς προῆλθον ὄχι μόνον δυνατοὶ Θεολόγοι κατὰ τὸ παρελθόν, ἀλλὰ καὶ Ἱεραπόστολοι.

Δὲν εἶναι πρέπον νὰ παταχθῇ ὁ Μυστικισμός, ὁ ὁποῖος εἶναι δυνατὸν ν' ἀναπτυχθῇ καὶ ἐν τοῖς Μοναστηρίοις. Ἡ Μοναστικὴ ζωὴ ὄχι μόνον δὲν πρέπει νὰ καταδιωχθῇ, ὡς ζητοῦν μερικοί, ἀλλὰ τοὐναντίον πρέπει νὰ ἐνισχυθῇ. Ὅσον μεγαλύτερος εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν Μοναχῶν, τόσον τὸ καλλίτερον διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθοδοξίαν, ἀρκεῖ μόνον οἱ Μοναχοὶ νὰ εἶναι ἄξιοι τοῦ προορισμοῦ των.

Ἡ φροντὶς τοῦ Μοναχοῦ εἶναι ἡ «μέριμνά του διὰ τὸν ἐσωτερικόν του βίον», ἡ ἀνάγνωσις τῆς Γραφῆς, ἡ καλλιέργεια τῆς προσευχῆς, ἡ ἀνάμνησις τοῦ θανάτου, ἡ διαρκὴς ἐργασία καὶ ἡ ἀποφυγὴ πάσης ἐνθυμήσεως πονηρᾶς, ἡ ὁποία ἐμποδίζει τὴν ἕνωσιν μετὰ τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι γνωστὸν ἐκ τῆς Ἱστορίας, ὅτι τὸ ἀνώτατον σημεῖον προόδου τοῦ Μυστικισμοῦ συνέπεσε νὰ γίνῃ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀναπτύξεως τοῦ Μοναχισμοῦ. Καὶ ἐὰν θελήσωμεν σήμερον νὰ ἀναπτυχθῇ καὶ πάλιν ὁ ἀπαραίτητος Μυστικισμός, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μία ἐσωτερικὴ ἄσκησις, ἕνας ἐσωτερικὸς ἐξαγνισμός, ὀφείλομεν νὰ μὴ ἀντιταχθῶμεν εἰς τὴν ἀναβίωσιν καὶ καλλιτέρευσιν τῶν Μονῶν.

Η ΧΙΛΙΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΘΑ ΕΟΡΤΑΣΘΗ ΤΩ 1961

Καθ' ὅλας τὰς ἐνδείξεις, θὰ ἑορτασθῇ κατὰ τὸ 1961 ἡ χιλιετηρὶς ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας τῷ 961 ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἁγιορείτου. Καὶ πρὸ τοῦ 961 ὑπῆρχον βεβαίως κελλία καὶ σκῆται μοναχῶν καὶ ἀσκητῶν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, ἀλλ' ἡ ἵδρυσις τῆς πρώτης αὐτῆς μεγίστης Λαύρας ἀποτελεῖ ἱστορικὸν ὁρόσημον εἰς τὴν ὠργανωμένην Μοναστικὴν Πολιτείαν ἐν Ἄθῳ. Μὲ ζωηρότατον ἐνδιαφέρον ἀναμένει τὸν ἑορτασμὸν τῆς χιλιετηρίδος ταύτης ὁλόκληρος ὁ Χριστιανικὸς κόσμος. Εἶναι καὶ τοῦτο μία μαρτυρία τῆς ἐκτιμήσεως τῆς ἀξίας τοῦ Μοναχικοῦ βίου καὶ τῆς πολυτίμου προσφορᾶς του εἰς τὴν ἐν Χριστῷ ζωήν.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑ ΠΡΟΣ ΕΝΩΣΙΝ ΚΑΙ ΣΥΓΚΛΗΣΙΝ "ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ"

ΥΠΟ τὸ πρῖσμα τῆς ἰσότητος καὶ τῆς εἰλικρινείας — ποὺ ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης τὸ Σεπτὸν Πατριαρχικὸν Μήνυμα τῆς πρώτης τοῦ ἔτους — πρέπει νὰ ἐξετασθῇ ἡ ἐκδηλωθεῖσα τὴν 25ην Ἰανουαρίου ἐ.ἔ. ἐπιθυμία τοῦ Πάπα πρὸς σύγκλησιν «Οἰκουμενικῆς Συνόδου» καὶ «ἕνωσιν» τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν. Ἐπὶ τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου ζητήματος τῆς συγκλήσεως πραγματικῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ τῆς προσεγγίσεως τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Χριστοῦ, ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν τὰ ἑξῆς:

1. Ἡ Ἁγία Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀδιαλείπτως προσεύχεται «ὑπὲρ εὐσταθείας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς τῶν πάντων ἑ ν ώ σ ε ω ς». Εἶναι λοιπὸν φυσικὸν νὰ δεχθῇ μετ' ἀδελφικῆς χαρᾶς τὴν ἐκδηλωθεῖσαν ἐπιθυμίαν τοῦ Πάπα Ρώμης πρὸς προσέγγισιν διὰ συγκλήσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

2. Ὁ Πάπας Ἰωάννης 23ος δ ὲ ν ἀπέστειλεν οὐδεμίαν πρόσκλησιν, οὔτε καὶ ἐδόθη εἰς τὴν δημοσιότητα — ἐὰν ἔχει πράγματι ἐκδοθῇ — τὸ κείμενον τῆς ἐγκυκλίου του δι' ἧς, ἐγγράφως, ἐκφράζει τὴν ἐπιθυμίαν προσεγγίσεως καὶ συγκλήσεως «Οἰκουμενικῆς Συνόδου». Ἡ «ἑρμηνεία» τὴν ὁποίαν δίδει ἡ ἁρμοδία ὑπηρεσία τοῦ Βατικανοῦ εἰς τὴν μὴ δημοσιευθεῖσαν ἔκκλησιν τοῦ Πάπα δὲν δύναται νὰ ἱκανοποιήσῃ οὐδένα ἐνδιαφερόμενον. Ὀρθῶς δὲ ἐτόνισεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντέρμπουρυ καὶ Πριμᾶτος πάσης Ἀγγλίας Δρ. Τζώφφρεϋ Φίσσερ, ὅτι δὲν δύναται νὰ σχολιάσῃ τὴν πρότασιν, πρὶν ἢ ἴδῃ τὸ ἔγγραφον κείμενον τῆς ἐκκλήσεως.

3. Ἡ συγκληθησομένη Σύνοδος δὲν θὰ εἶναι ἡ 21η Οἰκουμενική. Διότι αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι τῆς «Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας» εἶναι ἑπτά, ἅπασαι συγκληθεῖσαι ὑπὸ Αὐτοκρατόρων καὶ Πατριαρχῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ ἐδάφους τοῦ κλίματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, καὶ ἀποτελεσθεῖσαι ἐξ Ἑλλήνων κατὰ τὸ πλεῖστον Πατέρων, ἐνῷ ἡ Ρώμη ἁπλῶς ἀντεπροσωπεύετο ὑφ' ἑνὸς ἢ δύο ἀντιπροσώπων, οἵτινες μάλιστα πολλάκις ἠρνοῦντο — ὡς καὶ ὁ Πάπας Ρώμης — νὰ δεχθοῦν τὰς ὁμοφώνους ἀποφάσεις ὡρισμένων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὁσάκις αὗται δὲν συνεφώνουν πρὸς τὰς κοσμικὰς καὶ κυριαρχικὰς βλέψεις τῆς Ἐκκλησίας Ρώμης. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, μετὰ τὴν Ζ'. Οἰκουμενικὴν Σύνοδον τοῦ 787, οὐδεμίαν ἄλλην Σύνοδον ὀνομάζει «Οἰκουμενικήν», οὔτε αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἐπὶ Φωτίου τοῦ Μεγάλου συγκληθεῖσαν Μεγάλην Σύνοδον τοῦ 879, λόγῳ τῶν προοιμίων τοῦ Σχίσματος καὶ τῆς διαστάσεως Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως.

4. Ἀλλ' οὔτε κἂν Οἰκουμενικὴ δύναται νὰ εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ Πάπα συγκληθησομένη Σύνοδος. Διότι πρῶτον ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία, μετὰ τὴν 7ην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ἔχει συγκαλέσει ἄλλας 13 Συνόδους, ὀνομάσασα αὐτὰς — συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Συνόδου τοῦ 869 — «Οἰκουμενικάς», ἐνῷ εἶναι ἁπλῶς Σύνοδοι τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας. Δεύτερον, μία «Οἰκουμενικὴ» Σύνοδος δὲν συγκαλεῖται μονομερῶς ὑπὸ τοῦ Πάπα, ἀλλὰ προηγεῖται συνεννόησις μεταξὺ ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν, λαμβάνει χώραν μία Προσύνοδος, καὶ εἶτα συγκαλεῖται ἡ πραγματικὴ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος.

5. Εἰς τὸ ἐπεξηγηματικὸν τῆς Παπικῆς ἐπιθυμίας κείμενον τοῦ Βατικανοῦ, «Ἐκκλησία» ὀνομάζεται μόνον ἡ τῆς Ρώμης, αἱ λοιπαὶ δὲν καλοῦνται Ἐκκλησίαι, ἀλλ' ὑποτιμητικῶς «ἀποκεχωρισμέναι Κοινότητες», τὰ δὲ «ἀποκεχωρισμένα» μέλη αὐτῶν καλοῦνται νὰ «ἐπιστρέψουν» εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Ρώμης. Δὲν πρέπει δὲ νὰ ἐπαναληφθῇ τὸ σφάλμα τῆς Παπικῆς 20ῆς δῆθεν «Οἰκουμενικῆς» Συνόδου, ἥτις συνεκλήθη μονομερῶς ὑπὸ τῆς Ρώμης τῷ 1869-70, προσεκλήθησαν δὲ ἁπλῶς νὰ συμμετάσχουν καὶ αἱ «ἀποκεχωρισμέναι Κοινότητες», ὡς ἀποτέλεσμα δὲ εἶχε τὴν παρεμβολὴν τοῦ μεγίστου ἴσως ἐμποδίου τῆς ἑνώσεως, δηλ. τοῦ «ἀλαθήτου τοῦ Πάπα», καὶ τὴν δημιουργίαν τῆς ἄνευ Πάπα Ἐκκλησίας τῶν Παλαιοκαθολικῶν.

6. Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συγκληθῇ πραγματικὴ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἐφ' ὅσον ἀπουσιάζουν οἱ δύο ὅροι, τοὺς ὁποίους θέτει τὸ Σεπτὸν Πατριαρχικὸν Μήνυμα ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει, δηλαδὴ ἡ ἰσότης καὶ ἡ δι' ἔργων ἀπόδειξις τῆς εἰλικρινείας τῆς ἐπιθυμίας πρὸς ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν. Τὸ πνεῦμα τοῦτο ἑρμηνεύων ὁ Πατριαρχικὸς Ἐπίτροπος, Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Νύσσης κ. Γερμανός, ἀνέπτυξεν εἰς τὸν Τύπον τὴν ἄποψιν τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἐκκλησίας, τονίσας ὅτι: «Ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μετὰ χαρᾶς ὑποδέχεται τὴν πρότασιν τοῦ Πάπα Ἰωάννου 23ου, περὶ συγκλήσεως Συνόδου πρὸς συζήτησιν τῆς ἑνότητος μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν ὅλου τοῦ κόσμου. Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν πάντοτε θέλει νὰ προσεύχεται ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἑνώσεως, καὶ ἐλπίζομεν ὅτι ἡ ἔκκλησις τοῦ Πάπα βασίζεται ἐπὶ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ συζητηθοῦν τὰ προβλήματα καὶ αἱ δογματικαὶ διδασκαλίαι τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐν πνεύματι ἰσότητος καὶ ἀλληλοσεβασμοῦ. Δέον ὅπως ὁ Πάπας τῆς Ρώμης παρακαθήσῃ μετὰ τῶν Ἀρχηγῶν τῶν Ὀρθοδόξων καὶ τῶν Προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν,

(Συνέχεια εἰς τὴν 56ην σελίδα)

ΙΕΡΑ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Η ΠΡΩΤΗ ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓ. ΤΗΣ ΘΕΟΛ. ΣΧΟΛΗΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ Κου

ΑΝΕΡΧΟΜΕΝΟΣ τὸ πρῶτον νῦν τὸ βῆμα τῆς Ἱερᾶς καὶ ἐνδόξου Ἑλληνικῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ «Τιμίου Σταυροῦ» ἐν Brookline, ὑπὸ βαθείας κατέχομαι συγκινήσεως. Τοῦτο μέν, διότι εἶχον τὴν μεγάλην τιμὴν νὰ κληθῶ πρῶτος ἐκ τῶν ἐν Ἑλλάδι συναδέλφων μου, ὅπως διδάξω εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς τροφίμους τῆς ὑψηλοὺς σκοποὺς ἐπιδιωκούσης Σχολῆς μεταξὺ ὅλης τῆς Ὁμογενείας, τῆς διαβιούσης ἐν τῇ μεγάλῃ καὶ κραταιᾷ ταύτῃ Ἠπείρῳ. Τοῦτο δέ, διότι οὕτω μοὶ δίδεται ἡ εὐκαιρία, τῇ συνεργασίᾳ ἐκλεκτῶν Συναδέλφων ἐπιστημόνων, νὰ βαπτισθῶ καὶ ἐγὼ εἰς τὰ νάματα τοῦ Ἑλληνορθοδόξου πνεύματος, τοῦ ἐμπεποτισμένου ἐν τῷ ἀνακαινιστικῷ ὕδατι τοῦ σφριγηλοῦ Ἀμερικανικοῦ πολιτισμοῦ.

(Ἐν συνεχείᾳ ὁ κ. Καθηγητὴς ἐκφράζει τὰς εὐχαριστίας αὐτοῦ πρὸς πάντας τοὺς συντελέσαντας εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἀποστολῆς του ἐκπροσώπους τόσον τῆς Ἐκκλησίας ὅσον καὶ τῆς Πολιτείας, καὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Εἶτα ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς Φοιτητὰς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Βοστώνης:)

Καὶ πρὸς Ὑμᾶς πάντας, τοὺς ἱεροὺς τροφίμους καὶ σπουδαστὰς τῆς Σχολῆς, ἀπευθύνω ἐγκάρδιον φιλικὸν χαιρετισμόν!

Φίλοι σπουδασταὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ «Τιμίου Σταυροῦ» ἐν Brookline!

Ἔρχομαι πρὸς Ὑμᾶς οὐχί, «ὡς ὤν τις», κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου Ἀντιοχείας, ἀλλ' ὡς ταπεινὸς ἐργάτης τοῦ πνεύματος, ὡς φίλος καὶ συμπαραστάτης τῶν ἐφέσεων καὶ ἐπιδιώξεων ὑμῶν ἐν τῇ σπουδῇ τῆς ἱερᾶς Θεολογικῆς Ἐπιστήμης. Ἔρχομαι νὰ μεταδώσω ὅ,τι ἔχω, ἀλλ' ἀσφαλῶς καὶ νὰ καρπωθῶ καὶ ἀπὸ ὑμᾶς ὅ,τι καὶ ὑμεῖς, οἱ ζῶντες εἰς τὴν μεγάλην, πλουσίαν καὶ πολιτισμένην ταύτην Χώραν ἔχετε νέον καὶ ὡραῖον νὰ προσφέρετε καὶ εἰς ἐμέ. Ἔρχομαι νὰ διδάξω καὶ νὰ διδαχθῶ. Νὰ μεταδώσω καὶ νὰ καρπωθῶ ὅ,τι ἀνώτερον καὶ εὐγενέστερον ὑμεῖς πρὸς μετάδοσιν ἔχετε. Εἷς εἶναι ὁ ζῆλος μου καὶ μία ἡ ἐπιθυμία μου, ν' ἀναλώσω καὶ ὅλας τὰς δυνάμεις μου ἐν τῇ ἐπιτελέσει τοῦ πρὸς Ὑμᾶς καθήκοντός μου. Θὰ εἶμαι πάντοτε πρόθυμος νὰ σᾶς βοηθήσω εἰς ὅ,τι καλὸν μοῦ ζητήσετε καὶ εἰς ὅ,τι δύναμαι ἐκ τῆς Ἐπιστήμης καὶ τοῦ Κλάδου μου νὰ προσφέρω. Θὰ εἶμαι εὐτυχής, ἐὰν συντελέσω πως καὶ ἐγώ, ὥστε οἱ δεσμοὶ τῆς Σχολῆς τοῦ Brookline καὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν νὰ καταστοῦν στενώτεροι καὶ τοῦτ' αὐτὸ ἀδελφικοὶ διὰ τῆς ἀμοιβαίας μεταδόσεως τῶν ἀγαθῶν τοῦ ὀρθοδόξου πνεύματος, τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ τῆς ὀρθοδόξου Θεολογικῆς Ἐπιστήμης, ἐν τῷ ἀμοιβαίῳ πνεύματι τῆς συναδελφότητος, τῆς ἀλληλεγγύης καὶ τῆς ἀγάπης.

Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι κοιναὶ εἶναι τὰ Ἰδεώδη, κοιναὶ αἱ βλέψεις καὶ κοινοὶ οἱ σκοποὶ καὶ τῶν δύο Σχολῶν μας. Δηλαδὴ ἡ πλουσιωτέρα κάρπωσις τῶν Ἀληθειῶν τῆς Ὀρθοδοξίας μας καὶ ἡ ἐν ὀρθοδόξῳ πνεύματι διάπλασις χριστιανικοῦ χαρακτῆρος. Πρὸς τοῦτο συντελεῖ κατ' ἐξοχὴν ἡ ἐμβάθυνσις εἰς τὸ μεγαλεῖον τῆς ὀρθοδόξου Πατερικῆς σκέψεως, ὡς ἐκφράζουν ταύτην τὰ ἐκπάγλου ὡραιότητος συγγράμματά των, τὰ διατετυπωμένα δι' ἐκπάγλου ἐπίσης γλωσσικῆς δυνάμεως. Τοιουτοτρόπως ἡ ἀθάνατος Ἑλληνικὴ γλῶσσα, διὰ τῆς ὁποίας ἐγνωρίσθη εἰς τὸν κόσμον τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἐδιδάχθη ἡ Κυριακὴ προσευχή· ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, διὰ τῆς ὁποίας καθωρίσθησαν τὰ δόγματα, ἀνεπτύχθη ὁ ὑπέροχος λατρευτικὸς τύπος τῆς ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ ὑμνήθη δι' ὑπερόχων ποιητικῶν συλλήψεων ὁ τρισυπόστατος Θεὸς καὶ ὅλη ἡ χορεία πάντων τῶν ἁγίων καὶ λογικῶν πνευμάτων· ἡ Ἑλληνική, λέγω, γλῶσσα ν' ἀποτελῇ ἀναπόσπαστον τμῆμα τῆς ἐννοίας τῆς Ὀρθοδοξίας, ὥστε νὰ μὴ δύναται κἂν νὰ θεωρηθῇ τις ἄξιος ἐπιστήμων Θεολόγος, μὴ γνωρίζων συγχρόνως καλῶς τὰ ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ἱερὰ κείμενα τῶν Ἁγίων Γραφῶν καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἐγκύψῃ καὶ κατανοήσῃ τὰ εἰς τὴν ὡραίαν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν συντεταγμένα θεόπνευστα συγγράμματα τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας.

ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΔΙΑΣΑΦΗΣΙΣ

«Ὁ Ὀρθόδοξος Παρατηρητής», ἐξ ἀφορμῆς παραπόνων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν διὰ τὸ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 451 τεύχει τοῦ ἔτους 1957 δημοσίευμα τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων κ. κ. Ἀθηναγόρου, αἰσθάνεται τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐκφράσῃ βαθεῖαν λύπην δι' ὅσα περὶ τῆς ἐν λόγῳ Σχολῆς καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ἐν γένει ἐλέχθησαν, καὶ νὰ δηλώσῃ, ὅτι οὐδὲ πόρρωθεν συμμερίζεται ταῦτα, προκειμένου μάλιστα περὶ Σχολῆς, ἐν τῇ ὁποίᾳ μέγα μέρος τῶν ἐπισκόπων καὶ τῶν ἐφημερίων τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς ἔχουν ἐκπαιδευθῇ, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν συνεχῶς κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἀποστέλλονται ὑπ' αὐτῆς πρὸς μόρφωσιν ὑποψήφιοι κληρικοὶ αὐτῆς, ἐπὶ πλέον δὲ ἐξ αὐτῆς μετακαλοῦνται καθηγηταί, ἵνα διδάξουν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Θεολογικῇ Σχολῇ.

ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΚΩΝ. ΜΠΟΝΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Ὑμεῖς, φίλοι σπουδασταὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Brookline, εἶσθε κατὰ τοῦτο ἀνώτεροι ἴσως τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων Θεολόγων, διότι ἐγεννήθητε εἰς μίαν Χώραν θαυμαστῆς δυνάμεως καὶ πλούτου, μεστὴν σφρίγους καὶ ὀργασμοῦ ἀναπτύξεως ἑνὸς νέου παγκοσμίου πολιτισμοῦ, μὲ βάσιν τὸ πολυτιμώτερον ἀγαθὸν ποὺ ἔδωκεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἤτοι τὴν Ἐλευθερίαν. Ὑμεῖς ηὐτυχήσατε νὰ λάβητε ὡς μητρικήν σας γλῶσσαν, τὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν ὁμιλεῖ σήμερον τὸ ἥμισυ σχεδὸν τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς, ἅπας δὲ ὁ πολιτισμένος καὶ μεμορφωμένος κόσμος. Ἔχετε λοιπὸν εἰς χεῖρας ὑμῶν δύο ὅπλα τεραστίας δυνάμεως διὰ τὸ ἱεραποστολικόν σας ἔργον, τὸ φιλελεύθερον δηλαδὴ πνεῦμα καὶ τὴν γλῶσσαν, παγκοσμίου πλέον σημασίας.

Ἐὰν θελήσητε νὰ ὁπλισθῆτε καὶ μὲ τὴν θέρμην τῆς πίστεως, τὴν ὁποίαν ἡ Ὀρθοδοξία γνωρίζει καὶ μόνη δύναται νὰ ἐμφυσήσῃ εἰς τοὺς μύστας καὶ ἱεροφάντας αὐτῆς· ἐὰν θελήσητε ἐπίσης νὰ ἐκμάθητε πλήρως κατὰ τὸ δυνατὸν τὴν ἀθάνατον Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, διὰ νὰ ἐμβαθύνητε εὐχερέστερον εἰς τὰ θεόπνευστα συγγράμματα τῶν ἁγίων καὶ μεγάλων Πατέρων τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, πέποιθα ὅτι θὰ καταστῆτε μίαν ἡμέραν οἱ τηλαυγεῖς φάροι Ἑλληνορθοδόξου πνεύματος ἐν μέσῳ τοῦ πολυπληθοῦς ποιμνίου τοῦ ἑνὸς καὶ πλέον ἑκατομμυρίου τῶν Ὁμογενῶν μας τῆς Ἀμερικῆς. Πέποιθα ἐπίσης ὅτι ἡ Σχολή σας δι' ὑμῶν θὰ γίνῃ κάποτε ταμιοῦχος καὶ πηγὴ νέου Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, ὅστις θὰ κληθῇ νὰ καταυγάσῃ τὸ στερέωμα τὸ πνευματικὸν καὶ αὐτῆς τῆς μητροπολιτικῆς Πατρίδος, τῆς Ἑλλάδος μας. Καὶ οὕτω πως τὸ Φῶς δὲν θὰ ἐκπορεύεται μόνον ἐξ Ἀνατολῆς, ἀλλὰ θὰ ἐκπέμπεται καὶ ἐκ τῆς Δύσεως.

Ὑμεῖς λοιπὸν καλεῖσθε, ὡς πρωτοπόροι τοῦ μεγαλειώδους τούτου ἔργου. Καλεῖσθε νὰ γίνετε οἱ εὐσεβεῖς λειτουργοὶ τοῦ Ὑψίστου, οἱ εὐλαβεῖς ποιμένες τῆς Ὁμογενείας τῆς Ἀμερικῆς, οἱ συνετοὶ σύμβουλοι τῶν οἰκογενειῶν των, οἱ ἐμπνευσμένοι διδάσκαλοι τῶν Ἑλληνοπαίδων τῆς Ἀμερικῆς καὶ οἱ χρηστοὶ ἐργάται καὶ οἱ εὐγενεῖς σκαπανεῖς τῶν Ἰδεωδῶν τῆς τε Ἀμερικανικῆς Ἠπείρου, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐνδόξου Ἑλληνικοῦ μας Ἔθνους, τὸ ὁποῖον μὲ τὴν μεγαλειώδη ὑπερτρισχιλιετῆ Ἱστορίαν του κατηύγασεν, ἀλλὰ καὶ θὰ καταυγάζῃ ἐσαεὶ τὴν Ὑφήλιον μὲ ὅ,τι ὡραῖον παρήγαγεν ἡ ἀνθρωπίνη σοφία.

Μὲ τὴν εὐχήν, ὅπως ἡ ὑμετέρα Σχολή, ἡ ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ νῦν Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων Κυρίου Ἀθηναγόρου, οὗ ἔστω τὸ ὄνομα τετιμημένον· μὲ τὴν εὐχήν, λέγω, ὅπως ἡ Σχολὴ αὕτη ὁλοκληρώσῃ τὸ ἔργον αὐτῆς καὶ ἐπιτελέσῃ ὡς ἄριστα τὸν ὕψιστον αὐτῆς προορισμόν, καταστέφω τὸν λόγον μου μὲ τὴν ἄπαξ ἔτι διαβεβαίωσιν ὅτι θὰ εἶμαι πρόθυμος ὑπηρέτης ὑμῶν καὶ συνεργάτης.

Ὁ Θεὸς δι' εὐχῶν τοῦ Θεοφιλεστάτου, σεβαστοῦ καὶ πεφιλημένου Προέδρου τῆς Σχολῆς Κυρίου Ἀθηναγόρου, εἴθε νὰ βοηθῇ τὸ ἔργον ὑμῶν τε καὶ ἐμοῦ, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Σχολῆς καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς!

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Ὁ Καθηγητὴς κ. Κ. Μπόνης θὰ διδάξῃ, ἀπὸ τῆς 2ας Φεβρουαρίου 1959, Πατρολογίαν, Βυζαντινοὺς Συγγραφεῖς καὶ Ἑρμηνείαν Ἀποστολικῶν Πατέρων. Ἐκτὸς τούτου, κάθε 1ην καὶ 3ην Παρασκευὴν ἑκάστου μηνὸς (3-5 μ.μ.), θὰ δίδῃ διαλέξεις διὰ τὸ κοινόν.

Τὸ ἑσπέρας τῆς 29ης Ἰανουαρίου, ἐπὶ τῇ Ἑορτῇ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου, ὁ κ. Μπόνης ἐξεφώνησε τὸν Πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας, ὁμιλήσας ἐπὶ τοῦ θέματος: «Τὸ περὶ πίστεως καὶ γνώσεως πρόβλημα εἰς τὰς πρὸς Ἀμφιλόχιον ἐπιστολὰς τοῦ Μεγάλου Βασιλείου».

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Ἡ Θεολογική μας Σχολὴ δίδει κατ' ἔτος εὐαρίθμους ἀποφοίτους Κληρικούς, οἱ ὁποῖοι ἀμέσως διορίζονται εἰς Κοινότητάς μας. Χρειαζόμεθα ὅμως πολὺ περισσοτέρους Κληρικούς. Δύναται ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ νὰ προσφέρῃ περισσοτέρους, ὅταν καὶ ἡ ἰδική μας ὑλικὴ προσφορὰ καὶ οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις αὐξηθῇ ἀναλόγως. Τὸ κτιριακὸν πρόγραμμα τῆς Θ. Σχολῆς εἶναι πράγματι κολοσσιαῖον. Μόνον ὅμως μὲ νέα, μεγάλα καὶ ἐπαρκῆ κτίρια θὰ δυνηθῇ νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ μεγαλόπνοον πρόγραμμα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῆς Ἐφορείας τῆς Θ. Σχολῆς περὶ ἐξελίξεως αὐτῆς.

Δὲν ἀρκοῦν αἱ γενναῖαι δωρεαὶ τῶν πράγματι μεγάλων Εὐεργετῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Ἀπαιτεῖται ἡ συνδρομὴ κάθε Ἑλληνοαμερικανοῦ Ὀρθοδόξου, διότι ἡ εὐεργετικὴ δρᾶσις τῆς Θ. Σχολῆς ἀντανακλᾷ εἰς ὁλόκληρον τὴν Ὁμογένειαν τῆς Ἀμερικῆς.

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΤΟΥ ΑΟΙΔΙΜΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΜΙΧΑΗΛ

ΕΡΑΝΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΝΕΟΛΑΙΑΣ G.O.Y.A. ΠΡΟΣ ΙΔΡΥΣΙΝ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΥ ΡΥΘΜΟΥ, ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΒΟΛΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΜΑΣ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ Ὀρθόδοξος Νεολαία Ἀμερικῆς G.O.Y.A., κατόπιν ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Ἐντιμ. Μικτοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἐντιμ. Ἐφορείας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Μπρουκλάϊν, ἤρχισε τὴν 18ην Ἰανουαρίου ἐ.ἔ., τὴν διεξαγωγὴν ἐράνου πρὸς συλλογὴν $150,000, διὰ τὴν ἵδρυσιν, ἐντὸς τοῦ περιβόλου τῆς Σχολῆς, Βυζαντινοῦ ρυθμοῦ Παρεκκλησίου τιμωμένου μὲν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, εἰς μνήμην δὲ τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς ΓΚΟΓΙΑ, ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κυροῦ ΜΙΧΑΗΛ, καὶ τῶν προαπελθόντων πρωτοπόρων, ἱδρυτῶν καὶ θεμελιωτῶν Ἱερῶν Ναῶν, Κοινοτήτων καὶ Σχολείων ἐν Ἀμερικῇ καὶ Καναδᾷ.

Ὁ Πατριαρχικὸς Ἐπίτροπος, Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Νύσσης κ. Γερμανός, εἰς εἰδικὴν ἐγκύκλιον αὐτοῦ, ἀπολυθεῖσαν τὴν 2αν Ἰανουαρίου ἐ.ἔ. πρὸς τοὺς Εὐλαβ. Ἱερεῖς καὶ τὰ Ἐντιμ. Διοικητικὰ Συμβούλια Ἱερῶν Ναῶν καὶ Κοινοτήτων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἀγγέλλων τὴν εὐτυχῆ ταύτην ἀπόφασιν, τονίζει καὶ τὰ ἑξῆς:

«Εἰς τὸν Ναὸν αὐτὸν θὰ ἐκκλησιάζωνται οἱ καθηγηταί, οἱ μαθηταὶ καὶ τὸ λοιπὸν προσωπικὸν τῆς Σχολῆς καὶ θὰ προσεύχωνται ὑπὲρ ζώντων καὶ τεθνεώτων. Αἱ δαπάναι τοῦ κτιρίου θὰ ἀνέλθουν μέχρις 150,000 δολλαρίων, καὶ ἡ προσφιλὴς Ὀργάνωσις ΓΚΟΓΙΑ ἐζήτησε τὸ προνόμιον καὶ τὴν τιμὴν νὰ διεξαγάγῃ αὐτή, διὰ τῶν μελῶν αὐτῆς, καθ' ὅλην τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὸν Καναδᾶν, τὸν σχετικὸν ἔρανον. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ δώσητε εἰς τοὺς νέους τὴν χαρὰν νὰ κτίσουν τὸν ἐν λόγῳ Ναὸν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ θὰ δώσητε εἰς αὐτοὺς τὴν οἰκονομικήν σας βοήθειαν, ὅταν σᾶς ἐπισκεφθοῦν εἰς τὴν οἰκίαν ἢ εἰς τὴν ἐργασίαν σας, θὰ συστήσητε δὲ εἰς τοὺς γνωστούς σας νὰ κάμουν τὸ ἴδιον».

Ἡ Θεολογικὴ Σχολή, ὡσαύτως, διὰ τοῦ Προέδρου αὐτῆς, Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρου, τοῦ Διευθυντοῦ αὐτῆς Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Ἰωάννου Παπαδοπούλου, καὶ τῆς Ἐντιμ. Ἐφορείας αὐτῆς, ἐνισχύει ποικιλοτρόπως τὴν Νεολαίαν GOYA, πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς εὐγενοῦς ταύτης ἐξορμήσεως.

Ὁ Ἑλληνοαμερικανικὸς Τύπος ὁμοφώνως ἐξαίρει τὴν ἀπόφασιν τῆς ΓΚΟΓΙΑ καὶ συνιστᾷ εἰς τὴν Ὁμογένειαν ὅπως ἐνισχύσῃ αὐτὴν οἰκονομικῶς, εἰς ἐπιτυχίαν τοῦ ἱεροῦ αὐτῆς σκοποῦ.

Ὁ Σύλλογος Ἀποφοίτων τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς Μπρουκλάϊν, ἀντιπροσωπεύων ἄνω τῶν 200 Ἱερέων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, διὰ τοῦ Προέδρου αὐτοῦ Αἰδ. Οἰκονόμου κ. Ἰωάννου Λυμπεράκη, τονίζει μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ κάτωθι λίαν ἐνδιαφέροντα:

«Τὸ ἐν λόγῳ Παρεκκλήσιον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ θὰ ἀνεγερθῇ εἰς μακαρίαν μνήμην τοῦ Ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς, κυροῦ ΜΙΧΑΗΛ, καὶ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἐμπνευσμένου αὐτοῦ Ἡγέτου τῆς Ἐκκλησίας θὰ τιμᾶται κάθε μετανάστης τοῦ ὁποίου οἱ κόποι καὶ ἀπερίγραπτοι θυσίαι ἐδημιούργησαν δι' ἡμᾶς τοὺς μεταγενεστέρους ἀνεκτίμητον κληρονομίαν ἥτις διαιωνίζεται μέσῳ τῶν διαφόρων θρησκευτικῶν, ἐκπαιδευτικῶν καὶ φιλανθρωπικῶν Ἱδρυμάτων τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς — Ἱδρυμάτων ἅτινα ἐθεμελίωσαν οἱ εὐσεβεῖς μας γονεῖς διὰ τοῦ τιμίου ἱδρῶτος των εἰς τὰ ἐλάχιστα χρόνια αὐτὰ ἀπὸ τῆς ἐλεύσεώς των ἐν τῇ Χώρᾳ ταύτῃ. Εἰς τοὺς τιμίους αὐτοὺς ἥρωας τῆς Πίστεως ὀφείλομεν τόσους Ἱεροὺς Ναούς, Κοινοτικὰ Ἱδρύματα, Ἀνωτέρας Σχολάς, Ἐκπαιδευτήρια, Ἡμερήσια Σχολεῖα καὶ Φιλανθρωπικὰ Ἱδρύματα. Ὅλους αὐτοὺς ἔρχεται τώρα ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Νεολαία Ἀμερικῆς (GOYA) νὰ τιμήσῃ διὰ τῆς ἀνεγέρσεως περικαλλοῦς Παρεκκλησίου, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ στηλωθῇ εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν Κέντρον τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ὀρθοδοξίας, τὴν Ἱερὰν Θεολογικὴν Σχολήν μας. Θὰ ἀνεγερθῇ δὲ ὁ Ἱερὸς οὗτος Ναὸς εἰς μνήμην τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Μιχαήλ, καθ' ὅτι οὗτος περισσότερον, λόγῳ τῆς σπουδαίας ἡγετικῆς δράσεώς του ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐξιδανικεύει κατ' ἄριστον τρόπον εἰς τὰς ψυχὰς τῆς Νεολαίας καὶ ἁπάσης τῆς Ὁμογενείας, τὸ χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Μετανάστου, ἤτοι τὸ αἴσθημα τῆς πίστεως καὶ ἀγάπης του πρὸς τὸν Κύριον καὶ τὴν μόνην ἀληθῆ Ἐκκλησίαν Του, τὸ αἴσθημα τῆς αὐταπαρνήσεως, τοῦ φλογεροῦ ζήλου του ὑπὲρ τῆς θεμελιώσεως καὶ ἐξυψώσεως τοῦ Ἑλληνορθοδόξου ὀνόματος. Λαμβανομένου δὲ ὑπ' ὄψει, ὅτι ἡ ἐκστρατεία αὕτη ἐκπληροῖ δύο κυρίως ἱεροὺς σκοπούς, ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν ἐξύμνησιν καὶ ἀπαθανάτισιν οὕτως εἰπεῖν τοῦ ὑψηλοῦ ἔργου τοῦ Μετανάστου εἰς τὴν Χώραν ταύτην, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν ἀπόκτησιν ἐν τέλει ἑνὸς ἀναγκαιοτάτου Παρεκκλησίου εἰς τὸν περίβολον τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Θεολογικῆς Σχολῆς, ὁ Σύλλογος Ἀποφοίτων πιστεύει ἀκραδάντως, ὅτι τὸ Μέγα Ξεκίνημα τοῦτο, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Παναγάθου Θεοῦ, θὰ στεφθῇ συντόμως ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Ἅπαντες ἀσφαλῶς θὰ θελήσουν νὰ συμβάλουν εἰς ἕνα τοιοῦτον ἀξιόλογον ἔργον. Ἐκ μέρους τοῦ Συλλόγου Ἀποφοίτων διαβιβάζομεν πρὸς τὴν GOYA καὶ ἅπα-

(Συνέχεια εἰς τὴν 55ην σελίδα)

Η ΝΗΣΤΕΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΝ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. ΜΕΛΕΤΙΟΥ ΤΡΙΠΟΔΑΚΗ

ΠΕΡΙ τὰ μέσα τοῦ ἐρχομένου μηνὸς μὲ τὴν βοήθειαν καὶ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, θὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ στάδιον τῆς νηστείας τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Ἐπειδὴ δὲ ὁ θεσμὸς αὐτὸς τῆς νηστείας εἶναι ἅγιος, εἶναι θεοδίδακτος, εἶναι σπουδαιότατος καὶ ὠφέλιμος διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ σώματος, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ψυχήν, καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀληθινὴ νηστεία δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὸ εἶδος καὶ τὸ ποσὸν τῶν τροφῶν, εἰς τὴν ὑλικὴν δηλονότι νηστείαν, ἀλλ' ἔχει οὐσιαστικὸν περιεχόμενον, ἂς ἀκούσωμεν ὀλίγα περὶ νηστείας, ὥστε οὔτε εἰς τὴν ἄγνοιαν νὰ εὑρισκώμεθα, οὔτε νὰ προσέχωμεν τοὺς τύπους μόνον καὶ οὐχὶ τὴν οὐσίαν, ὅπως πολλάκις συμβαίνει, οὐδὲ πολὺ περισσότερον νὰ μὴ περνοῦν αἱ ἅγιαι περίοδοι τοῦ χρόνου χωρὶς ψυχικὴν ὠφέλειαν χωρὶς πνευματικὴν πρόοδον καὶ προαγωγήν.

Καὶ ἂς ἀκούσωμεν πρῶτα-πρῶτα τί λέγει ὁ ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν, ὁ Ἰησοῦς Χριστός: «Ὅταν δὲ νηστεύητε, μὴ γίνεσθε ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ σκυθρωποί· ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, ὅπως φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις νηστεύοντες. Σὺ δὲ νηστεύων ἄλειψαί σου τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπόν σου νίψαι, ὅπως μὴ φανῇς τοῖς ἀνθρώποις νηστεύων, ἀλλὰ τῷ Πατρί σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ . . .» (Ματθ. στ'. 16-18). Ἡ σημασία τῶν λόγων τούτων κατὰ τὴν Ὀρθόδοξον διδασκαλίαν εἶναι: Ὅταν νηστεύωμεν νὰ μὴ γινώμεθα σκυθρωποὶ καὶ περίλυποι σὰν τοὺς ὑποκριτάς, οἱ ὁποῖοι ἀλλοιώνουν τὰ πρόσωπά των καὶ παρουσιάζουν εἰς τὰ πρόσωπά των μορφὴν καὶ ἔκφρασιν καταβεβλημένου ἀνθρώπου ἀπὸ τὰς στερήσεις, διὰ νὰ φανοῦν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὅτι νηστεύουν. . . . Σὺ ὅμως ὅταν νηστεύῃς ἄλειψε τὴν κεφαλήν σου καὶ νίψον τὸ πρόσωπόν σου, ὥστε νὰ φαίνεσαι χαρούμενος· καὶ νὰ μὴ φανῇς εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὅτι νηστεύεις, ἀλλὰ νὰ φανῇ ἡ νηστεία σου μόνον εἰς τὸν Πατέρα σου, ποὺ εἶναι μὲν ἀόρατος ἀλλὰ πανταχοῦ παρών. Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Κύριος καθορίζει πῶς πρέπει νὰ γίνεται ἡ νηστεία, τὴν ὁποίαν θέλει ὁ Θεὸς καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ἐξασφαλίζει ἀμοιβὴν πλουσιωτάτην, ὡς μᾶς εἶπεν εἰς τὴν συνέχειαν (Ματθ. 6:18).

Ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς δὲν μᾶς ἔδωκε μόνον διδασκαλίας περὶ νηστείας, ἀλλὰ καὶ παράδειγμα ἐφαρμογῆς ἐκείνων ποὺ ἐδίδαξεν. Ὁ ἴδιος ἐνήστευσεν τεσσαράκοντα ἡμέρας (Ματθ. 4:2), καὶ σύμφωνα μὲ τὸ παράδειγμα καὶ τὴν διδασκαλίαν Του, ἐνήστευσαν καὶ οἱ Ἀπόστολοί Του, καὶ οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ (Πράξ. 13:3) καὶ οἱ πατέρες καὶ οἱ διδάσκαλοι καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι διὰ μέσου τῶν εἴκοσι χριστιανικῶν αἰώνων. Διατί; θ' ἀκούσωμεν ἴσως ἀπὸ πολλούς. Διότι ἡ νηστεία εἶναι ἀρετὴ σπουδαιοτάτη. Διότι ἡ νηστεία, ὅταν συνδυάζεται, ὅπως ἐδίδαξεν ὁ Χριστὸς εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ Ὄρους ὁμιλίαν Του, μὲ τὴν προσευχὴν καὶ τὴν ἐλεημοσύνην (Ματθ. 6:1-18), ὁδηγεῖ τὸν Χριστιανὸν εἰς ἀληθινὴν θρησκευτικὴν ζωήν.

Μετὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, τὸ σκεῦος τοῦτο τῆς ἐκλογῆς τοῦ Κυρίου, εἰς τὸ 7ον κεφάλαιον τῆς Α'. πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς του, ὑποδεικνύει καὶ συνδυάζει κατὰ τρόπον θαυμάσιον τὴν νηστείαν, τὴν προσευχὴν καὶ τὴν ἐγκράτειαν.

Μετὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον ἔρχονται οἱ ἅγιοι Πατέρες καὶ οἱ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ὁποῖοι μὲ τὸ ἴδιον τοῦ Χριστοῦ Πνεῦμα ἐπαναλαμβάνουν τὴν διδασκαλίαν τῆς νηστείας καὶ καθοδηγοῦν τοὺς Χριστιανοὺς πῶς νὰ ἐκτελοῦν τὸ καθῆκον τοῦτο.

Σύμφωνα μὲ τὴν διδασκαλίαν αὐτὴν καὶ μὲ τὸ Πνεῦμα τοῦ Πανσόφου Θεοῦ, ὁ Ὁποῖος μᾶς ἔδωκε τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν καὶ ἐνδιαφέρεται καὶ διὰ τὴν ψυχὴν καὶ διὰ τὸ σῶμα, ἡ νηστεία ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν σωματικὴν ἀντοχὴν κάθε Χριστιανοῦ (Κανὼν 69ος Ἁγίων Ἀποστόλων)· ὅταν δὲ συντρέχῃ ἡ περίπτωσις τῆς σωματικῆς ἀσθενείας, νηστεία δὲν ὑπάρχει, διότι δὲν ἔχει σκοπόν, ὅπως θὰ ἴδωμεν παρακάτω.

Εἰς τὴν συνέχειαν ἔρχονται οἱ Ἅγιοι, Γρηγόριος ὁ Θεολόγος καὶ Κύριλλος ὁ Ἱεροσολύμων, οἱ ὁποῖοι διδάσκουν ὅτι ἡ νηστεία ἐφαρμόζεται ἀνάλογα μὲ τὴν σωματικὴν δύναμιν τοῦ Χριστιανοῦ πρῶτον καὶ ἐκεῖνοι ποὺ νηστεύουν δὲν πρέπει νὰ κατηγοροῦν ὅσους δὲν νηστεύουν διὰ σωματικὴν ἀδυναμίαν ἢ ἀσθένειαν δεύτερον.

Ἔπειτα ἔρχεται ὁ Μέγας Βασίλειος, ὁ ὁποῖος κατὰ τρόπον σαφῆ καὶ σοφὸν διδάσκων, μᾶς λέγει . . . διὰ μὲν τὰ πάθη τῆς ψυχῆς, διὰ πᾶσαν κακίαν, διὰ πᾶσαν ἁμαρτίαν καὶ πονηρίαν, ἕνα μέτρον ἐγκρατείας ὑπάρχει, ὁ χωρισμὸς καὶ ἡ πλήρης ἀποξένωσις τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ κάθε τι τὸ ὁποῖον τὸν ὁδηγεῖ εἰς τὴν καταστρεπτικὴν ἡδονὴν τῆς ἁμαρτίας. Διὰ τὰς τροφὰς ὅμως δὲν ἰσχύει τὸ ἴδιον, ἀλλ' ὅπως αἱ ἀνάγκαι τῶν ἀνθρώπων εἶναι διάφοροι, ἀναλόγως μὲ τὴν ἡλικίαν, καὶ μὲ τὴν κατάστασιν τοῦ σώματός των, τὸ ἴδιον καὶ τὸ μέτρον τῆς χρησιμοποιήσεως τῶν τροφῶν εἶναι διάφορον. Διότι δὲ αἱ χριστιανικαὶ ἀρεταὶ εἶναι κατορθώματα τῆς ψυχῆς, ἐνομοθέτησαν τὸ ἴδιον δι' ὅλους, χωρὶς καμμίαν ἐξαίρεσιν. Καὶ ὅλοι πρέπει μὲ τὴν νηστείαν τῶν τροφῶν νὰ παρουσιάζωμεν τὴν πρα-

(Συνέχεια εἰς τὴν 56ην σελίδα)

ΒΥΖΑΝΤΙΝΑΙ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΑΙ

Ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Τροπαίου Κου ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΥ

ΕΙΝΑΙ μεγαλειῶδες καὶ ἐπιβλητικὸν καὶ πλούσιον καὶ ἀνεκτίμητον τὸ ἱεραποστολικὸν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Βυζαντίου. Ὡς ἀκαταμάχητος καὶ ἀκατάβλητος ἀθλητής, περιέτρεχεν εἰς μακρυνὰ γεωγραφικὰ σημεῖα τῆς ἀχανοῦς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας καὶ ἔξω αὐτῆς πολλάκις, διὰ νὰ μεταδώσῃ εἰς βαρβάρους καὶ ἀπολιτίστους λαοὺς τὴν φλόγα τῆς Ὀρθοδοξίας. Εἰς τὸ ἔργον της αὐτὸ εἶχε πολυτίμους ἐνισχυτὰς τοὺς εὐσεβεῖς αὐτοκράτορας, οἱ ὁποῖοι συνεδύαζαν τὴν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Του ἀγάπην των μὲ τὸ ἐκπολιτιστικόν των ἔργον καὶ τὴν προοπτικὴν ἐνισχύσεως τοῦ χριστιανικοῦ κράτους των. Θαυμάζει τις καὶ ἀπορεῖ καὶ αἰσθάνεται κρυφὴν ὑπερηφάνειαν, ὅταν βλέπῃ μέσα εἰς τὰς τόσας περιπετείας καὶ τὰς πολυειδεῖς δυσκόλους συνθήκας τῆς Βυζαντινῆς περιόδου τὴν Ἐκκλησίαν μας νὰ ἀναπτύσσῃ τόσην ἀκατάβλητον καὶ ἐπιτυχῆ δραστηριότητα εἰς τὸν εὐαγγελισμὸν λαῶν, οἱ ὁποῖοι μηδὲ τὰ μέσα εἶχον μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης πρὸς ἀνάγνωσιν τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν. Καὶ τὸ καταπληκτικὸν φαινόμενον τοῦτο, τὸ πραγματοποιηθὲν διὰ τοῦ εὐγενοῦς ἰδεαλισμοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας, δεικνύει τὸ ὑψηλὸν ἐπίπεδον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔθεσε τὴν ἀποστολήν της ἡ Ἐκκλησία μας πάντοτε.

Διὰ τῶν προσπαθειῶν της, εἰς τὰς ὁποίας διακρίνει τις καὶ σύστημα καὶ ἐνθουσιασμὸν καὶ προοπτικὴν καὶ ἀλύγιστον θέλησιν, προσῆλθον εἰς τὴν χριστιανικὴν ποίμνην πολλοὶ βάρβαροι καὶ εἰδωλολάτραι καὶ ἀκόμη καὶ Ἰουδαῖοι. Τὸ ἱεραποστολικόν της ἔργον, εἴτε δι' ἐκχριστιανιζομένων στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι μετέδιδον τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τοὺς ὁμοεθνεῖς των κατὰ τὰς διαφόρους ἐπαφάς των, τῇ ὑποστηρίξει μάλιστα τῶν κατὰ τόπους ἐκκλησιαστικῶν ἐκπροσώπων, τῶν ἐξαρτωμένων ἐκ Βυζαντίου, εἴτε δι' ἀπ' εὐθείας ἀποστολῆς καλῶς κατηρτισμένων καὶ ἱκανῶν ἱεραποστόλων, ἐχόντων καὶ βοηθούς, εἴτε διὰ τῶν λεγομένων «Περιοδευτῶν», οἱ ὁποῖοι ἐξήταζον τὴν εἰλικρίνειαν τῶν ὑποψηφίων καὶ ἐβάπτιζον αὐτούς, ἐξήπλωνε τὴν φωτεινὴν καὶ εὐεργετικὴν δρᾶσίν του εἰς πολλοὺς λαούς. Τῶν λεγομένων «περιοδευτῶν» τινὲς ἀνῆλθον καὶ εἰς τὸ πατριαρχικὸν ἀξίωμα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μᾶς δίδει νὰ ἐννοήσωμεν καὶ τὴν αἴγλην τῆς ἰδιότητος ταύτης, ἀλλὰ καὶ τὴν ἱκανότητα τῶν χρησιμοποιουμένων διὰ τὸ ἔργον τοῦτο.

Λαοὶ ἐκχριστιανισθέντες ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως εἶναι οἱ κάτωθοι:

1) Οἱ Σαρμάται. Οἱ Σαρμάται ἢ Σαυρομάται ἦσαν ἰρανικὸς νομαδικὸς λαός, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐγκατασταθῇ εἰς Καύκασον. Ἡ ἐπιστροφή των εἰς Χριστὸν εἶναι κυρίως ἔργον Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, τοῦ χρυσορρήμονος καὶ ὀέκτου ἐκείνου ἀνδρός, τοῦ ὁποίου οἱ ἀγῶνες ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας πληροῦν διὰ τοῦ ἀρώματός των τὴν χριστιανικὴν ἱστορίαν τῶν πρώτων αἰώνων τῆς Ἐκκλησίας μας.

2) Οἱ Γότθοι. Κυρίως πρόκειται περὶ τῶν Γότθων τῶν βιούντων ἐντὸς τοῦ Βυζαντίου. Διὰ τὴν εἰς τὸν χριστιανισμὸν εἴσοδόν των πολὺ εἰργάσθη Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Ἀλλὰ καὶ τὸ χριστιανικὸν περιβάλλον ἐπέδρασεν. Ὁ Χρυσόστομος διὰ τὸν ἐκχριστιανισμόν των ἐχειροτόνησε κληρικοὺς γνωρίζοντας πλὴν τῆς ἑλληνικῆς καὶ τὴν γοτθικήν. Λέγεται μάλιστα ὅτι πολλάκις ὁ ἴδιος ἐκήρυττεν εἰς αὐτοὺς τῇ βοηθείᾳ διερμηνέων.

3) Οἱ Φοίνικες. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰ. τοῦ Χρυσοστόμου ὑπῆρχον ἔτι λείψανα εἰς τὴν Φοινίκην εἰδωλολατρῶν, οἱ ὁποῖοι ἐτέλουν θρησκευτικὰς τελετὰς εἰς τοὺς «δαίμονας». Περὶ αὐτῶν λοιπὸν ἐμερίμνησε δι' ἀνδρῶν διακρινομένων διὰ τὸν ἱερὸν ζῆλον των καὶ ἐπέτυχε νὰ τοὺς προσελκύσῃ.

4) Οἱ Κόλχοι. Οὗτοι ἦσαν πρὸς τὰ ἀνατολικὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου. Εἰς τὴν χώραν των κατὰ τὴν μυθολογίαν ὑπῆρχε τὸ χρυσόμαλλον δέρας, διὰ τὸ ὁποῖον ἐγένετο καὶ ἡ Ἀργοναυτικὴ ἐκστρατεία. Οἱ Λαζοὶ ἐθεώρουν αὐτοὺς προγόνους των καὶ ὅτι ἐκεῖθεν εἶχον τὴν καταγωγήν. Ἐσεμνύνοντο μάλιστα διὰ τοῦτο. Ὡς θὰ ἴδωμεν ὅμως κατωτέρω ἀλλαχόθεν εἶχον τὴν καταγωγὴν οἱ Λαζοὶ οἱ ἄλλως καὶ Ποντικοὶ ἐπικαλούμενοι. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως μετέδωκεν εἰς αὐτοὺς τὸν Χριστιανισμόν.

5) Οἱ Γεωργιανοὶ ἢ Ἴβηρες. Οὗτοι ἠσπάσθησαν τὸν χριστιανισμὸν διὰ τῆς Καππαδοκίας, δηλ. ὑπὸ Γρηγορίου τοῦ Φωτιστοῦ, ὅστις κατέφυγεν ἐκεῖ μικρὸς διὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ βεβαίαν σφαγὴν καὶ ἐμορφώθη. Ἀργότερον, ἀφοῦ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του, ἐπανῆλθε καὶ ἐχειροτονήθη. Κατ' ἄλλους ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰβήρων, κατόπιν θαυμάτων χριστιανῆς, ἀπέστειλε πρεσβείαν εἰς τὸν Μ. Κωνσταντῖνον καὶ ἐζήτησε κληρικοὺς καὶ ἐπίσκοπον διὰ τὸν ἐκχριστιανισμὸν τῆς χώρας του. Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ ἱστορικὴ πληροφορία, ὅτι ὁ βασιλεὺς τῶν Γεωργιανῶν Ζαμάναρζος προσῆλθεν εἰς τὸν χριστιανισμὸν μετὰ τῶν ὁμοφύλων του ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ. Πάντως δὲν πρέπει νὰ λησμονῆται ὅτι ὁ μεταδιδόμενος χριστιανισμὸς εἰς τοὺς διαφόρους λαοὺς εἶχε τὰς μεταπτώσεις του καὶ πολλάκις ἐξηφανίζετο διὰ νὰ ἐπιβληθῇ μετὰ ταῦτα διὰ διαφόρους λόγους ἐσωτερικοὺς ἢ ἐξωτερικούς.

6) Οἱ Λαζοί. Οὕτω ὠνομάζοντο οἱ κατοι-

κοῦντες ἀριστερὰ τοῦ ποταμοῦ Φάσιδος. Λαὸς ὑπερήφανος καὶ εὐφυὴς μὲ ἀξιοσημείωτον πολιτισμόν, ἀνώτερον τῶν πέριξ λαῶν. Κυρίως ἀπετελοῦντο οἱ Λαζοὶ ἀπὸ ἀποίκους ἀπὸ πολλοῦ μεταναστεύσαντας ἐκ τῆς κυρίως Ἑλλάδος. Τὸν χριστιανισμὸν ἐδέχθησαν πολὺ πρὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ λόγῳ τῆς ἐπαφῆς των μετὰ τῶν παραλιακῶν χριστιανικῶν πόλεων τῶν ὑπαγομένων κατὰ καιροὺς εἰς τὸ Βυζάντιον καὶ τοῦ Βυζαντίου. Ἐπὶ αὐτοκράτορος Ἰουστίνου (520) ὁ βασιλεύς των Τζάθος ἦλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ἐβαπτίσθη. Κατὰ τὴν ἐπιστροφήν του παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ κληρικοὺς πρὸς καλλιέργειαν τοῦ λαοῦ του. Μητρόπολίς των ἦτο ἡ Φάσις. Σὺν τῷ χρόνῳ αὕτη ἔλαβε περίοπτον θέσιν.

7) Οἱ Ἀβασγοὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν κυρίως τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Οἱ Ἀβασγοὶ ἦσαν ἄνθρωποι ἀγρίων ἠθῶν καὶ τρόπων. Οὗτοι ἀπετάθησαν εἰς τὸ Βυζάντιον καὶ ἐζήτησαν ἱερεῖς διὰ νὰ ἀσπασθοῦν τὸν χριστιανισμόν. Ὁ Πατριάρχης ἐχειροτόνησεν αὐτοῖς τὸν εὐνοῦχον Εὐφράτην ἐκ τῆς αὐλῆς τοῦ Παλατίου καθὼς καὶ ἄλλους κληρικούς, τοὺς ὁποίους ἀπέστειλε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν χώραν τῶν Ἀβασγῶν διὰ νὰ ὀργώσουν τὸν πνευματικὸν ἀγρὸν τοῦ λαοῦ ἐκείνου. Ὁ Ἰουστινιανὸς μάλιστα διὰ νὰ προωθήσῃ τὸ ἔργον ἀνήγειρεν αὐτοῖς καὶ ναὸν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου πρὸς θεραπείαν τῶν ἐκκλησιαστικῶν αὐτῶν ἀναγκῶν. Οἱ Ἀβασγοὶ μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων ἔπεσαν εἰς τοὺς πλοκάμους τοῦ ἰσλαμικοῦ προσηλυτισμοῦ καὶ ἐξισλαμίσθησαν.

8) Οἱ Ἀλανοί. Σκυθικῆς καταγωγῆς. Ὀνομαστοὶ ἱππεῖς καὶ τοξόται, οἱ ὁποῖοι κατώκουν τὴν μεταξὺ Καυκάσου καὶ ποταμοῦ Δὸν χώραν καὶ ἠπείλησαν πολλάκις τὰ σύνορα τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους. Τῷ 370 ὑπετάγησαν εἰς τοὺς Οὔνους. Τῷ 406 μέρος αὐτῶν μετηνάστευσε μετὰ τῶν Βανδάλων πρὸς δυσμὰς καὶ ἄλλοι ἐγκατεστάθησαν εἰς τὰ Νότια τῆς Γαλλίας καὶ ἄλλοι ὑπερβάντες τὰ Πυρηναῖα ἠττήθησαν εἰς Ἱσπανίαν ὑπὸ τῶν Βησιγότθων καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ περιορισθῶσιν εἰς τὴν Λυσιτανίαν καὶ συνεχωνεύθησαν ἐκεῖ μὲ τοὺς ἐγχωρίους. Εἰς τὴν χώραν των διεδόθη ὁ χριστιανισμὸς κατὰ τὸν 10ον αἰῶνα. Ὁ ἡγεμών των ἐβαπτίσθη τῷ 903. Ὁ Πατριάρχης Νικόλαος ὁ Μυστικὸς ἀπέστειλεν εἰς αὐτοὺς τὸν ἡγούμενον τῆς Μονῆς Βιθυνίας Εὐθύμιον, ἄνδρα ἱκανὸν καὶ ἱεροπρεπῆ. Τῷ 932 οἱ Ἀλανοὶ ἐξεδίωξαν τοὺς ἐπισκόπους των διὰ νὰ δεχθοῦν ἀργότερον ἄλλους. Οἱ Ἀλανοὶ ἐκαλοῦντο καὶ Μασσαγέται. Δέκα χιλιάδες τούτων ἐπὶ αὐτοκράτορος Ἀνδρονίκου κατετάγησαν εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Βυζαντίου καὶ ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Τούρκων. Οἱ μεταναστεύσαντες εἰς Ἱσπανίαν ἀργότερον ἠσπάσθησαν τὸν Ἰσλαμισμόν.

9) Οἱ Τζανοί. Δεξιὰ τῆς Ἰβηρίας καὶ ἀντίκρυ εἰς τὸ ὄρος Καύκασος. Καὶ εἰς αὐτοὺς ὁ Αὐτοκράτωρ Ἰουστιανιανὸς ἔκτισε ναὸν εἰς τὴν κοιλάδα πλησίον τοῦ Ὄφεως ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ νὰ καλλιεργήσῃ τὸν σύνδεσμόν των μετὰ τοῦ Βυζαντίου καὶ ἀφ' ἑτέρου διὰ νὰ ἐνισχύσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν νέαν θρησκείαν των. Οἱ Τζανοὶ κατετάσσοντο καὶ εἰς τὸν βυζαντινὸν στρατὸν ὡς μισθοφόροι.

10) Οἱ Πέρσαι. Εἰς τὸ ἱεραποστολικὸν ἔργον τοῦ Βυζαντίου πρέπει νὰ περιληφθοῦν καὶ οἱ Πέρσαι, Γαλάται οἱ Ἐσπέριοι, οἱ Κέλται, οἱ Ἀψύλιοι, οἱ Ἀξουμῖται, οἱ Ζηκχοὶ καὶ ἄλλοι. Ἐπὶ αὐτοκράτορος Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος ἐστάλησαν ἱερεῖς καὶ εἰς Δαλματίαν καὶ Σλαβωνίαν, τῶν ὁποίων αἱ χῶραι ὑπήχθησαν εἰς τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως καίτοι αἱ δύο αὗται χῶραι ἀπετέλεσαν μετὰ ταῦτα μέρος τοῦ κλίματος τῆς Ρώμης.

11) Οἱ Ἀρμένιοι. Σποραδικῶς θὰ ὑπῆρχον καὶ προηγουμένως χριστιανοὶ εἰς τὴν Ἀρμενίαν. Ἐκεῖνος ὅμως ὁ ὁποῖος φαίνεται ἐπισήμως νὰ ἀνέπτυξε τὸν χριστιανισμὸν ἐκεῖ εἶναι Γρηγόριος ὁ Φωτιστής, ὁ ὁποῖος ἦτο Πάρθης τὴν καταγωγὴν καὶ ἐξεπαιδεύθη, ὡς ἐλέχθη ἀνωτέρω, εἰς τὴν Καισάρειαν, τὸ ὑπέροχον καὶ ἀπαστράπτον τότε κέντρον τοῦ χριστιανισμοῦ, τὸ ὁποῖον ἔδωκε φαεινοὺς Πατέρας καὶ Διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκεῖ ἐβαπτίσθη καὶ ἐμυήθη εἰς τὰ δόγματα τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας ὁ ἀλτρουϊστὴς οὗτος ἱεραπόστολος. Μετὰ ταῦτα χειροτονεῖται ἐπίσκοπος ὑπὸ τοῦ Καισαρείας Λεοντίου. Πάνοπλος ἐπιστρέφει εἰς τὴν πατρίδα του φέρων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ Ἕλληνας Κληρικούς, διὰ νὰ ἐργασθοῦν ὅλοι ὁμοῦ μετὰ θερμουργοῦ πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ὁμοεθνῶν του. Ἡ Ἀρμενικὴ Ἐκκλησία συμμετέσχε καὶ εἰς τὴν Α'. Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου τῷ 325 δι' ἐπισκόπων της. Ἡ Ἁγία Γραφὴ ἀνεγινώσκετο τότε εἰς τὴν ἑλληνικὴν καὶ συριακὴν καὶ διὰ τῶν αὐτῶν γλωσσῶν ἐτελεῖτο καὶ ἡ θεία λατρεία. Ἡ χρῆσις τῆς συριακῆς ἐγένετο λόγῳ τοῦ γειτνιασμοῦ καὶ τῆς ὑπάρξεως συριακοῦ στοιχείου εἰς τὴν χώραν των, ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ κατ' ἀνάγκην ἐχρησιμοποιοῦντο οἱ Σῦροι κληρικοί. Ἐν τῇ ἐξελίξει της ἡ Ἐκκλησία αὕτη ἀπέβη μονοφυσιτική. Ἀπεσχίσθη ἐκ τῆς ἡμετέρας τῷ 451 καίτοι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐξηκολούθη νὰ ἀσκῇ ἐπιρροὴν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ἐπ' αὐτῆς. (Συνεχίζεται)

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΟΥ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ»

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀγαπητοὺς συνδρομητὰς τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ» δὲν ἔχουν πληρώσει τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ 1957 παρακαλοῦνται ὅπως ἀποστείλουν αὐτὴν μέχρι τοῦ Μαρτίου 1959. Ἄλλως θὰ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ».

ΑΙ ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙΑΙ

Α΄. Η ΕΠΟΧΗ ΚΑΙ ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. ΦΙΛΟΘΕΟΥ Β. ΑΧΛΑΔΑ

Η ΠΡΩΤΗ Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἑορτάζεται ὁ θρίαμβος τῆς Ὀρθοδοξίας καθ' ὅλων τῶν αἱρέσεων, εἰδικώτερον ὅμως κατὰ τῶν Εἰκονομάχων, φέρει εἰς τὴν μνήμην μας τοὺς ἀγῶνας, τοὺς ὁποίους διεξήγαγεν ἐπὶ ὀκτὼ αἰῶνας ἡ Ὀρθοδοξία ἐναντίον τῶν ποικιλωνύμων αἱρέσεων αἱ ὁποῖαι συνετάραξαν ὁλόκληρον μὲν τὴν Χριστιανωσύνην, περισσότερον ὅμως τὴν μηδέποτε γαληνεύσασαν Βυζαντινὴν Αὐτοκρατορίαν. Μία ἀναδρομικὴ ματιὰ εἰς τὴν πολυτάραχον ἱστορίαν τῆς περιόδου τῶν Εἰκονομαχιῶν, τῆς μεγάλης διαμάχης ἡ ὁποία διήρκεσε πλέον τοῦ αἰῶνος (726-842 μ.Χ.), διήρεσε τοὺς Χριστιανοὺς εἰς δύο θανασίμως ἀλληλομισούμενα καὶ ἀλληλομαχόμενα στρατόπεδα, καὶ ἔθεσε τὰ σπέρματα μελλοντικῶν συμφορῶν αἱ ὁποῖαι ἐνέσκηψαν ἐπὶ τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, εἶναι ἐπίκαιρος.

Τὸ μεγάλο ἐρώτημα τὸ ὁποῖον προβάλλει εὐθὺς ἀμέσως εἶναι ποῖοι ἦσαν οἱ λόγοι καὶ τὰ αἴτια τὰ ὁποῖα προὐκάλεσαν τὰς Εἰκονομαχίας, τὴν μακρὰν καὶ πεισματώδη θρησκευτικὴν ἀναστάτωσιν. Πρὶν ὅμως ἀπαντήσῃ τις εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο, ἀναποφεύκτως πρέπει νὰ ἐξετάσῃ τὸ πῶς ἤρχισε καὶ πῶς ἐπεκράτησεν ἡ προσκύνησις τῶν ἱερῶν εἰκόνων.

Ὁ ἄνθρωπος, ἐν τῇ προσπαθείᾳ του νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὸ Θεῖον, ἐπενόησεν, ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς του ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐχρησιμοποίησεν αἰσθητὰ σύμβολα καὶ μέσα, πέριξ τῶν ὁποίων περιεστράφη ἡ λατρεία του. Ὅλαι ἀνεξαιρέτως αἱ θρησκεῖαι, ἄλλαι ὀλιγώτερον καὶ ἄλλαι περισσότερον, ἐχρησιμοποίησαν καὶ χρησιμοποιοῦν τοιαῦτα ἐπαγωγὰ πνευματικῆς ἀνατάσεως καὶ ψυχικῆς κατανύξεως μέσα. Ἡ ἐκχώρησις καὶ καθιέρωσις ξεχωριστῶν τόπων λατρείας, ἡ διακόσμησις τῶν εὐκτηρίων τούτων οἴκων ἢ τόπων, ἡ ὑμνωδία καὶ ἡ χρῆσις συμβόλων ὁρατῶν, ἐθεωρήθησαν καὶ ἐχρησιμοποιήθησαν ὡς μέσα δημιουργίας καταλλήλου περιβάλλοντος καὶ ἀτμοσφαίρας, ὅπως ἐπικοινωνήσῃ ὁ θνητὸς ἄνθρωπος μὲ τὴν ἀθάνατον Θεότητα. Δυστυχῶς, ὅμως ἡ ἱερὰ καὶ εὐγενὴς αὐτὴ ἔφεσις τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, λόγῳ ἀμαθείας, πολλάκις κατέληξεν εἰς χονδροειδῆ εἰδωλολατρείαν.

Εἰς τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν συνέδραμον πρὸς τούτοις καὶ ἄλλοι λόγοι διὰ τὴν χρῆσιν θρησκευτικῶν συμβόλων κατ' ἀρχὰς καὶ ἱερῶν εἰκόνων ἀργότερον. Λόγοι ψυχολογικοί, συναισθηματικοὶ καὶ αἰσθητικοί. Ἡ πρὸς τὴν θρησκείαν τοῦ Ἐσταυρωμένου φλογερὰ πίστις καὶ ἀπεριόριστος ἀγάπη καὶ ἀφοσίωσις τῶν πρώτων Χριστιανῶν, καθίστα σεβαστὸν καὶ προσφιλὲς εἰς αὐτοὺς κάθε τι τὸ ὁποῖον εἶχε σχέσιν μὲ τὴν θρησκείαν των. Οἱ μακροχρόνιοι, ἀπηνεῖς καὶ σκληροὶ διωγμοὶ ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν, κατὰ τοὺς πρώτους τρεῖς αἰῶνας, ἐδημιούργησαν ψυχολογικὴν κατάστασιν, ἡ ὁποία εἶχεν ἀνάγκην ὁρατῶν συμβόλων παραμυθίας καὶ ἐνθαρρύνσεως. Διὰ τοῦτο λίαν ἐνωρὶς οἱ Χριστιανοὶ ἤρχισαν νὰ χρησιμοποιοῦν τοιαῦτα σύμβολα, μερικὰ τῶν ὁποίων διατηροῦνται μέχρι σήμερον, ὅπου αἱ συνθῆκαι, ὅπως εἰς τὰς Κατακόμβας τῆς Ρώμης φέρ' εἰπεῖν, καὶ ἀλλαχοῦ, τὸ ἐπέτρεψαν.

Τὰ πρῶτα σύμβολα τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποίησαν οἱ Χριστιανοὶ ἦσαν κατὰ πρῶτον λόγον ὁ Σταυρός, τὸ σύμβολον τῆς αὐτοθυσίας καὶ ἀπολυτρώσεως, ἡ ἄγκυρα, ὁ ἰχθύς, ἡ περιστερά, ὁ ἀλέκτωρ, ἡ κιβωτός, τὸ πλοῖον καὶ ἄλλα, τὴν συμβολικὴν σημασίαν τῶν ὁποίων χάριν συντομίας παραλείπομεν. Παρὰ τὰ ἀρχικὰ ταῦτα σύμβολα ἤρχισαν, σὺν τῷ χρόνῳ, νὰ ἀναφαίνωνται καὶ ἀπεικονίσεις τοῦ Σωτῆρος, τῆς Θεοτόκου, ἀγγέλων καὶ ἁγίων. Τὴν προσκύνησιν τῶν ἱερῶν εἰκόνων καθιέρωσεν ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ παράδοσις ἑπτὰ καὶ πλέον αἰώνων, χωρὶς ἡ Ἐκκλησία, ἀπησχολημένη οὖσα μὲ ἄλλα περισσότερον φλέγοντα καὶ ἐπείγοντα ζητήματα, νὰ ἔχῃ ἀποφανθῇ ποτὲ ὑπὲρ ἢ κατὰ τῶν ἱερῶν εἰκόνων. Δέον ὅμως νὰ σημειωθῇ μετ' ἐμφάσεως, ὅτι καὶ πρὸ καὶ μετὰ τὰς Εἰκονομαχίας κατεβάλλετο πάντοτε προσπάθεια, ὅπως αἱ ἀπεικονιζόμεναι ἱεραὶ μορφαὶ παριστάνωνται ὁπωσδήποτε ἁγναί, ὄντα δηλονότι ὑπερκόσμια. Ἀποτέλεσμα τῆς προσπαθείας αὐτῆς εἶναι ἡ διαμορφωθεῖσα ἀδιάζουσα Βυζαντινὴ τεχνοτροπία ἐν τῇ ζωγραφικῇ. Μέσα εἰς τὰ πλαίσια τῆς παραδόσεως αὐτῆς προσπαθοῦν νὰ κρατοῦν μέχρι σήμερον, ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ, τὴν ἱερὰν εἰκονογραφίαν οἱ ἁγιογράφοι τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἐνῷ εἰς τὴν Δύσιν ἡ Βυζαντινὴ ἁγιογραφία ἐγκατελείφθη μετὰ τὴν Ἀναγέννησιν.

Τὸ θάρρος, ἡ πρὸς τὸν θάνατον περιφρόνησις καὶ ἡ ἐθελοθυσία τῶν μαρτύρων, τῶν πρώτων ἰδίως χρόνων τοῦ Χριστιανισμοῦ, καθίστων αὐτοὺς μορφὰς ἐξαιρετικῶς προσφιλεῖς καὶ σεβαστὰς εἰς τοὺς Χριστιανούς. Διὰ τοῦτο δὲ ἀπὸ τῶν πρώτων Χριστιανικῶν χρόνων ὁ σεβασμὸς τῶν ἱερῶν λειψάνων τῶν ἁγίων ἔβαινε παραλλήλως πρὸς τὴν προσκύνησιν τῶν ἱερῶν εἰκόνων.

Πολλοὶ καὶ διάφοροι ἦσαν οἱ λόγοι οἱ ὁποῖοι προὐκάλεσαν τὰς Εἰκονομαχίας. Πρῶτος τούτων, ἂν ὄχι ὁ σπουδαιότερος, ἦτο ἡ πάντοτε λανθάνουσα καὶ πάν-

(Συνέχεια εἰς τὴν 56ην σελίδα)

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ, ΚΑΘΟΛΙΚΙΣΜΟΣ, ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Αἰδ. Πρεσβ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΗΛΙΑ York, Pa.

Τὸ ΚΟΣΜΟΣΩΤΗΡΙΟΝ ἔργον τοῦ Ἰησοῦ «Ὁ ὁ Πατὴρ δέδωκεν Αὐτῷ ἵνα τελειώσῃ» (Ἰω. 17:4) ἔφερε τριπλοῦν χαρακτῆρα καὶ διὰ τοῦτο τὰ ἀξιώματα τοῦ Ἰησοῦ εἶναι τρία: τὸ Προφητικόν, τὸ Βασιλικόν, καὶ τὸ Ἱερατικόν. Ὡς Προφήτης συνεπλήρωσε τὸ ἔργον τῶν προφητῶν καὶ ἐφανέρωσε τὸν Θεὸν καὶ τὸ θέλημά Του εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὡς Βασιλεὺς ἵδρυσεν ἐπὶ τῆς γῆς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, συμπληρώσας τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ (Ματθ. 5:17), καὶ ὡς Ἱερεὺς συνεφιλίωσε τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸν Θεὸν διὰ τῆς Ἑαυτοῦ θυσίας.

Ὅλοι οἱ ἁπανταχοῦ Χριστιανοὶ δέχονται τὰ τρία ἀξιώματα τοῦ Ἰησοῦ «Ὃς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄. Κορ. 1:30). Συνέβη ὅμως οἱ διάφοροι χριστιανικοὶ λαοί, ἀναλόγως τῆς ἰδιοσυγκρασίας των, νὰ δώσουν ἰδιαιτέραν ἔμφασιν εἰς ἓν τῶν ἀξιωμάτων τοῦ Ἰησοῦ.

Εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν, ἡ ὁποία εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ κατανόησις καὶ διατύπωσις τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἡ ἀποκάλυψις τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Μεσσίας, διότι ἦτο ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός. Εἰς τὸν Καθολικισμόν, ὅστις εἶναι ἡ Ρωμαϊκὴ διατύπωσις τοῦ Χριστιανισμοῦ (γνωστὸν δὲ ὅτι οἱ Ρωμαῖοι διεκρίθησαν διὰ τὸ νομοθετικὸν ἔργον των), ἐτονίσθη τὸ Βασιλικὸν ἀξίωμα τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἰησοῦς εἶναι νομοθέτης καὶ κριτής· ἀντιπρόσωπος Αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι ὁ Πάπας. Εἰς δὲ τὸν Προτεσταντισμόν, ποὺ εἶναι ὁ Γερμανικὸς Χριστιανισμός, ἐτονίσθη τὸ Ἱερατικὸν ἀξίωμα τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἰησοῦς διὰ τοῦ αἵματος Αὐτοῦ ἔδωκε τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν καὶ ἐδικαίωσε τὸν ἄνθρωπον· διὰ τοῦ θανάτου Του ἐδόθη χάρις, ἀμνηστεία εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Οἱ Ἕλληνες ἐτόνισαν ὅτι: Ὅταν γνωρίσωμεν, ὅτι ἐν τῷ Ἰησοῦ ἔχομεν τὸν ἐνανθρωπήσαντα Θεόν, σωζόμεθα, διότι ἡ γνῶσις αὕτη φυσικῶς καὶ ἀσφαλῶς θὰ φέρῃ τὴν ὥθησιν πρὸς μίμησιν Αὐτοῦ. Χαρακτηριστικὸς τῆς ἐμφάσεως ταύτης εἶναι ὁ Ἑλληνικὸς Ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας, δηλ. τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν πίστις εἶναι ἡ παραδοχὴ ὅτι ἐν τῷ Ἰησοῦ ἔχομεν τὸν Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα καὶ μεταδίδοντα τὴν θείαν ζωήν, ὅτι δηλ. ἔχομεν ἐν Αὐτῷ τὸ πρότυπον, τὸ ἰδεῶδες πρὸς τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ συμμορφωθῶμεν. Μεσάζοντες μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ἦσαν κατ' ἀρχὰς οἱ Ἀπόστολοι (Ἰω. 20:21-23) καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ Ἐπίσκοποι, οἱ ὁποῖοι ἐξηγοῦν τὴν ἐν τῷ Ἰησοῦ ἐνανθρώπησιν τοῦ Θεοῦ καὶ ὁδηγοῦν οὕτως εἰς τὴν μίμησιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν σωτηρίαν. Εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν τιμώμενοι Ἅγιοι εἶναι οἱ μιμηταί, τὰ ἀντίτυπα τοῦ Ἰησοῦ καὶ προβάλλονται εἰς τοὺς πιστοὺς ὡς παραδείγματα τοῦ δυνατοῦ τῆς ὁμοιώσεως ἡμῶν μὲ τὸν Χριστόν.

Οἱ Ρωμαῖοι, διακριθέντες διὰ τὸ ὀργανωτικὸν καὶ νομοθετικὸν ἔργον των, ἐτόνισαν τὸ Βασιλικὸν ἀξίωμα τοῦ Χριστοῦ. Ἐτόνισαν τὸ νομοθετικὸν καὶ δικαστικὸν ἔργον τοῦ Ἰησοῦ. Ἐφεῦρον δὲ ἐπιχειρήματα, μὴ βασιζόμενα μήτε εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην μήτε εἰς τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν, ὅτι ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἦτο ὁ ἄρχων τῶν ἄλλων Ἀποστόλων, ὁ δὲ Πάπας, ὡς διάδοχος αὐτοῦ, εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἀλάθητος νομοθέτης, ποὺ ἔχει εἰς τὰς χεῖρας του τὸ ἀφιέναι ἁμαρτίας καὶ ἀπαλλάττειν τῆς τιμωρίας. Ἡ πίστις εἰς τὸν Καθολικισμὸν εἶναι ἡ παραδοχὴ τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας, ὡς ὁρίζεται αὕτη ὑπὸ τοῦ Πάπα. Συνεπῶς εἰς τὸν Καθολικισμὸν σώζεταί τις ὑπακούων εἰς τὸν Πάπαν καὶ ἐκτελῶν τοὺς νόμους καὶ τὰς διατάξεις αὐτοῦ. Ὁ μεσάζων μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων εἶναι ὁ Πάπας, ὁ μόνος ἀρχιερεὺς ὁ ἔχων εἰς χεῖρας του τὸν θησαυρὸν τῶν ἀξιομισθιῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἁγίων καὶ σώζων δι' αὐτῶν ἐκ τῆς κρίσεως τοὺς καθυστεροῦντας εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν νόμων, τοὺς ἁμαρτωλούς. Οἱ Ἅγιοι εἶναι οἱ αὐστηροὶ τηρηταὶ τῶν νόμων.

Οἱ Γερμανοί, κλίνοντες φύσει πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀτόμου, διὰ νὰ ἐλευθερωθοῦν ἐκ τῆς δεσποτείας τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν ἔβλεπον ὅτι ἐξέφυγεν ἀπὸ τὴν γνησίαν Χριστιανικὴν πίστιν, ἐτόνισαν τὸ Ἱερατικὸν ἀξίωμα τοῦ Ἰησοῦ, δηλ. ὅτι τὸ ἄτομον σώζεται μὲ τὴν παραδοχὴν τῆς σημασίας τοῦ Σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ. Εἰς τὸν ἀγῶνα των κατὰ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἀπογύμνωσιν τοῦ Πάπα ἀπὸ κάθε θεῖον δικαίωμα, κατήργησαν τὴν ἱερωσύνην, συνεπῶς δὲ καὶ τὴν παραδοχὴν τῆς Θείας Εὐχαριστίας ὡς ἀναιμάκτου θυσίας, παρὰ τὰς σχετικὰς διατάξεις τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως. Εἰς τὸν Προτεσταντισμὸν ἡ Θεία Εὐχαριστία εἶναι μόνον σύμβολον τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ, οἱ δὲ πιστοὶ εἶναι ὅλοι συγχρόνως καὶ ἱερεῖς καὶ συνδιαλλάσσονται μετὰ τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν πίστιν των εἰς τὴν διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ προκύψασαν ἀμνηστείαν, χωρὶς ἄλλην μεσολάβησιν. Οἱ Προτεστάνται δὲν ἀναγνωρίζουν τοὺς Ἁγίους, διότι δὲν ἀναγνωρίζουν ἄλλους μεσίτας τῆς σωτηρίας, ἐκτὸς τοῦ Ἰησοῦ.

(Συνέχεια εἰς τὴν 55ην σελίδα)

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ο ΖΑΚΧΑΙΟΣ ΜΕΤΑΝΟΕΙ

Ποιὸς ξεύρει πόσας ἀδικίας νὰ εἶχε κάνει ὁ Ζακχαῖος, ὁ ἐκμεταλλευτὴς ἀρχιτελώνης! Πόσους πτωχοὺς καὶ χήρας καὶ ἀδυνάτους νὰ εἶχεν ἐκβιάσει νὰ πληρώσουν ὑπερόγκους φόρους, ποὺ αὐτός, ἀντὶ ὀλίγων χρημάτων, εἶχεν ἐνοικιάσει ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους! Ἀσφαλῶς ὅμως, πολὺ βαρύτεραι ἀπὸ τὰ χρήματα ποὺ εἶχε συσσωρεύσει θὰ ἦσαν αἱ τύψεις τῆς συνειδήσεώς του. Καὶ δὲν τὸν ἄφηναν νὰ κοιμηθῇ. Οὔτε μίαν ὥραν νὰ ἡσυχάσῃ! Τί νὰ κάνῃ λοιπόν; . . . Μετανοεῖ! Καὶ ἀποδεικνύει ἐμπράκτως τὴν μετάνοιάν του. Μικρὸς τὸ ἀνάστημα, ἀνυψώνεται ἀναβαίνων εἰς μίαν συκομωρέαν, διὰ νὰ ἠμπορέσῃ νὰ ἰδῇ τὸν Χριστόν. Καὶ ὅταν ὁ Κύριος τὸν καλεῖ καὶ ἔρχεται νὰ γευματίσῃ εἰς τὸ σπίτι του, ὁ Ζακχαῖος θέτει εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Χριστοῦ τὴν μισὴν περιουσίαν του καὶ ἀνταποδίδει εἰς τὸ τετραπλάσιον ὅσα ἀπὸ ἀδικηθέντας εἶχε πάρει. Ὁ Χριστὸς εἶναι πάντοτε κοντά μας, ὅταν πρόκειται νὰ μετανοήσωμεν καὶ νὰ ἐπανορθώσωμεν μίαν ἀδικίαν ποὺ ἔχομεν κάνει . . .

▪

ΤΑ ΤΑΛΑΝΤΑ ΠΟΥ ΚΡΥΠΤΟΝΤΑΙ

Ἡ παραβολὴ τῶν Ταλάντων μᾶς δίδει ἕνα δίδαγμα πάντοτε ἐπίκαιρον: Ὁ Θεὸς δωρίζει εἰς κάθε ἄνθρωπον ἕνα μικρὸν ἢ μέγα τάλαντον, ἢ καὶ περισσότερα. Ἔχει ὅμως καὶ τὴν δικαίαν ἀπαίτησιν νὰ μὴ κρύπτωμεν τὰ τάλαντα αὐτά, τὰς ἱκανότητας, οὔτε νὰ τὰ χρησιμοποιῶμεν μόνον πρὸς ἐγωϊστικοὺς σκοπούς, ἀλλὰ πρὸς τὸ κοινὸν καλόν. Καὶ ὅσοι μὲν τὰ χρησιμοποιοῦν μόνον δι' ἰδιοτελεῖς σκοπούς, συσσώρευσιν χρημάτων, ὑλιστικὰς ἀπολαύσεις κ.λ.π., εἶναι ἐξώφθαλμον ὅτι εἶναι ἔνοχοι. Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ νομισθῇ ὅτι εἶναι ἐν τάξει ἀπέναντι τοῦ Θείου νόμου ὅσοι δὲν τὰ μεταχειρίζωνται οὔτε δι' ἐγωϊστικοὺς ἀλλ' οὔτε καὶ διὰ κοινωφελεῖς σκοποὺς τὰ «τάλαντα», δηλαδὴ τὰ θεῖα δῶρα τῶν ἱκανοτήτων, εἶπεν αὐτὴν τὴν Παραβολὴν ὁ Χριστός. Οὔτε ἡ ἄτοπος μετριοφροσύνη, οὔτε ἡ ἀνθρωπίνη ἀχαριστία, οὔτε κανένα ἄλλο ἀνθρώπινον ἐπιχείρημα δὲν δύναται νὰ ἀνατρέψῃ τὴν Θείαν ἐντολήν: Τὰ τάλαντα ἐδόθησαν διὰ νὰ χρησιμοποιοῦνται πρὸς τὸ κοινὸν καλόν. Ὅποιος ἔχει ἕνα τάλαντον καὶ δὲν τὸ χρησιμοποιεῖ διὰ κοινωφελεῖς σκοπούς, εἶναι ἔνοχος ὡσὰν τὸν «πονηρὸν δοῦλον» τοῦ Εὐαγγελίου, ποὺ ἔκρυψε τὸ τάλαντον ποὺ τοῦ εἶχε δωρήσει ὁ Θεός.

▪

Η ΠΙΣΤΙΣ ΤΗΣ ΧΑΝΑΝΑΙΑΣ

Τὴν πίστιν τῆς Χαναναίας τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς ἤθελε νὰ δοκιμάσῃ ὁ Χριστός, ὅταν τῆς ἔλεγεν, «Οὐκ ἀπεστάλην εἰμὴ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραήλ», καὶ — ὅταν αὐτὴ ἐπέμενεν ἱκετεύουσα βοήθειαν — «Οὐκ ἔξεστι λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις». Δὲν ἦτο ἰδική Του θεία γνώμη, ἀλλὰ κοινὴ ἐπικρατοῦσα τότε πεποίθησις, ὅτι ὁ Μεσσίας ἐστάλη μόνον διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν Ἑβραίων, οἱ ὁποῖοι ἐθεώρουν τοὺς ἄλλους — καὶ τὴν Χαναναίαν — ὡσὰν κυνάρια, ποὺ ἤθελαν νὰ ἁρπάσουν τὸν ἄρτον των. Ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός, ἀπεστάλη διὰ τὴν σωτηρίαν ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Θέλει ὅμως νὰ μᾶς διδάξῃ, ὅτι δὲν ἀρκεῖ μία ἁπλῆ ἐπίκλησις τῆς Θείας βοηθείας ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης συνήθως γενομένη, διὰ νὰ μᾶς δοθῇ ἡ ἐξ ὕψους βοήθεια. Χρειάζεται πίστις καὶ ἐπιμονὴ καὶ πεποίθησις, ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ μᾶς δοθῇ ἡ ἄνωθεν βοήθεια. Χρειάζεται ἡ «μεγάλη πίστις» τῆς Χαναναίας.

▪

ΤΕΛΩΝΑΙ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΙ

Αὐτὴ εἶναι ἡ θαυματουργὸς δύναμις τοῦ Εὐαγγελίου: Νὰ μεταμορφώνῃ τοὺς ἀγραμμάτους ψαράδες εἰς Θεοπνεύστους Ἀποστόλους, τοὺς ἁμαρτωλοὺς τελώνας ὡς ὁ Ζακχαῖος εἰς εὐεργέτας τῆς κοινωνίας, τοὺς τελώνας ὡς ὁ Ματθαῖος εἰς Εὐαγγελιστάς, τοὺς τυραννικοὺς δυνάστας εἰς μετανοοῦντας μοναχούς, καὶ τοὺς αἱμοχαρεῖς δημίους εἰς μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ. Διὰ νὰ μᾶς δώσῃ ὁ Κύριος ζωντανὸν τὸν τύπον τοῦ ἀληθινοῦ Χριστιανοῦ, ἐδιάλεξε τὸ πρόσωπον ὄχι κανενὸς ἀνεγνωρισμένου μεγάλου εὐεργέτου, ἀλλὰ τὴν περιφρονημένην μορφὴν ἑνὸς ἁμαρτωλοῦ τελώνου. Μὲ τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἁμαρτωλότητός του, μὲ τὴν ταπείνωσίν του, μὲ τὴν συναίσθησιν τῶν κακῶν ποὺ εἶχε κάνει καὶ μὲ τὴν μετάνοιάν του καὶ τὴν ἐκ βαθέων ἐπίκλησιν τῆς Θείας συγγνώμης, ἐπέτυχε τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του. Δὲν ἀποκλείεται τὴν παραβολὴν αὐτὴν τοῦ Τελώνου, τὴν ὁποίαν μᾶς διηγεῖται ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, νὰ τὴν ἤκουσε καὶ ὁ ἀρχιτελώνης Ζακχαῖος, διὰ τὸν ὁποῖον ὁμιλεῖ ἐπίσης ὁ Λουκᾶς εἰς τὸ ἴδιον 18ον κεφάλαιον. Θὰ πρέπει ὅμως νὰ τὴν ἔχωμεν ὅλοι μας ὑπ' ὄψει μας συχνά, διότι μέσα εἰς κάθε ψυχὴν ἔρχονται ὧραι ποὺ κυριαρχεῖ ἡ νοοτροπία τοῦ Φαρισαίου.

▪

ΤΟ ΤΡΙΩΔΙΟΝ ΑΡΧΕΤΑΙ

Τὴν Κυριακὴν τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου, 22 Φεβρουαρίου, ἀρχίζει ἡ περίοδος τοῦ Τριωδίου. Θὰ ἀντηχήσουν καὶ πάλιν εἰς τὰς ἑκατοντάδας τῶν Ἐκκλησιῶν μας, καθ' ὅλην τὴν Ἀμερικανικὴν Ἤπειρον, οἱ ὑπέροχοι ὕμνοι καὶ αἱ ὠδαὶ τοῦ Τριωδίου.

(Συνέχεια εἰς τὴν 49ην σελίδα)

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ, ΑΓΙΟΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ο ΙΕΡΟΣ ΦΩΤΙΟΣ (858-867, 877-886)

ΣΤΙΛΒΑΔΑΜΑΣ πολύεδρος, ὁ «τῶν Ἀποστόλων ὁμότροπος καὶ τῆς Οἰκουμένης Διδάσκαλος» Ἱερὸς Φώτιος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἀπὸ οἱανδήποτε πλευρὰν καὶ ἂν ἐξετασθῇ, ἀφήνει ἔκθαμβον τὸν ἐρευνητὴν διὰ τὴν πολυμερῆ καὶ πολύτροπον μεγαλοφυΐαν του. Διακριθεὶς εἰς τὰ ἀνώτατα πολιτικὰ ἀξιώματα, ἐκλήθη ἐπὶ τὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον εἰς ἡμέρας καθ' ἃς ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης ἐνέτεινε τὰς δεσποτικάς της δυνάμεις ἵνα ὑποδουλώσῃ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ριζικῶς ἀποκρούσας τὸν μέγαν τοῦτον κίνδυνον, καὶ διακριθεὶς ὡς ὑπέρτατος πρόμαχος τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τῶν Χριστιανικῶν ἐλευθεριῶν, διεκρίθη συνάμα καὶ ὡς θαυμάσιος ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεύς. Καὶ μόνη ἡ περίφημος «Μυριόβιβλός» του θὰ ἤρκει νὰ κατατάξῃ τὸν Ἱερὸν Φώτιον μεταξὺ τῶν μεγίστων Ἐκκλησιαστικῶν Πατέρων καὶ Συγγραφέων. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται — οὔτε καὶ εἶναι δυνατὸν — νὰ δοθῇ ἐδῶ ἔστω καὶ ἀμυδροτάτη σκιαγραφία τῆς φωτεινῆς μορφῆς τοῦ Ἱεροῦ Φωτίου, ἥτις φωτίζει ὄχι μόνον ὁλόκληρον τὸν 9ον αἰῶνα, ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς μετέπειτα. Ὅσον δὲ καὶ ἂν κατακρίνεται ὑπὸ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ὡς αἴτιος τοῦ Σχίσματος — διότι ἐματαίωσε τὸ σχέδιον τῆς ὑποδουλώσεως τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ὑπὸ τὸ κοσμικὸν σκῆπτρον της — ἐκκλησιαστικὴ πεῖρα 200 περίπου ἐτῶν ἀπέδειξεν ὅτι ἦτο ἀπαραίτητον νὰ κηρυχθῇ Σχισματικὴ ἡ Ἐκκλησία Ρώμης, ἐὰν ἡ Ὀρθοδοξία ἐπεθύμει τὴν ἐν Χριστῷ ἐλευθερίαν της. Οὕτως, ἡ γραμμὴ τὴν ὁποίαν ἐχάραξεν ὁ Ἱερὸς Φώτιος τῷ 879, ἀποκηρύξας τὰς κυριαρχικὰς ἀξιώσεις τῆς Ρώμης, ἐδικαιώθη πλήρως τῷ 1054, ὁπότε ἐτελειώθη ριζικῶς τὸ Σχίσμα τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας. Ὄχι δὲ μόνον τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ Ἀποστολικὰ Ὀρθόδοξα Πατριαρχεῖα, καὶ αἱ χειραφετηθεῖσαι Ἀδελφαὶ Αὐτοκέφαλοι Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, ὀφείλουν τὴν ἀνεξαρτησίαν των εἰς τὸν Ἱερὸν Φώτιον, ἄνευ τῶν ἱερῶν ἀγώνων τοῦ ὁποίου θὰ ἠσπάζοντο σήμερον τὴν ἐμβάδα τοῦ Ποντίφηκος τῆς Ρώμης. Ἰδιαιτέρως δὲ πρέπει νὰ τονισθῇ τὸ γεγονός, ὅτι ἀπό τινων δεκαετηρίδων καὶ πρὸ πάντων σήμερον ἐπιφανέστατοι Ρωμαιοκαθολικοὶ Θεολόγοι Κληρικοὶ δικαιώνουν πλήρως τὸν Ἱερὸν Φώτιον. Ὡς παράδειγμα ἀναφέρομεν τὸν περίφημον Ρωμαιοκαθολικὸν Ἱερέα καὶ Βυζαντινολόγον Αἰδ. π. Φρ. Ντβόρικ γνωστότατον καὶ διὰ τὰς ὀρθὰς περὶ Ἱεροῦ Φωτίου ἀντιλήψεις του καὶ ἀντιλατινικὰς θεωρίας του, αἵτινες δικαιοῦσι πλήρως τὸν Μέγαν Πατριάρχην τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς. Εἶναι γνωστὸν τὸ πολύκροτον ἄρθρον τοῦ Αἰδ. Ντβόρνικ «Ὁ Πατριάρχης ΦΩΤΙΟΣ Πατὴρ τοῦ Σχίσματος ἢ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ;» Ἡ ἀναγνώρισις αὕτη ἐβροντοφωνήθη, καὶ ἀπὸ Ρωμαιοκαθολικούς, εἰς τὸ ἐν Μονάχῳ συνελθὸν ἀπὸ 15-20 Σεπτεμβρίου 1958 Ἐνδέκατον Βυζαντινολογικὸν Συνέδριον.

ΤΑΡΑΣΙΟΣ (784-806)

Ἀρχιγραμματεὺς τοῦ Αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου, γόνος ἐνδόξου οἰκογενείας, ἔχων λαμπρὰν μόρφωσιν, ἱκανότητας καὶ ἀρετάς, πρὸ παντὸς δὲ βαθεῖαν πίστιν εἰς Χριστόν, ὁ Ταράσιος ἐξελέγη Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως τῷ 784, εἰς μίαν πολὺ ἱστορικὴν καμπήν της: Προωρίσθη ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας νὰ πρωτοστατήσῃ εἰς τὴν ἀναστήλωσιν τῶν Ἁγίων Εἰκόνων. Οὕτω προήδρευσε τῆς ἐν Νικαίᾳ Ἁγίας Ἑβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου (787) κατὰ τῶν Εἰκονομάχων, τῆς ὁποίας ἡ τελευταία συνεδρία συνεκροτήθη τὸν Νοέμβριον τοῦ 787 εἰς τὸν ἱστορικὸν Ἱερὸν Ναὸν τῶν Βλαχερνῶν, τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου εἶχε ψαλῇ διὰ πρώτην φορὰν ὁ Ἀκάθιστος Ὕμνος καὶ τὸ ἐπινίκειον «Τῇ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ τὰ νικητήρια...». Ἐδίωξεν ἐπίσης αὐστηρότατα ὁ Πατριάρχης Ταράσιος τὴν «σιμωνίαν», δηλαδὴ τὴν δωροδοκίαν πρὸς χειροτονίαν. Κατόπιν εὐκλεοῦς Πατριαρχείας 22 ἐτῶν, ἐτελεύτησεν ἐν Κυρίῳ τῷ 806. Ὁ Δουκάγκιος ἀναφέρει ὅτι Ἐνετοὶ Σταυροφόροι συναπεκόμισαν, μεταξὺ ἄλλων, ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἔνθα εἶχε ταφῇ, τὸ ἱερὸν λείψανον αὐτοῦ εἰς Βενετίαν. Ὅπως ἐξυμνεῖ αὐτὸν ὁ ὑμνογράφος Ἐφραίμ, ὁ Πατριάρχης Ταράσιος «προέστη κάλλιστα τῆς Ἐκκλησίας, ὀρθῶς προμαχῶν εὐσεβῶν τε δογμάτων». Ἡ μνήμη του ὡς Ἁγίου τελεῖται τὴν 25ην Φεβρουαρίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 48ης σελίδος)

Καὶ θὰ δονήσουν τοὺς ἱεροὺς θόλους τῶν Ναῶν μας καὶ μαζὶ μὲ αὐτοὺς τὰς καρδίας τῶν Χριστιανῶν μας. Ἡ ὑπέροχος καὶ μοναδικὴ Ἑλληνορθόδοξος Ὑμνογραφία, μὲ τὸ ἄφθαστον τριπλοῦν κάλλος της: τὸ κάλλος τῶν ἰδεῶν, τῆς ποιητικῆς μορφῆς καὶ τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς, ἔχει κατακτήσει ὁλόκληρον τὸν Ὀρθόδοξον κόσμον, ποὺ ὑμνεῖ τὸν Τριαδικὸν Θεὸν μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Ὑμνογραφίαν καὶ μὲ τὴν Βυζαντινὴν μουσικήν. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πλείστους ἑτεροδόξους θαυμάζεται τὸ τρισυπόστατον κάλλος τῆς Ὑμνογραφίας μας. Τὸν ἀτίμητον τοῦτον θησαυρόν, ὡς πολύτιμον παρακαταθήκην, ἐκληροδότησαν εἰς ἡμᾶς οἱ πατέρες μας καὶ καλούμεθα, ὡσὰν πιστοὶ θεματοφύλακες, νὰ διαφυλάξωμεν ἀνόθευτον καὶ νὰ μεταλαμπαδεύσωμεν εἰς τὰς νεωτέρας μας γενεάς.

The Study of the Greek Orthodox Tradition in The United States

By Professor GLANVILLE DOWNEY, Ph.D.
Princeton Theological Seminary

Dr. Downey, who is on the Faculty of Harvard University's Dumbarton Oaks Library and Collection in Washington, D. C., is a renowned ecclesiastical scholar and a leading authority on the Greek Christian tradition, and has many times visited Greece to study the religious manuscripts and treasures of the museums and monasteries. In this article "The Orthodox Observer" is privileged to have Dr. Downey, who this year is a visiting lecturer at the Princeton Theological Seminary, write an account of the present status of Greek Orthodox studies in the United States.

ONE of the significant developments in academic activity in the United States in the past twenty years has been the growth of interest in all phases of Byzantine civilization. The study of classical Greek literature and of the history and archaeology of ancient Greece has for many years played an important part in American education, as was shown by the founding of the American School of Classical Studies in Athens in 1881. There have been friends of Greece in America ever since the Greek War of Independence, and the Americans who are of Greek descent have made themselves a highly respected element in the American community. In recent years, as the study of Byzantine civilization has grown everywhere in Europe, both scholars and the educated public in the United States have come to have an increasing interest in medieval as well as ancient Greece, and the number of American universities in which courses in Byzantine literature, history and art are offered is steadily growing.

The study of the history and theology of the Greek Orthodox Church would naturally form a part of all such courses. In addition, interest in the Orthodox tradition and in what it stands for in the history of Christianity has received a special impulse from the ecumenical movement and from the work of the World Council of Churches, through which the representatives of Orthodoxy have become widely known among American churchmen. Thus a knowledge of the Orthodox Church has been brought to many persons, both clergy and laity, who had no opportunity to become acquainted with this subject in their regular academic studies. The result has been that there is a growing awareness of the historical role of Greek Christianity and its meaning for both the past and the present, and a growing appreciation of the deep spiritual riches which exist in the Greek religious tradition. American theological students, when they are introduced to the literature and spirituality of the Orthodox Church, immediately recognize that they can find here the expression of a Christian experience which can make a special contribution to present-day American religious life.

There has been an inevitable limitation in that, in the customary courses of study in American theological schools, the study of Greek has almost never gone beyond the Greek New Testament, and there have been only a few opportunities to read the early Fathers in Greek. Translations into English of the more important works of the Fathers, notably the Cappadocian Fathers, St. John Chrysostom and St. John of Damascus, have always been available, and these have regularly been read as a part of courses in Church History. Possibilities of becoming acquainted with this material have been increasing to an important extent in recent years as new translations have been appearing, both in single volumes and as parts of series which are designed for the study of the history of theology as a whole. In addition there have been new translations of the liturgies and of books of devotion and collections of prayers. In part these are the work of British and American theological scholars, in part they have been prepared and published by Orthodox scholars working in America. Since it cannot be expected that the average American theological student will be able to read Greek with facility — or will find time in the present curriculum to do so — these translations are necessary; but it has been found — and the present writer has seen this in his own work — that acquaintance with Greek theological works in English often impels theological students to take up the study of the Greek language. Students whose training has been largely or entirely in modern theology realize that in the early writers they can find treatments of theology which are fundamental to an understanding of more recent developments. As the faculties of the seminaries come to understand the interest and value of patristic studies, both for a well-rounded knowledge of church history and for a deeper understanding of ecumenical relations, it can be expected that the opportunities for studies of Greek Christianity will increase.

At the same time, teachers and students of secular Byzantine history, and of the history of the Greek people in post-Byzantine times, are in a position to discover and appreciate the significance of church history as a part of

the more general picture of secular history. It is being realized that the history of the Byzantine Empire as a whole cannot be understood properly without a knowledge of the part which the Church played in the life of both the State and the people, as well as in the preservation of scholarship.

This historical approach serves to establish the importance of theology in the history of civilization and to show, to students whose interest is not primarily theological, the significance of the unity of faith and culture throughout the Greek Christian tradition. Understanding of this close interdependence between religion and human culture comes as an important lesson to students who are already familiar with the results, in the development of Western Christianity, of the loss of this unity and the consequent effects on civilization in the West today. Ultimately, the result is that students gain a greater appreciation of the nature of the Church and of Christian society and culture in the earliest days of Christianity, and thus they are enabled to appreciate the significance of the Orthodox Church as the living representative of the early tradition.

In view of their own historical background, growing out of the historical circumstances which influenced so profoundly the development of Christianity in the West, it is natural that American students should come to the study of the Greek tradition with a special point of view and with special interests and curiosities. It has now become clear, however, that there is a real place for these subjects in American theological education, and that the work which has been begun on a serious scale in a few places will go forward. At present, courses for American students on these subjects are regularly offered in the inter-denominational Divinity School of Harvard University by such leading scholars as the Right Reverend George Florovsky and Professor Milton V. Anastos. A number of advanced students in Harvard University have received special training in the history of Greek Christian literature, and in the relationship between classical Greek culture and Christianity, from Professor Werner Jaeger, the editor of the works of St. Gregory of Nyssa. Important research and publication is being carried on by members of the faculty (including the present writer) of the Dumbarton Oaks Research Library and Collection which has been established in Washington, D. C., as a part of Harvard University. In this center for research and advanced teaching in all aspects of Byzantine civilization, which is equipped with an excellent library, significant contributions are being made to our understanding of all aspects of the history of the Byzantine Church. It has been the privilege of the present writer to offer courses on Greek Christian literature and the history of the Orthodox Church as a visiting professor in the Princeton Theological Seminary, one of the leading Presbyterian divinity schools, and a course on the history of the Orthodox Church was offered in the Department of Religion in Princeton University, which is engaged in training advanced students who plan to become teachers of the history of religion, rather than to enter the ministry. The Holy Cross Greek Orthodox Theological School in Brookline, Massachusetts, in 1954 established the important learned journal, *Greek Orthodox Theological Review*, published in English, which reaches American scholars. All this teaching, coupled with a growing number of publications, intended both for scholars and the wider public, is an encouraging sign for the future. Orthodox Christians in Greece may well take pride in knowing that study of their great tradition is going forward in America on well established foundations, and that the vitality and ever-renewed strength of the Greek Christian heritage is finding its place in American academic and theological studies.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΕΓΚΥΚΛΙΩΝ Ι. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ

Ὁ Πατριαρχικὸς Ἐπίτροπος Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Νύσσης Κος Γερμανὸς ἀπέλυσε πρὸς τοὺς Εὐλαβεστάτους Ἱερεῖς καὶ τὰ Ἐντιμότατα Διοικητικὰ Συμβούλια τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ Κοινοτήτων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, καὶ τὰς κάτωθι ἐν περιλήψει ἀναγραφομένας Ἐγκυκλίους, διὰ τῶν ὁποίων ἐντέλλεται καὶ προτρέπει:

—(2 Ἰανουαρ.) Ὅπως συνεργασθῶσι μετὰ τῆς Ὀργανώσεως GOYA τῆς Ἑλληνορθοδόξου Νεολαίας, ἥτις προέβη εἰς ἐξόρμησιν διὰ τὴν συλλογὴν $150,000 πρὸς ἀνέγερσιν Παρεκκλησίου ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ Βοστώνης, ἐπ' ὀνόματι μὲν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, εἰς μνήμην δὲ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κυροῦ Μιχαὴλ καὶ τῶν προαπελθόντων πρωτοπόρων καὶ θεμελιωτῶν Ἱερῶν Ναῶν, Κοινοτήτων καὶ Σχολείων ἐν Ἀμερικῇ καὶ Καναδᾷ.

—(15 Ἰανουάρ.) Ὅπως αἱ Κοινότητές μας χρησιμοποιοῦν τὰ νέα δελτία ἀποδείξεων πληρωμῆς τοῦ ἐνιαίου ποσοῦ τῆς Κοινοτικῆς συνδρομῆς ὁμοῦ μετὰ τοῦ Δεκαδολλαρίου. Ἡ σχετικὴ ἀπόφασις τῆς 14ης Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως τοῦ 1958 ἐν Salt Lake City, Utah, ἔχει ὡς ἑξῆς: «Ἀποφασίζεται ὅπως ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1959, οὐδὲν πρόσωπον Ὀρθόδοξον, ἔγγαμον ἢ ἄγαμον, δύναται νὰ εἶναι μέλος Κοινότητος τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, ἐὰν δὲν καταβάλῃ μετὰ τῆς κοινοτικῆς του εἰσφορᾶς καὶ τὸ Δεκαδολλάριον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ θὰ εἶναι ἀναπόσπαστον καὶ ἀδιαίρετον ἀπὸ τῆς Κοινοτικῆς εἰσφορᾶς. Τοῦ κανόνος τούτου ἐξαιροῦνται οἱ ἀποδεδειγμένως ἄποροι καὶ ὅσοι ζοῦν καὶ διατηροῦνται μόνον μὲ τὴν κοινωνικὴν των ἀσφάλειαν, οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ καταβάλουν οὔτε καὶ τὴν κοινοτικήν των εἰσφοράν».

—(22 Ἰανουάρ.) Ὅπως καταβληθῇ προσπάθεια, ἵνα ὅλαι αἱ Ἑλληνορθόδοξοι νεάνιδες, ἀπὸ 18 ἐτῶν καὶ ἄνω, ἐγγραφοῦν μέλη τῶν Φιλοπτώχων Τμημάτων, ἔστω καὶ ἂν εἶναι μέλη ἄλλων Ὀργανώσεων.

ORTHODOXY AND HELLENISM

The highlight of Greek Letters Week, an annual program of the Archdiocese Department of Education and Greek Letters, was observed at a large reception, attended by over 300, at the Archdiocese on the evening of January 28. This Department is under the general supervision of Prof. Philip D. Emmanuel, Director, and Rev. Christos Pappas, Secretary.

The program of the evening included an address by Acting Arcrbishop Germanos Polizoides, who presided; recitations by seletced students of our Greek-American Schools; and a discussion of Hellenic traditions in America by Miss Heraclia Christodoulakis, a Member of the Faculty of Jefferson High School in Brooklyn, N. Y. Many honored guests were present, including His Excellency Alexis Liatis, Ambassador of Greece to the United States, and the Honorable Constantine Triantafyllakos, Consul General of Greece in New York.

▪

In presentations made at a private luncheon in famous Widener Library, the Hon. C. P. Panaytacos, Consul of Greece in Boston, presented Greek government awards to two Harvard University scholars who over the years were instrumental in building up the fine Modern Greek Collection of the Harvard College Library. Dr. Paul H. Buck was made a Commander of the Royal Order of the Phoenix, and Dr. H. J. Messenger was awarded the Gold Cross of the Royal Order of George I.

Dr. Buck, a renowned historian and Pulitzer Prize winner, was for many years Dean of the Faculty and Provost at Harvard before assuming his present post of Director of the great Harvard University Library, housing the largest private collection of books and manuscripts in the world — over seven million in all. Dr. Messenger received his Ph. D. from Harvard and taught classics there before studying medicine and becoming a prominent eye specialist in Boston. He recently retired from medical practice, and as Honorary Curator of Modern Greek at the Harvard Library, he is now devoting his full time to the Hellenic collection, which is the best in America.

It might interest our readers to know that the original impetus for the building of the Modern Greek collection at Harvard was provided mainly by Dr. Stephen P. Ladas, now a prominent New York attorney, when he was a student from Greece at the Harvard Law School some thirty years ago. Dr. Ladas, who is a member of the Academy of Athens, has long been known as a world-wide authority on trade marks and international law, and has written several definitive works in these fields.

The writer of this column has reason to remember this wonderful Harvard collection gratefully. Not only did it give him his first acquaintance with the excellence of modern Greek literature, but being employed in his spare time in cataloging the books while a student, he was thereby helped financially to graduate from college during depression years. He never misses an opportunity to look in on the growth of the Greek collection when he is anywhere near the vicinity of Harvard.

▪

In his column "The Religious Omnibus" in this issue, Rev. Demetrius Constantelos of Perth Amboy, N. J., merely mentions that he was privileged to give a talk on the "Zoe" movement in Greece before a group of Episcopal missionary ministers. This is a modest understatement, for the group in question was a most distinguished one, as was the forum of speakers on that occasion, among which Rev. Constantelos distinguished himself, as this department leader learned, by reading a brilliant paper on the aims and activities of the "Zoe" movement before the Urban Priest Group of the Episcopal Church at the Cathedral House of St. John the Divine in New York on January 14. We should add that we would like to see this study published in pamphlet form for the information of our Greek Orthodox Christians in America.

The "Zoe" movement in Greece is unusual in its scope and influence, which attest eloquently to the religious, intellectual and social consciousness and energy in present day Greece. Most striking are the varied activities pursued by "Zoe," which is essentially a religious organization, but in which leading Greek laymen also participate actively. There are departments of Theologians, Professional Men, Missionary Sisterhoods, Unions of Educators, Parents, Working Youth, and many others. "Zoe" exerts influence on practically all strata of Greek people, and the many and varied publications of the movement, some of which are excellently translated into other languages in Greece, are of a uniformly high quality.

Mention has been made before of several English translations of "Zoe" books and pamphlets in "The Orthodox Observer." A list of these may be obtained on request from the Greek Archdiocese Publications Department, 10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

Reaction to The Pope's call for Unity

THE Vatican statement of January 25 disclosing that Pope John XXIII would call for a council of church leaders to discuss the possibilities of unity among the Christians of the world occasioned surprise and interest. The varied reaction included enthusiastic response, cautious approval, and downright rejection. Predominating, however, was approval of a qualified sort, which promised cooperation provided that Pope John meant not the familiar Roman Catholic plea for "a return to Rome" but a call for all Christians to get together and discuss their differences, patiently and understandingly, and thus lay a universally acceptable groundwork for a constructive cooperation that might lead to unity in the future.

This was the tone generally adopted py the Eastern Orthodox groups, for whom the Pope's proposal had special significance, since the dispatches from Rome indicated that it was aimed primarily at strengthening the ties between the Roman Catholic and the Eastern Orthodox Church, which have considered each other schismatic since the final break of 1054 A.D between the Eastern and Western branches of the Church.

The official view of the Greek Archdiocese was expressed in the following statement which Acting Archbishop Germanos Polizoides released to the press:

> The Greek Orthodox Church welcomes and rejoices in the proposal of Pope John XXIII for a council to discuss unity among the Christians of the world. Our Church has always wanted and prayed for such unity, and we hope that the appeal of the Pope is based on a desire to discuss the many problems and doctrines involved, in a spirit of mutual equality and respect. Unity among Christians cannot be based on the premise that one group must yield completely to another.

Of special interest to all the Orthodox, of course, is the reaction to the Pope's appeal of our spiritual leader, the Ecumenical Patriarch Athenagoras I. Though at the time of this printing his direct comment was not available, we take this opportunity to publicize here pertinent excerpts from the New Year Message of His Holiness, replying to references made by Pope John at the time of his enthronement and at Christmas on the subject of unity. We quote:

> Because our Holy Apostolic and Ecumenical See, and we personally, pray without cessation for the union of the Churches, we gladly welcome every sincere appeal for the sake of peace in the Church. And our gladness is naturally the greater when such an appeal for the union comes from a Christian centre like ancient Rome.
>
> The sad picture of mankind today, living in the midst of trials caused by the lack of mutual understanding and the failure of peoples to live together in peace, compels the leaders of the Christian Churches to reconsider their duty. We have a common duty as religious leaders to make it known to the world that technological and scientific achievements are not sufficient in themselves for building a new world civilization, for the very reason that no world civilization is possible unless it is established on spiritual, religious and moral foundations. Christ is the only One who makes love, peace and justice possible among men.
>
> Therefore in the deepest consciousness of this duty, we declare the sincere willingness of our Orthodox Church to continue in prayer and supplication for the peace of the whole world, and to cooperate positively in practical ways for the advancement of the cause of Church unity.
>
> We are happy and most eager to cooperate with all. We already participate in, and fully collaborate with, the great Inter-Church organizations, and we are ready to enter into special contact with the ancient Roman Church to the end of alleviating the "distress of nations with perplexity . . . for fear and for looking after these things which are coming on the earth" (Luke 21:25-26) and of realizing man's hope for a happier perspective in regard to the future.
>
> While during the recent holidays our mind was fully dominated by such thoughts and questions, the news reached us of the renewed appeal of His Holiness, the Primate of the Roman Church, for the union of the Churches. We greet this appeal in a brotherly spirit, for we interpret the appeal as a clear understanding that the spiritual forces, which are seen in their fullness and power in the ideal and most desirable state of unity which our Lord bequeathed to His Church, must truly meet again and become united. Such a uniting of spiritual forces is, of course, not possible in the present state of division and discord, which has existed for centuries.
>
> We feel therefore more than convinced that every appeal for unity must be accompanied by such concrete deeds and actions as are necessary to prove our intentions in full harmony with our works and which

(Continued on page 56)

The Guide for the Christian of the Greek Orthodox Church in America -- X

By His Eminence ARCHBISHOP MICHAEL

This tenth and final installment concludes the authoritative treatise on the doctrines and practices of Orthodoxy, which was written especially for "The Orthodox Observer" by late Archbishop Michael. The "Guide" was translated into English by Mrs. Artemis Emmanuel of the Faculty of St. Basil's Academy, and the English text was edited by Mr. Arthur Dore, Public Relations Director of the Greek Archdiocese.

The text of the tenth and final part follows:

The Sacraments

THE Eastern Orthodox Church and the Roman Catholic Church both recognize the Seven Sacraments of Baptism, Chrismation, Eucharist, Confession, Ordination, Marriage, and Holy Unction. On the other hand, the Protestants, including the Anglican Church of England and the Episcopal Church, recognize only the Sacraments of Baptism and Eucharist. Some differences between the Orthodox and other observances of the Sacraments are as follows:

(1) *Baptism.* Whereas the Roman Catholic and all the Protestant Churches perform the Sacraments of Baptism by sprinkling, the Orthodox perform the Sacrament of Baptism by a triple immersion of the baptized "in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit." Baptism by sprinkling is acceptable only when a sick child is being baptized. In an emergency, when a priest is not available, Baptism in the air may be performed by the mother, father or any other Orthodox person. In performing the Baptism, the priest says, "The servant of God is being baptized . . ." in the third person, which is used in all Sacraments, since it is actually Jesus Christ, the Founder of the Sacraments, Who performs the rite.

(2) *Chrismation.* In the Orthodox Church, Chrismation is performed with the Holy Chrism directly after Baptism. In the Roman Catholic, Anglican, and Episcopal Churches, Christmation, which is not recognized as a Sacrament, is performed many years after Baptism, when a child is eight or older.

(3) *Holy Eucharist.* All the Orthodox, whether clergy or laity, partake both of the Body and Blood of Jesus Christ in Communion. This is also the case in the Anglican, Episcopal and Protestant Churches.

In the Roman Catholic Communion, however, the clergy alone partake of the Body and the Blood, while the laymen receive only the Body.

(4) *Confession.* In the Orthodox Church, the Christian should confess face to face before a priest who may be of his own choice, and is considered as his spiritual father. In the Roman Catholic Church, the Christian does not see his confessor, but unburdens himself through a kind of screen or window of a small confessional. Thus the confessor does not know with whom he is confronted; nor does the Roman Catholic who confesses know who his confessor is.

In the Orthodox Church, the confessor ends the absolution that follows confession with the words: "The grace of the All-Holy Spirit through my unworthiness has absolved and forgiven thee." The Roman Catholic confessor offers absolution by saying: "I forgive you."

(5) *Ordination.* In the orders of the Orthodox priesthood, marriage is allowed only before ordination. After his ordination, a Deacon, or a Priest cannot marry, nor can married members of the priesthood thereafter become Bishops, or obtain a divorce, or marry if widowed. In the Roman Catholic Church marriage is forbidden for all degrees of priesthood, before and after ordination. In the Anglican, Episcopal and Protestant Churches the clergy is allowed to marry before or after ordination, since these churches do not consider ordination as a Holy Sacrament.

(6) *Marriage.* In the Orthodox Church, a marriage is valid only if it is performed by an Orthodox Priest. Civil marriages are not sanctioned. A marriage may be dissolved if one of the partners thereto is unfaithful to the other, in accordance with the words of Christ Who declared marriage to be everlastingly binding "except it be for adultery." The only other ground for divorce in our Church is incompatibility.

As in our Church, a Roman Catholic marriage is considered valid only if it has been performed by an ordained priest. In theory, divorce is not permitted. However, in certain cases a Roman Catholic marriage may be dissolved by a special committee or Cardinals, who may declare the marriage as not having been performed, thus achieving in practice the effect of divorce.

The Church of England sanctions divorces in certain instances, but a divorced person cannot remarry as long as his or her former spouse is living. The Protestant denominations, for the most part, accept civil divorces as valid since marriage, not considered by them as a Sacra-

ment, has assumed the status of a social contract.

(7) *Holy Unction.* In Orthodoxy, the Sacrament of Holy Unction, which has the dual function of curing both body and soul, is performed in instances of both bodily sickness and sincere repentance.

In the Roman Catholic Church, Holy Unction is resorted to only in cases of serious physical illness, and especially if there is little or no hope of recovery.

The Holy Icons

Holy Icons are to be found only in Orthodox churches. On this subject Orthodoxy teaches the conclusions reached in the Seventh Ecumenical Council of Nicaea in 787 A.D., namely, that the veneration accorded to an icon relates not to the physical icon itself, but to the Saint painted upon it.

We honor the Saints, and we worship God as the Father, the Son, and the Holy Spirit. We pray to the Saints who, because of their special endowment, may give us spiritual aid and comfort, and even work miracles for us; but our true veneration belongs to God. Thus we may say that we honor the Saints, but we worship God. We steadfastly and absolutely believe that we owe our salvation to our Lord and Saviour, Jesus Christ, but we may pray to the Saints to mediate on our behalf with our Lord. We also respect and pray to the Holy Relics of the Saints in the same way that we honor their icons.

The Deceased

The Orthodox Church teaches that after death, the souls of the deceased are in a suspenseful "middle state" which begins at the moment of death and will endure until the Second Coming of Jesus. During this state, the souls of the faithful enjoy a foretaste of the eternal beatitude which will be their lot, while the souls of the sinful and unrepentant experience something of the eternal damnation that will be theirs.

The Protestants do not pray for the souls of the deceased since they do not believe in the invocation and honorary worship of the Saints. The Roman Catholics teach that after death, the souls of the deceased are in a state of Purgatory, where they are purified by being punished for the sins which they committed on earth and for which they did not have time to repent. The time that the soul must spend in Purgatory may be shortened through "indulgences" issued by the Pope, not only for the living but also for the dead. It is known in history that one of the causes of the great Reformation, during which Protestantism split off from Catholicism, was the selling of indulgences by monks of the Roman Catholic Church throughout Western Europe.

END

(This concludes "The Guide for the Christian of the Greek Orthodox Church of America" by the late Archbishop Michael.)

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠ. ΜΙΧΑΗΛ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 42ας σελίδος)

σαν τὴν ἐν Ἀμερικῇ Ὁμογένειαν τὰς πλέον ἐγκαρδίους εὐχὰς ἡμῶν. Εἴθε ὁ Θεός, ὁ Αἰώνιος, νὰ εὐλογῇ τὰ ἔργα ὑμῶν πρὸς δόξαν τῆς Ἁγιωτάτης Αὐτοῦ Ἐκκλησίας».

* * *

«Ὁ Ὀρθόδοξος Παρατηρητὴς» συγχαίρει τὴν Ἡγεσίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Νεολαίας Ἀμερικῆς (GOYA) διὰ τὴν εὐγενῆ αὐτῆς ἀπόφασιν καὶ ἐξόρμησιν πρὸς ἀνέγερσιν ἑνὸς Ἱεροῦ Ναοῦ, Βυζαντινοῦ ρυθμοῦ, σχεδιασμένου ἀπὸ Ἑλληνοαμερικανὸν ἀρχιτέκτονα, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον εἰς τὴν ἀθάνατον Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἀπὸ Ἑλληνοαμερικανοὺς κληρικοὺς καὶ φοιτητάς, θὰ ὑμνῆται τὸ ὄνομα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Ἡ πρᾶξις αὕτη τῆς ΓΚΟΓΙΑ, προερχομένη ἀπὸ εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν ἱδρυτήν της, ἀείμνηστον Ἀρχιεπίσκοπον κυρὸν Μιχαήλ, θὰ εἶναι συγχρόνως «κτῆμα ἐσαεὶ» καὶ ὁρατὴ μαρτυρία τοῦ ἀρρήκτου συνδέσμου αὐτῆς πρὸς τὰς Ἑλληνορθοδόξους Παραδόσεις καὶ τὰ Ἰδανικά. Εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ἡ Ὁμογένεια, πρόθυμος πάντοτε εἰς τὴν ἐνίσχυσιν παντὸς ἱεροῦ σκοποῦ, θὰ πράξῃ καὶ πάλιν τὸ καθῆκον της.

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ, ΚΑΘΟΛΙΚΙΣΜ., ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤ.

(Συνέχεια ἐκ τῆς 47ης σελίδος)

Τὴν εὐθυκρισίαν τῶν Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι «σοφίαν ζητοῦσιν», εἶχεν ὑπ' ὄψει ὁ Κύριος ἡμῶν ὅταν ἔλεγε τὸ περίφημον ἐκεῖνο λόγιον, ὅταν Ἕλληνες ἐζήτησαν νὰ Τὸν γνωρίσουν ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου Του, ὅτι «ἐλήλυθεν ἡ ὥρα, ἵνα δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου» (Ἰω. 12:23). Οἱ δὲ Ἀπόστολοί Του μόλις μετ' ὀλίγον ἐξῆλθον τῶν ὁρίων τῆς Παλαιστίνης, συνήντησαν τὸν Ἑλληνισμόν, ἀποκτήσαντες ἀμέσως Ἕλληνας μαθητὰς καὶ ὀπαδούς.

Οἱ Ἕλληνες οἱ ὁποῖοι «ἐζήτουν σοφίαν», εὗρον τὴν «σοφίαν ἀπὸ Θεοῦ», τὴν ὁποίαν ἐνεκολπώθησαν καὶ ἀνέπτυξαν, διαμορφώσαντες οὕτω τὴν Ὀρθοδοξίαν.

Ἐνῷ τοιαύτη εἶναι ἡ Ὀρθοδοξία, ἀντιπροσωπεύουσα τὴν γνησίαν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων, δὲν παύει νὰ εἶναι ὁ στόχος καὶ τῶν Καθολικῶν καὶ τῶν Προτεσταντῶν, ἰδίως τῶν Ἑλλήνων Προτεσταντῶν. Ὑπάρχουν δυστυχῶς Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι ἀγνοοῦντες τὴν Ὀρθοδοξίαν, ἐξώμοσαν, δεχθέντες ξενικὰς ἑτεροδιδασκαλίας καὶ ὤμοσαν νὰ προσηλυτίσουν καὶ ὅλον τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀμερικῆς. Ἔχουν πράγματι ἀποκτήσει ὀπαδοὺς καὶ ἐδῶ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐξ ἐκείνων ποὺ δὲν γνωρίζουν τί ἐστι Ὀρθοδοξία, ἢ ἐξ ἐκείνων ποὺ ἐσκανδαλίσθησαν ἐκ τῆς ζωῆς ἀναξίων τινῶν Ὀρθοδόξων κληρικῶν. Ἀφοῦ οἱ ἐξωμόται οὗτοι ὁμογενεῖς εἶχον Χριστιανικὸν ζῆλον, ἔπρεπε νὰ φροντίσουν νὰ εἶναι «κατ' ἐπίγνωσιν» καὶ νὰ ἐργασθοῦν διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθοδοξίαν πρὸς μετάδοσιν τῶν ἀληθειῶν της καὶ ἀνόρθωσιν τῆς ζωῆς κλήρου καὶ λαοῦ.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑ ΠΡΟΣ ΕΝΩΣΙΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 39ης σελίδος)

ἵνα φθάσουν εἰς μίαν προκαταρκτικὴν συνεννόησιν περὶ τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἡ πρόσκλησις δὲν πρέπει νὰ εἶναι: "Ἐλθετε νὰ συζητήσωμεν τὰ δόγματά μας. Ἀλλά: "Ἐλθετε νὰ συζητήσωμεν τὰ δόγματα τῶν Ἐκκλησιῶν».

7. Ποῖοι, λοιπόν, λόγοι προϋκάλεσαν τὴν ἰδέαν τῆς συγκλήσεως μιᾶς «Οἰκουμενικῆς Συνόδου»; Βεβαίως ὑπάρχει καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης ἡ ἐπιθυμία τῆς προσεγγίσεως τῶν Ἐκκλησιῶν «ἵνα πάντες ἓν ὦσιν» καὶ τῆς συνασπίσεως αὐτῶν κατὰ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ, τοῦ Κομμουνισμοῦ. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ παρορῶνται καὶ οἱ ἐσωτερικοὶ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας εἰδικοὶ λόγοι καὶ αἱ δυσμενεῖς συνθῆκαι τῆς σήμερον: Ἡ ἀνάγκη μεταρρυθμίσεως τῶν ἀφορώντων τοὺς Οὐνίτας κανονισμῶν, ἡ χειροτονία ἐσχάτως καὶ δὴ ἐν Ἀσίᾳ πλείστων Ρωμαιοκαθολικῶν Ἀσιατῶν Ἐπισκόπων παρὰ τὴν θέλησιν τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἡ συνεχῶς ἐνισχυομένη τάσις πρὸς ἀπόσπασιν πολλῶν Ρωμαιοκαθολικῶν Ἐκκλησιῶν ἀπὸ τῆς κυριαρχίας τοῦ Πάπα, καὶ ἡ αὔξησις τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν Ἐκκλησιῶν ἄνευ Πάπα, εἶναι λόγοι τοὺς ὁποίους δὲν πρέπει νὰ παρορῶμεν.

Παρ' ὅλα ταῦτα, ἡ ἀνάγκη προσεγγίσεως τῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς συνάσπισιν κατὰ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ, τοῦ Κομμουνισμοῦ, ἐπιβάλλει τὴν σύγκλησιν μιᾶς Παγχριστιανικῆς Προσυνόδου, «ἐν πνεύματι ἰσότητος, δικαιοσύνης, ἐλευθερίας πνευματικῆς καὶ ἀλληλοσεβασμοῦ».

Β. Γ. Β.

Η ΝΗΣΤΕΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 43ης σελίδος)

ότητα, τὴν ἐπιείκειαν, τὴν ταπεινοφροσύνην, τὴν συμπάθειαν, τὴν φιλανθρωπίαν καὶ τὴν ἀγάπην. Ἡ δὲ ἐγκράτεια θὰ μετρηθῇ ἀναλόγως μὲ τὴν δύναμιν ἑκάστου σώματος. Καὶ οἱ ἔχοντες ὀλίγας δυνάμεις νὰ μὴ ἐγκρατεύωνται εἰς τὰς τροφάς, οἱ δὲ ἔχοντες πολλὰς δυνάμεις νὰ ἐγκρατεύωνται, ὥστε νὰ διατηρῆται ἱκανὸν τὸ σῶμα διὰ τὰ μεγάλα ἔργα τῆς ἁγίας χριστιανικῆς πολιτείας καὶ ζωῆς.

Μὲ τὰς διδασκαλίας αὐτὰς τοῦ Εὐαγγελίου ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως ἀφ' ἑτέρου, μανθάνομεν ὅτι ἡ νηστεία ἔχει δύο μορφάς, τὴν ὑλικὴν καὶ τὴν πνευματικήν. Αἱ δύο αὗται μορφαὶ ἔχουν ἄμεσον σχέσιν καὶ ἐξάρτησιν. Κατὰ τρόπον δὲ θαυμάσιον ἐξυπηρετεῖ ἡ μία τὴν ἄλλην καὶ αἱ δύο μαζὶ ὡς θεσμὸς ἐξυπηρετοῦν τὰς πνευματικὰς ἀνάγκας τοῦ Χριστιανοῦ καὶ τὸν ἀναδεικνύουν πιστὸν ἐργάτην τῶν ἀρετῶν, ποὺ εἶναι ὁ τελικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τὸ πάνσοφον σχέδιον τοῦ Δημιουργοῦ καὶ Θεοῦ μας. Ἐπειδὴ δὲ ἡ νηστεία τὴν ὁποίαν ἐνομοθέτησεν ἡ θρησκεία μας, λέγει καὶ ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη, εἶναι τὸ εὐεργετικώτατον μέσον διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ σώματος, καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὴν θρησκευτικὴν διδασκαλίαν μας, ἡ νηστεία εἶναι εὐκαιρία διακρίσεως τοῦ Χριστιανοῦ εἰς τὰς ἀρετάς, διὰ τοῦτο ὁ ἱερὸς αὐτὸς θεσμὸς εἶναι ἄξιος πολλῆς προσοχῆς, σεβασμοῦ καὶ προπαντὸς ἄξιος πιστῆς καὶ εἰλικρινοῦς ἐφαρμογῆς. Τὸν σκοπὸν τῆς νηστείας θ' ἀναπτύξωμεν εἰς τὸ δεύτερον μέρος τοῦ παρόντος ἄρθρου.

REACTION TO THE POPE'S CALL

(Continued from page 53)

would bring the members of our Churches indeed closer to God, at least on the ground of practical Christianity for the present, and always in the spirit of equality, justice, spiritual freedom and mutual respect.

The above clarifies the position of our Church on the momentous question of Christian unity, in reference to the proposal of Pope John XXIII, which also involves many ramifications that we may discuss in future issues, as further developments take place in this important subject.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙΑΙ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 46ης σελίδος)

τοτε σοβοῦσα, ἄλλοτε περισσότερον καὶ ἄλλοτε ὀλιγώτερον σοβαρῶς, ἀντίδρασις κατὰ τῆς προσκυνήσεως τῶν ἱερῶν εἰκόνων καὶ τῶν λειψάνων τῶν ἁγίων, τῆς προσκηνήσεως χαρακτηριζομένης ὡς μορφῆς εἰδωλολατρείας. Ἀπὸ τοῦ τρίτου ἤδη αἰῶνος, ἡ οὐχὶ εὐκαταφρόνητος, τότε, εἰς ἀριθμὸν αἵρεσις τῶν Παυλιανιτῶν ἦτο ἀναφανδὸν κεκηρυγμένη ἐναντίον πάσης προσκυνήσεως εἰκόνων καὶ λειψάνων, ἀκόμη δὲ καὶ ἐναντίον τῆς προσκυνήσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Εἰς τούτους προσετέθησαν κατὰ τὸν πέμπτον αἰῶνα καὶ οἱ ὀπαδοὶ τῆς αἱρέσεως τοῦ Νεστορίου. Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ ὀγδόου αἰῶνος εἶχε σημειωθῇ εἰς τὴν Βυζαντινὴν Αὐτοκρατορίαν μία μεταρρυθμιστικὴ ζύμωσις, κοινωνική, ἐκπαιδευτικὴ καὶ πολιτική, ἡ ὁποία, ὅπως συνήθως συμβαίνει, ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀφήσῃ ἀνεπηρέαστον τὴν θρησκείαν. Ἡ ἀντίδρασις κατὰ τῆς προσκυνήσεως τῶν ἱερῶν εἰκόνων ἦτο μέρος τῆς μεταρρυθμιστικῆς ταύτης κινήσεως, ἡ ὁποία, εἰρήσθω, διήρκεσε καὶ πέραν τῶν Εἰκονομαχιῶν. Τὰ μᾶλλα ἐπίσης συνετέλεσεν εἰς τὴν ἔκρηξιν τῶν Εἰκονομαχιῶν ἡ γειτνίασις καὶ ἡ ἀναπόφευκτος ἐπαφὴ τῆς Αὐτοκρατορίας μὲ τὸ Ἀραβικὸν κράτος, τοῦ ὁποίου οἱ Χαλῖφαι ἤδρευον τότε εἰς τὴν Δαμασκόν. Οἱ Μωαμεθανοὶ οὗτοι, ὡς καὶ οἱ πανταχοῦ παρόντες Ἑβραῖοι, ὠνείδιζον τοὺς Χριστιανοὺς ὡς εἰδωλολάτρας. Ὁ πρῶτος εἰκονομάχος αὐτοκράτωρ Λέων Γ΄. ὁ "Ισαυρος, ὡς ἕνα ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων λόγων τοὺς ὁποίους προέβαλε διὰ τὴν ἐναντίον τῶν ἱερῶν εἰκόνων πολεμικήν του, ἦτο τὸ ὅτι ἡ προσκύνησις τῶν εἰκόνων ἦτο τὸ μεγαλείτερον ἐμπόδιον διὰ τὸν προσηλυτισμὸν τῶν Μωαμεθανῶν καὶ τῶν Ἑβραίων εἰς τὸν Χριστιανισμόν.

(Συνεχίζεται)

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὸ Μήνυμα τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Πατριάρχου ἐπὶ τῷ Νέῳ Ἔτει.

Τὸ ἐπὶ τῇ πρώτῃ τοῦ ἔτους Σεπτὸν Μήνυμα τῆς Α.Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κου Κου Ἀθηναγόρου, θέτει εἰς τὴν θέσιν των τὰ πράγματα. Ἰδιαιτέρως πρέπει νὰ προσέξωμεν τὰ ἑξῆς σημεῖα: 1ον) Ἡ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἔλαβεν «ἐμμέσως» γνῶσιν τῆς ἀπὸ μέρους τῆς Α. Ἁγιότητος, τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, ἐπὶ τοῖς Χριστουγέννοις ἀνανεωθείσης «ἐκκλήσεως πρὸς ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν». 2ον) «Ἐμμέσως» ἐπίσης ἀπαντῶν διὰ τοῦ ὡς ἄνω Μηνύματος ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ἀδελφικῶς χαιρετίζει καὶ ἑρμηνεύει τὴν ἔκκλησιν ταύτην τοῦ Πάπα Ρώμης ὡς σαφῆ κατανόησιν τῆς ἀνάγκης τῆς συνταυτίσεως τῶν πνευματικῶν δυνάμεων τῆς Θεοσυστάτου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ· καὶ 3ον) ζητεῖ τὴν δι' ἔργων ἀπόδειξιν τῆς ἐπιθυμίας πρὸς ἕνωσιν, ἐν πνεύματι ἰσότητος μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ οὐχὶ ὑποταγῆς, ὡς ἐξυπονοεῖ καὶ ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος Παπικὴ ἔκκλησις, ὡς καὶ αἱ πολυάριθμοι κατὰ καιροὺς πρὸ αὐτῆς ἀπολυθεῖσαι. Παρὰ ταῦτα, τὸ Σεπτὸν Πατριαρχικὸν Μήνυμα, ἐν εὐρύτητι πνεύματος χριστιανικοῦ, ἀφήνει, δι' ὅσων τονίζει, ἀνοικτὴν τὴν θύραν πρὸς προσέγγισιν, «τοὐλάχιστον τό γε νῦν ἐπὶ ἐδάφους πρακτικοῦ, ἐν πνεύματι ἰσότητος, δικαιοσύνης, ἐλευθερίας πνευματικῆς καὶ ἀλληλοσεβασμοῦ».

Ἡ ἔκκλησις τῆς Α.Α. τοῦ Πάπα Ρώμης πρὸς προσέγγισιν τῶν Ἐκκλησιῶν διὰ συγκλήσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου, μελετᾶται ἐν τῷ Σεπτῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχείῳ μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ ἐν εὐρύτητι πνεύματος χριστιανικοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ὁμοφώνῳ γνώμῃ τοῦ Μακ. Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. κ. Χριστοφόρου καὶ τῆς περὶ αὐτὸν Ἱερᾶς Συνόδου, ἐξελέγησαν τέσσαρες νέοι Μητροπολῖται, ἤτοι ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Συνέσιος Λασκαρίδης εἰς Μητροπολίτην Νουβίας, ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Παρθένιος Κοϊνίδης εἰς Μητροπολίτην Καρθαγένης, ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Νικόλαος Βαρελόπουλος εἰς Μητροπολίτην Ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς, καὶ ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Κυπριανὸς Παπαδόπουλος εἰς Μητροπολίτην Κεντρώας Ἀφρικῆς, ὁ δὲ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Βαρνάβας Φωταρᾶς εἰς Ἐπίσκοπον Μαρεώτιδος. Οἱ τρεῖς ἐκ τῶν νέων Σεβ. Μητροπολιτῶν εἶναι ἀπόφοιτοι τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Συγχαίρομεν πᾶσι θερμῶς.

Ὁ «Πάνταινος», τὸ ἐπίσημον δελτίον τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, συνεπλήρωσεν ὁλόκληρον πεντηκονταετίαν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ (1908-1958). Ἀπὸ τὰς στήλας τῶν 50 τόμων τοῦ ἀξιολόγου τούτου περιοδικοῦ παρήλασεν ὁλόκληρος ἡ πνευματικὴ ζωὴ καὶ ἡ δρᾶσις τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς ἐν Ἀφρικῇ Ὀρθοδοξίας. Ὁ «Ὀρθόδοξος Παρατηρητής», συμμετέχων εἰς τὴν χαρὰν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου, ἐπὶ τῷ χρυσῷ ἰωβηλαίῳ τοῦ «Πανταίνου», συγχαίρει θερμῶς τοὺς σημερινοὺς ἐκλεκτοὺς διευθυντὰς αὐτοῦ, Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Εὐστάθιον Εὐσταθίου καὶ Κυπριανὸν Παπαδόπουλον (νῦν Μητροπολίτην Κεντρώας Ἀφρικῆς) καὶ εὔχεται ἐξ ἴσου αἰσίαν καὶ καρποφόρον τὴν ἐπὶ μήκιστον συνέχισιν τοῦ πνευματικοῦ ἔργου τοῦ «Πανταίνου».

ΠΑΤΡΙΑΡΧ. ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ὁ Μακαρ. Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. κ. Βενέδικτος ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Πατριαρχικὸν Ἐπίτροπον, Θεοφ. Ἐπίσκοπον Νύσσης κ. Γερμανόν, θερμὴν εὐχαριστήριον ἐπιστολήν, διὰ τὴν ἐκ δέκα χιλιάδων δολλαρίων ($10,000.00) ἐτησίαν ἐνίσχυσιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς πρὸς τὸν παλαίφατον Ἀποστολικὸν καὶ Πατριαρχικὸν Θρόνον Ἱεροσολύμων καὶ τὴν γεραρὰν Ἁγιοταφιτικὴν Ἀδελφότητα, ἀκοίμητον φρουρὸν τῶν αἰωνοβίων δικαιωμάτων τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπὶ τῶν Ἁγίων Τόπων καὶ τῶν Πανσέπτων Προσκυνημάτων τῆς Ἁγίας Πίστεως ἡμῶν.

ΡΩΣΣΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον τῆς Ἑρυθρᾶς Ρωσσίας ἐξέδωκε διάταγμα, διὰ τοῦ ὁποίου καταργεῖται ἡ Κυριακὴ ἀργία, ἀντικαθισταμένη διὰ τοῦ Σαββάτου, μὲ τὴν ἀναληθῆ δικαιολογίαν, ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ θέλησις τοῦ λαοῦ. Σκοπὸς τῆς σατανικῆς αὐτῆς ἀποφάσεως εἶναι νὰ παρεμποδίζωνται οἱ βαθέως θρησκεύοντες Ὀρθόδοξοι τῆς Ρωσσίας ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκκλησιάζωνται. Ἀλλὰ θὰ πεισθοῦν οἱ ἐρυθροὶ δικτάτορες, διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, ὅτι ἡ πίστις τῶν Ὀρθοδόξων δὲν ἐκριζοῦται.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΒΑΛΚΑΝΙΩΝ

Νέαν κρίσιν διέρχονται αἱ ἀδελφαὶ Αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι τῶν Βαλκανίων. Αἱ μὲν τῆς Σερβίας, τῆς Ρουμανίας καὶ τῆς Βουλγαρίας, λόγῳ τῆς ἀποτόμου μεταστροφῆς τῶν διαθέσεων τῶν Πολιτικῶν Κομμουνιστικῶν Ἀρχῶν τῶν Χωρῶν τούτων, αἵτινες Ἀρχαὶ μέχρι πρό τινος ἤθελον νὰ φαίνωνται τοὐλάχιστον φιλικαὶ πρὸς τὰς Ἐκκλησίας, καὶ τῶν ἀθρόων συλλήψεων πλείστων Κληρικῶν. Ἡ δὲ τῆς Ἀλβανίας, λόγῳ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Τυράννων κυροῦ Χριστοφόρου καὶ τῆς ἐκ τούτου δημιουργηθείσης καταστάσεως. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχωμεν ἀκλόνητον τὴν πεποίθησιν, ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν δοκιμασίαν θὰ ἐξέλθουν σῶαι. Καὶ ἰσχυρότεραι!

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Σύνοδος τῆς ὅλης Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνῆλθεν εἰς ἔκτακτον συνεδρίαν τὴν 26ην Ἰανουαρίου ἐ.ἔ., τῇ συμμετοχῇ 56 Μητροπολιτῶν, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Θεοκλήτου καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Ἐξοχ. Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας κ. Γ. Βογιατζῆ. Κύριον θέμα ἦτο ἡ τροποποίησις ὡρισμένων ἄρθρων τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὴ τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν 1) Σύγκλησιν τῆς Ἱεραρχίας κατ' ἔτος, 2) τὸ μεταθετὸν τῶν Μητροπολιτῶν, 3) τὰ ὅρια τῶν Μητροπόλεων καὶ τὰ προσόντα πρὸς Ἀρχιερωσύνην. Κριθείσης ἀναγκαίας τῆς ριζικῆς ἀλλαγῆς τοῦ 29 φορὰς μέχρι

τοῦδε τροποποιηθέντος Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας, ἀνετέθη ἡ μελέτη τοῦ ζητήματος εἰς 13μελῆ Ἐπιτροπὴν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ὕδρας κ. Προκοπίου, τὰ δὲ πορίσματα τῆς Ἐπιτροπῆς θὰ ὑποβληθοῦν εἰς τὴν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριον.

▸ Τὴν 2αν Φεβρουαρίου ἑωρτάσθη ἡ Ἡμέρα τῆς Μητρὸς καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

▸ Σύσσωμος ὁ Ἀθηναϊκὸς Τύπος ἐκαυτηρίασε τὴν πολλαχόθεν ἀσκουμένην ἐκμετάλλευσιν ὀρφανῶν Ἑλληνοπαίδων, διδομένων πρὸς υἱοθέτησιν ἀκόμη καὶ εἰς ἀλλοθρήσκους. Ἐπίκειται τροποποίησις τῆς σχετικῆς Νομοθεσίας.

▸ Διὰ τὴν μισθοδοσίαν τῶν 17,000 Ἱερέων τῆς Ἑλλάδος τὸ Κράτος θὰ διαθέσῃ 100 ἑκατομμύρια δραχμῶν καὶ ἡ Ἐκκλησία 60 ἑκατομμύρια.

▪

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

▸ Ποικίλας ἀντιδράσεις προϋκάλεσεν εἰς τὰς διαφόρους Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἡ ἐκδηλωθεῖσα ἐπιθυμία τοῦ Πάπα Ρώμης Ἰωάννου 23ου πρὸς σύγκλησιν «Οἰκουμενικῆς Συνόδου» καὶ προσέγγισιν τῶν Ἐκκλησιῶν. Παρὰ τὰς ἐπουσιώδεις ἄλλωστε διαφορὰς τῶν ἀπαντήσεων, ἡ συνισταμένη τούτων διέρχεται διὰ δύο κοινῶν σημείων: τῆς ἰσοτιμίας καὶ τῆς ἐμπράκτου ἀποδείξεως τῆς εἰλικρινοῦς προθέσεως τοῦ Προκαθημένου τῆς πρεσβυγενοῦς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης.

▸ Τὸ Βατικανὸν ἑτοιμάζεται νὰ πανηγυρίσῃ τὴν 1900ὴν ἐπέτειον ἀπὸ τῆς συγγραφῆς τῆς πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Εἰς πολλοὺς ἔχει γεννηθῇ ἡ ἀπορία: Ποῦ στηρίζει ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία τὴν βασικὴν διδασκαλίαν της ὅτι ὁ Ἀπόστολος Πέτρος (καὶ ὄχι ὁ Παῦλος» ἐπεσκέφθη τὴν Ρώμην καὶ ἐδίδαξεν ἐν αὐτῇ;

▪

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ

Εἰς ὅλας γενικῶς τὰς Προτεσταντικὰς Ἐκκλησίας προϋκάλεσε δυσάρεστον ἐντύπωσιν τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Πάπας ἀποκαλεῖ τοὺς λοιποὺς Χριστιανοὺς «κεχωρισμένας ὁμάδας» καὶ καλεῖ ὅπως «ἐπιστρέψουν» εἰς τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ διερωτῶνται: Εἶναι δυνατόν, ὑπὸ τοιούτους ὅρους, νὰ συγκληθῇ μία πραγματικῶς Οἰκουμενικὴ Σύνοδος;

▪

ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα ἀντελήφθησαν τὴν Παπικὴν ἔκκλησιν τόσον τὸ «Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν», ὅσον καὶ τὸ τ'Εθνικὸν Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Χριστοῦ ἐν Η.Π. Ἀμερικῆς». Εὐχόμεθα νεώτεραι σκέψεις τοῦ Βατικανοῦ νὰ συντελέσουν εἰς τὴν ἀναθεώρησιν τῶν τοιούτων χαρακτηρισμῶν, οἵτινες καὶ μόνοι θὰ ἤρκουν νὰ κάμουν νὰ ναυαγήσῃ μία τοιαύτη ἔξοχος ἰδέα, ὡς ἡ τῆς συγκλήσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

ΙΕΡΑ ΑΧΡΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ἐπὶ τοῖς Χριστουγέννοις καὶ τῷ Νέῳ Ἔτει

▸ Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος Παῦλος ἀπηύθυνε τὸ κάτωθι ἑόρτιον τηλεγράφημα:

«Θεοφιλ. Γερμανὸν Πολυζωΐδην
Ἑλληνικὴν Ἀρχιεπισκ. Ἀμερικῆς.

Εὐχαριστῶ ὑμᾶς θερμῶς καὶ δι' ὑμῶν πᾶσαν αὐτόθι Ὁμογένειαν δι' εὐχάς σας ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΠΑΥΛΟΣ»

▸ Ὁ Ἐξοχ. Κωνσταντῖνος Καραμανλῆς, Πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος, ἀπηύθυνε τὸ κάτωθι εὐχαριστήριον τηλεγράφημα:

«Θεοφ. Ἐπίσκοπον Νύσσης
Κον Γερμανὸν
Πατριαρχικὸν Ἐπίτροπον.

Εὐχαριστῶ θερμῶς δι' εὐχάς, ἀντευχόμενος τὰ βέλτιστα πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν Ἀμερικῆς καὶ Καναδᾶ, Ὑμᾶς προσωπικῶς καὶ Ὁμογένειαν.

ΚΩΝΣΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ
Πρόεδρος Κυβερνήσεως»

▪

Ὁ Πατριαρχικὸς Ἐπίτροπος Θεοφ. Ἐπίσκοπος Νύσσης Κος Γερμανὸς

▸ Καὶ κατὰ τὸ δεύτερον δεκαήμερον τοῦ Ἰανουαρίου 1959 ἐδέχθη εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς διαφόρους κοινοτικάς, σχολικὰς καὶ σωματειακὰς Ἐπιτροπὰς συζητῶν μετ' αὐτῶν τὰ ζητήματά των.

▸ Τὴν Κυριακήν, 18ην Ἰαν., ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγ. Γεωργίου Νέας Ὑόρκης καὶ μετὰ ταῦτα εἶχε σύσκεψιν μετὰ τῶν μελῶν τοῦ Ἐκκλ. Συμβουλίου τοῦ εἰρημένου Ναοῦ, τὸ δὲ ἑσπέρας ἔκοψε τὴν πήτταν τῶν Κωνσταντινουπολ[ιτῶν] καὶ ὡμίλησε καταλλήλως.

▸ Τὴν 19ην ἰδ. μ. εἶχε μακρὰν σ[κέ]ψιν μετὰ τῶν Βυζαντινῶν Ἱερ[ψαλτῶν] τῆς Μείζονος Νέας Ὑόρκη[ς] καὶ περιχώρων, συστήσας εἰς α[ὐ]τοὺς ὅπως καταβάλουν περισσοτέρ[αν] προσοχὴν διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς Βυ[ζαντινῆς] Μουσικῆς.

▸ Τὴν 21ην ἰδ. μ. ἐδέχθη τὴν ἐπ[ί] σκεψιν τοῦ Ἐξοχ. κ. Χρ. Παλαμᾶ Μονίμου Ἀντιπροσώπου τῆς Ἑλλ[ά]δος ἐν τῷ Ο.Η.Ε., τὸ δὲ ἀπόγευμ[α] τῆς ἰδίας ἐδέχθη ἀντιπροσωπεία[ν] τῶν ἐν Babylon, N. Y., Ὁμογενῶν.

▸ Κατὰ τὴν 23ην ἰδ. μ. παρευρέθ[η] καὶ ὡμίλησεν εἰς τὴν σχολικὴν τελ[ε]τὴν τοῦ ἡμερησίου Σχολείου τοῦ Ἁγ[ί]ου Ἐλευθερίου, συστήσας περισσοτέρα[ν] ἐργασίαν ἰδίως ἀπὸ μέρους τῶν Μη[τ]έρων διὰ τὴν Ἑλληνικὴν μόρφωσ[ιν] τῶν τέκνων των.

▸ Τὴν Κυριακήν, 25ην, ἐτέλεσε τὴ[ν] Θ. Λειτουργίαν καὶ ὡμίλησεν ἐν τ[ῷ] Ἱ. Ναῷ τοῦ Προφήτου Ἠλιοὺ ἐ[ν] Yonkers, N. Y., εἰς δὲ τὴν συγκέντρω[σ]ιν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ναοῦ κατὰ τ[ὸ] ἀπόγευμα ὡμίλησε διὰ μακρῶν ἐπ[ὶ] τῆς ἀνάγκης τῆς περισσοτέρας παρα[κ]ολουθήσεως τῶν τέκνων μας.

▸ Τὴν 26ην ἰδίου, μετὰ τὰς ὥρας τοῦ Γραφείου, ἐπεσκέφθη ἐν τῇ Ἀρ[χ]ιεπισκοπῇ του τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκο[πο]ν Ἀναστάσιον τῆς Ρωσσικῆς Ἐκ[κ]λησίας ἐνταῦθα, γενόμενος ἐνθουσ[ι]ωδῶς ὑποδεκτὸς ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῶν πέντε Ἐπισκόπων του.

▸ Τὴν ἐπαύριον ἐδέχθη Ἐπιτροπὴ[ν] τῆς Κοινότητος Μοντρεάλης, συζητήσας μετ' αὐτῆς ἐπὶ τοῦ κτισίματος τῶν νέων Κοινοτικῶν Ἱδρυμάτων μα[ς] ἐν τῇ ὡς ἄνω πόλει.

▸ Κατὰ τὸ ἑσπέρας τῆς 28ης ἰδ. μ. προέστη τῆς ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀρ[χ]ιεπισκοπῆς ὀργανωθείσης τελετῆς ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Ἑβδομάδος τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τοῦ Ἑλ[λ]ηνικοῦ Τύπου, τονίσας ὅτι ὁ Διδα[σ]καλικὸς καὶ ὁ Δημοσιογραφικὸς μας κόσμος ἐν Ἀμερικῇ ἐξυπηρέτη[σ]ε καὶ ἐξυπηρετεῖ πολλαχῶς τὴν ἐν[τ]αῦθα Ὁμογένειαν. Κατὰ τὴν συγ[κ]έντρωσιν αὐτὴν ὡμίλησαν καὶ ὁ Ἐξοχ. Πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ[ὸ]ς Ἀλ. Λιάτης καὶ ἡ Δὶς Χαρ. Χριστοδουλάκη, Καθηγήτρια Ἀμερικανικοῦ Γυμνασίου.

▸ Συνεχίζων τὰς ὁμιλίας του ἐπ[ὶ] εὐκαιρίᾳ τῆς Ἑβδομάδος τῶν Ἑλ[λ]ηνικῶν Γραμμάτων καὶ τοῦ Ἑλληνι[κ]οῦ Τύπου, ὡμίλησε τὴν 29ην πρὸ[ς] τοῦ μαθητικοῦ καὶ διδασκαλικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἡμερησίου Ἑλλη[νο]αμερικανικοῦ Σχολείου Bronx, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν κ. Κ. Μηλιαρέ[σ]ην, Πρόξενον.

▸ Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἔψαλε Μέγαν Ἑσπερινὸν καὶ ὡμίλησεν ἐν τῷ πανηγυρίζοντι Ἱ. Ναῷ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν Brooklyn, N. Y., ἔνθα καὶ παρευρέθησαν ἐν σώματι τὰ μέλη τοῦ Διδασκαλικοῦ Συλλόγου «Ἀθηνᾶ». Κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν ἐψάλη ἡ Ἀκολουθία τῆς Ἱ. Ἀρτοκλασίας, ὡμίλησε δὲ κατόπιν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ναοῦ ἡ Πρόεδρος Δὶς Αἰκ. Ἀναγνωστοπούλου.

▸ Τὴν ἐπαύριον, Ἑορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Καθεδρικῷ τῆς Νέας Ὑόρκης, τὸ ἀπόγευμα παρευρέθη καὶ ὡμίλησε κατὰ τὴν σχετικὴν σχολικὴν τελετὴν τοῦ Ἡμερησίου Σχολείου τοῦ Καθεδρικοῦ καὶ τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας παρευρέθη εἰς παράστασιν τοῦ θιάσου Ἀδ. Λεμοῦ ὑπὲρ τῶν Σχολείων μας.

▸ Τὴν Κυριακήν, 1ην Φεβρ., ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησε καὶ ἐχειροθέτησε ἀναγνώστας ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Κοινότητος Mt. Vernon, N. Y. Ἀκολούθως παρεκάθησεν εἰς γεῦμα πρὸς τιμὴν αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἐντιμ. Δημάρχου καὶ μετὰ ταῦτα εἶχε σύσκεψιν μετὰ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τῆς ἰδίας Κοινότητος. Τὸ ἑσπέρας παρευρέθη εἰς τὴν σχολικὴν τελετὴν τοῦ Ἡμερησίου Σχολείου τῆς Ἀστορίας καὶ ὡμίλησε δεόντως.

Οἱ Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι

Ἅπαντες οἱ Θεοφιλ. Ἐπίσκοποι τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, κατὰ τὰς Ἑορτὰς τοῦ Ἁγίου Δωδεκαημέρου, προέστησαν τῶν Ἱ. Ἀκολουθιῶν εἰς διαφόρους Ἱ. Ναοὺς τῶν Περιφερειῶν αὐτῶν. Ὠργάνωσαν τὴν Ἑβδομάδα τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ Τύπου, καὶ ὡμίλησαν εἰς πολλὰς συγκεντρώσεις, ἐξάραντες τὴν ἀξίαν τῆς γλώσσης τοῦ Ἱ. Εὐαγγελίου καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς διαδόσεως αὐτῆς, πρὸς ἐπιβίωσιν τοῦ Ἑλληνορθοδόξου χαρακτῆρος τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ὁμογενείας.

Ἐπὶ τῇ ἐκκλήσει τοῦ Πάπα Ρώμης πρὸς σύγκλησιν «Οἰκουμενικῆς Συνόδου» καὶ προσέγγισιν τῶν Ἐκκλησιῶν, διεφώτισαν καταλλήλως τὸ Ἑλληνορθόδοξον Ποίμνιον.

Α΄. Ἐπισκοπικὴ Περιφέρεια

▸ Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Κωνσταντίας κ. Γερμανός, ἀπὸ μέρους τοῦ Θεοφιλ. Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου, παρέστη εἰς διαφόρους ἐπισήμους συγκεντρώσεις, προέστη τῆς Θ. Λειτουργίας εἰς διαφόρους Ἱ. Ναοὺς καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον.

▸ Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἱεροῦ Φωτίου τοῦ Μεγάλου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, τῇ 6ῃ Φεβρουαρίου ὑπὸ τοῦ Ἱερατικοῦ Συνδέσμου τῆς Α΄. Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας ἐτελέσθη ἡ Θ. Λειτουργία ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, Νέας Ὑόρκης, μετὰ θείου κηρύγματος ὑπὸ τοῦ Αἰδ. Κωνσταντίνου Ἀνδρέου.

Β΄. Ἐπισκοπικὴ Περιφέρεια

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιήλ:

▸ Προέστη τῶν τελετῶν τῆς Πεντηκονταετηρίδος τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Σικάγου, ὅστις, ἄρτι περατωθείς, ἀνυψοῦται μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐπιβλητικός, μνημεῖον ἀκατάλυτον τῆς εὐσεβείας τῶν ἐν Σικάγῳ Ἑλληνορθοδόξων· συνεχάρη τὸν Ἱερατ. Προϊστάμενον καὶ ἱκανώτατον Κληρικὸν Αἰδ. Οἰκονόμον κ. Βασίλειον Γρηγοριάδην, τὸν Πρόεδρον καὶ Μέγαν Εὐεργέτην κ. Πιὲρ ΝτηΜέτς, καὶ πάντας τοὺς συνεργάτας αὐτῶν.

▸ Καθιέρωσε τῇ 4ῃ Ἰανουαρίου τὸ πρῶτον ἐπίσημον καὶ τακτικὸν δι' ὅλον τὸν Ἰανουάριον πρόγραμμα Τηλεοράσεως μὲ Ἑλληνορθόδοξον Πρόγραμμα, τὸ ὁποῖον ἔσχε θαυμασίαν ἐπιτυχίαν.

▸ Ἡὐλόγησε τὴν Κοινότητα τοῦ Προφήτου Ἠλιού, Dubuque, Iowa, ἥτις ἀνήγειρε μεγαλοπρεπῆ Ναὸν μετ' οἰκοπέδου διὰ τὰς λοιπὰς κοινοτικὰς ἀνάγκας.

▸ Ἡὐλόγησε τὴν Ἁγιοβασιλόπηταν τῆς Κοινότητος Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Σικάγου καὶ τὸν ἔρανον ὑπὲρ τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου.

Γ΄. Ἐπισκοπικὴ Περιφέρεια

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρας συνειργάσθη μετὰ διαφόρων Διοικ. Συμβουλίων Κοινοτήτων, Ὀργανώσεων καὶ Φιλοπτώχων, διὰ τὴν προαγωγὴν τῆς Ἑλληνορθοδόξου ζωῆς τῶν Χριστιανῶν μας, καὶ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἔργου τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς. Ὡς γνωστόν, ἡ Θεολογικὴ Σχολή, διὰ τῶν γενναιοφρόνων δωρεῶν ἐκλεκτῶν Ὁμογενῶν Νέας Ἀγγλίας καὶ λοιπῶν φίλων τῆς Σχολῆς, θὰ ἀποκτήσῃ νέα ἐπιβλητικὰ κτίρια, τὰ ὁποῖα θὰ τῆς ἐπιτρέψουν νὰ προαγάγῃ ἔτι περισσότερον τὸ ζωτικώτατον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ἐν Ἀμερικῇ Ὁμογένειαν ἔργον της.

Δ΄. Ἐπισκοπικὴ Περιφέρεια

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ὀλύμπου κ. Δημήτριος, ἐν ἐπισήμοις τελεταῖς, ἐπέδωκεν ἀπὸ μέρους τοῦ Θεοφιλ. Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Δίπλωμα Τιμῆς τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς πρὸς τὸν τ. Πρόεδρον τῆς Κοινότητος Salt Lake City, Utah, καὶ Καθηγητὴν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης καὶ Ἱστορίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Utah, ἀξιότ. κ. Βασίλειον Κουκορίνην, διὰ τὰς πρὸς τὴν Κοινότητα, τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν καὶ τὴν Ὁμογένειαν πολυτίμους ὑπηρεσίας του. Εἰς δὲ τὸν ἀξ. κ. Γρηγόριον Τρόμπαν, τ. Πρόεδρον τῆς Κοινότητος Ἁγίου Σπυρίδωνος, San Diego, Calif., Δίπλωμα Τιμῆς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τὸν Σταυρὸν τοῦ Τάγματος τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, διὰ τὰς πρὸς τὸ Σεπτὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ τὴν Κοινότητα ταύτην σημαντικὰς δωρεὰς αὐτοῦ.

Στ΄. Ἐπισκοπικὴ Περιφέρεια

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Τροπαίου κ. Πολύευκτος:

▸ Τὴν 23ην Δεκεμβρίου 1958, μεταβὰς εἰς τὴν Πρωτεύουσαν Οὐάσιγκτων, ἀνέπεμψε προσευχὴν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, παρουσίᾳ τοῦ Προέδρου τῶν Ἡν. Πολιτειῶν Ντουάϊτ Ἀϊζενχάουερ καὶ ἄλλων ἐπισήμων. Εἰς τὴν ἐξέδραν παρίσταντο ἀντιπρόσωποι καὶ ἄλλων Δογμάτων. Ἡ προσευχὴ ἀνεπέμφθη πρὸ τῆς ὁμιλίας τοῦ Προέδρου, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς μεταδόσεως τοῦ φωτὸς εἰς τὸ δένδρον τῶν Χριστουγέννων. Ἡ ὅλη τελετὴ μεταδόθη ὑπὸ τῶν σταθμῶν τηλεοράσεως καὶ ραδιοφωνίας, καὶ ὑπὸ τῆς «Φωνῆς τῆς Ἀμερικῆς».

▸ Τὴν 6ην Ἰανουαρίου, ἀπὸ μέρους τοῦ Θεοφιλ. Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου μεταβὰς εἰς Tarpon Springs, Fla., προέστη τοῦ Μεγάλου Ἁγιασμοῦ τῶν Θεοφανείων καὶ τῆς ἐν τῇ παραλίᾳ Μπαγιοῦ καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ τοῦ Ἁγιασμοῦ τῶν Ὑδάτων. Ἡ παρέλασις ἦτο μεγαλειώδης, τὴν παρηκολούθησαν δὲ δεκάδες χιλιάδων ἡμετέρων καὶ ἀλλοδόξων.

▸ Συνειργάσθη μετὰ πολλῶν Κοινοτικῶν Ἐπιτροπῶν καὶ τῆς Ἐφορείας τῶν Φιλανθρωπικῶν Ἱδρυμάτων τῆς Περιφερείας, καὶ συνεχάρη τοὺς δωρητὰς διαφόρων ποσῶν. Οὕτω προσέφερον ἐσχάτως: Ἡ Κοινότης Warren, Ohio, $1,000, ἡ Κοινότης Ambridge, Pa., $ 1,000, ὁ ἐκ Youngstown, Ohio, κ. Δημήτριος Πάππας $500, καὶ ὁ κ. Βαλεντάκης $250. Αἱ προσφοραὶ συνεχίζονται.

Ἡ Ἀκαδημία Ἁγ. Βασιλείου

Ἡ ὑπὸ τῶν Φιλοπτώχων Τμημάτων διοργανωθεῖσα τελετὴ τῆς Ἁγιοβασιλόπηττας ὑπὲρ τῆς Ἀκαδημίας, ἐσημείωσε καὶ ἐφέτος λαμπρὰν ἐπιτυχίαν. Ἡ Ὁμογένεια εἶναι πάντοτε γενναιόδωρος προκειμένου νὰ ἐνισχύσῃ τὸ Ἵδρυμά της τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἔχει ὑψίστην ἀποστολήν. Μὲ τὴν προσθήκην δὲ τοῦ Ὀρφανοτροφείου Ἀρρένων καὶ τὴν ἀνέγερσιν νέου Σχολικοῦ Κτιρίου, θὰ κάμῃ ἓν

ἀκόμη μέγα βῆμα πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἱεροῦ προορισμοῦ του.

Τὸ Γηροκομεῖον Ν. Ὑόρκης

Ἡ πρωτοφανὴς καὶ ἄνευ προηγουμένου κοσμοσυρροὴ εἰς τὴν πρώτην ἑσπερίδα ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Γηροκομείου Νέας Ὑόρκης, ἀπέδειξε μὲ πόσην στοργὴν περιβάλλει ἡ Ὁμογένεια τὸ νέον τοῦτο Ἵδρυμά της, διὰ τὸ ὁποῖον δικαιοῦται νὰ εἶναι ὑπερήφανος. Ἡ ἀνιδιοτελὴς καὶ πρόφρων συμμετοχὴ εἰς τὴν τελετὴν τῶν ἐξόχων Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν κ. Μοσχονᾶ, κ. Ἔλενας Νικολαΐδου κ. ἄ. καὶ ἡ λαμπρὰ προσπάθεια τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου συνετέλεσαν εἰς τὴν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν τῆς τελετῆς.

Οἱ ἐργάται Γουναρικῆς τοῦ Σωματείου Local 70, N.Y.C., προσέφεραν εἰς τὸ Γηροκομεῖον δωρεὰν ἐκ χιλίων δολλαρίων.

Ἑλληνορθόδοξον Πρόγραμμα εἰς τὴν Τηλεόρασιν

Τὴν Κυριακήν, 11ην Ἰανουαρίου καὶ ὥραν 10—10:30 πρωϊνήν, ἀπὸ τὸν Σταθμὸν Τηλεοράσεως CBS, coast-to-coast, προεβλήθη Ἑλληνικὸν Ὀρθόδοξον Θρησκευτικὸν Πρόγραμμα. Ἤτοι: Α΄. ταινία τῆς Θείας Λειτουργίας, φροντισθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἑλληνορθοδόξου Νεολαίας «G.O.Y.A.», καὶ Β΄. ὁμιλία τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Νύσσης κ. Γερμανοῦ Πολυζωΐδου. Παρακαλοῦνται οἱ Χριστιανοί μας, ὅσοι παρηκολούθησαν τὸ ἐκλεκτὸν τοῦτο Θρησκευτικὸν Πανηγυρικὸν Πρόγραμμα, νὰ ἐκφράσουν τὰς ἐντυπώσεις των δι' ἐπιστολῆς, διὰ τηλεφωνήματος ἢ διὰ τηλεγραφήματος, πρὸς τὴν Columbia Broadcasting System, 485 Madison Ave., New York, N. Y.

Ἡ Ἐκκλησία μας καταδικάζει τὸ «Μπίγκο»

Ἐξ ἀφορμῆς καταγγελίας ἐναντίον Οὐκρανοῦ Ὀρθοδόξου Κληρικοῦ, ἐπὶ ἀντικανονικῇ διεξαγωγῇ τοῦ τυχηροῦ παιγνιδίου "Bingo" εἰς τὴν ἐν Bronx, N. Y., ἐκκλησίαν του, ἡ Ἑλληνικὴ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς, καθηκόντως, διεφώτισε τοὺς εὐλαβεῖς Χριστιανούς της, ὅτι: 1ον) Ὁ Οὐκρανὸς οὗτος Κληρικὸς καὶ ὁ Ναός του οὐδεμίαν σχέσιν, ἐξάρτησιν οὔτε δεσμὸν ἔχουν μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, καὶ 2ον) οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τούτων ἡ Ἐκκλησία μας, καταδικάζουν τὰ τυχηρὰ παιγνίδια καὶ πολὺ περισσότερον ἀπαγορεύουν αὐτὰ μέσα εἰς τὰς αἰθούσας τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ Κοινοτήτων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

ΑΙ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ ΜΑΣ

«A.H.E.P.A.»

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρίας ΓΚΡΗΚ ΛΑ·Ι·Ν ἐπληροφορήθημεν ὅτι, ἡ μεγάλη Ἑλληνοαμερικανικὴ Ὀργάνωσις «A.H.E.P.A.» θὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἐκδρομήν της τοῦ 1959 εἰς Ἑλλάδα μὲ τὸ «ΟΛΥΜΠΙΑ». Οἱ ἐκδρομεῖς θ' ἀναχωρήσουν ἐκ Νέας Ὑόρκης Ἀπριλίου 10, διὰ νὰ δυνηθοῦν νὰ ἑορτάσουν τὰς ἁγίας ἡμέρας τοῦ Πάσχα εἰς τὴν Γενέτειραν. Τοὺς Ἀχέπανς θὰ ὑποδεχθοῦν εἰς τὸν Πειραιᾶ ἀντιπρόσωποι τῶν Ὑπουργείων Προεδρίας Κυβερνήσεως καὶ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, οἱ Δήμαρχοι Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ὁ Ὀργανισμὸς Τουρισμοῦ, ὡς καὶ ἀντιπρόσωποι τῶν Τραπεζῶν. Οἱ ὁμογενεῖς ἐν συνεχείᾳ θὰ λάβουν μέρος εἰς σειρὰν δεξιώσεων, ποὺ ὀργανώνει πρὸς τιμήν των ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις. Ἐν Ἑλλάδι οἱ ὁμογενεῖς ἐπιβάται τοῦ «ΟΛΥΜΠΙΑ» θὰ τύχουν ὅλων τῶν δασμολογικῶν διευκολύνσεων ἐκ μέρους τῶν τελωνειακῶν ἀρχῶν.

«G.A.P.A.»

Ἡ ἑτέρα μεγάλη Ἑλληνορθόδοξος Ὀργάνωσις «ΓΚΑΠΑ» συνεχίζει τὴν ἐξόρμησίν της πρὸς συλλογὴν χρημάτων ὑπὲρ τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου. Εἰς τὸ ἐπίσημον περιοδικόν της, «Τὸ Βῆμα τῆς Γκάπα», δημοσιεύονται λίαν ἐνδιαφέροντα ἐθνικοθρησκευτικὰ ἄρθρα καὶ ὡραιότατα φωτογραφίαι. Ἐξ ἄλλου προτοιμάζεται ἡ Πασχαλινὴ Ἐκδρομὴ τῶν Γκάπανς εἰς τὴν Γενέτειραν Ἑλλάδα.

«G.O.Y.A.»

Εἰς τὸ χειμερινὸν τεῦχος τοῦ «GOYAN» δημοσιεύονται μ. ἄ. καὶ ἐνδιαφέρουσαι εἰδήσεις ἀπὸ τὸν Ὀρθόδοξον κόσμον, καὶ λίαν ἐνδιαφέροντα ἄρθρα περὶ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, εἰς τὴν Ἀγγλικήν. Ἐξ ἄλλου συνιστᾶται εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «GOYAN» ὅπως ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ εἰς τὸν «Ὀρθόδοξον Παρατηρητήν», ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀναδημοσιεύονται εἰς τὸ «GOYAN» αἱ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐκκλησία καὶ Κοινωνία» παράγραφοι. Ἐφ' ᾧ καὶ ἐκφράζονται θερμαὶ εὐχαριστίαι.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ἐλαίας Η ΑΘΗΝΑΓΟΡΟΥ: "PARENTS A PRIESTS AS SERVANTS OF R DEMPTION." Ἐκδοσις Morehou Ghorham Co., New York, 1958, σ

Ὑπὸ τὸν ὡς ἄνω τίτλον, ὁ Θεοφ 206.

Ἐπίσκοπος Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρ Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Θεολογικ Σχολῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, Μπρ κλάϊν, Μασσ., ἐξέδωκεν ἕνα λίαν ἀ ὁλογον βιβλίον, ὡς «ἑρμηνείαν δογματικῆς διδασκαλίας τῆς Ἀνατ λικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπὶ τ Μυστηρίων τοῦ Γάμου καὶ τῆς Ἱερ σύνης». Τὸ ἔργον ἔχει προλογίσει ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμε κῆς κυρὸς Μιχαήλ, ὅστις, ἀναγνο τὸ χειρόγραφον, ἐξῆρε τὴν ἀξίαν τ ὡς ἄνω ἔργου τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκ που Ἐλαίας καὶ συνέστησεν ὅπ τοῦτο γίνῃ κτῆμα κάθε Ἑλληνορθ δόξου οἰκογενείας ἐν Ἀμερικῇ. Ε μίαν ἐποχήν, καθ' ἣν ὁ θεσμὸς τ γάμου κλονίζεται, ὑφιστάμενος πλήθ ματα πανταχόθεν — καὶ μετ' αὐτοῦ χριστιανικὴ οἰκογένεια καὶ κοινων — τὸ δὲ Μυστήριον τῆς Ἱερωσύν δὲν ἀναγνωρίζεται ἢ παρερμηνεύετ ἀπὸ πολλὰς ξένας Ἐκκλησίας, τὸ βλίον τοῦτο τοῦ Θεοφιλ. Ἐλαίας ἀπ τελεῖ ἀσφαλῆ καὶ πολύτιμον Ὀρθ δοξον ὁδηγὸν διὰ κάθε ὁμογενῆ.

Συνιστῶντες αὐτὸ ἐκθύμως, προ θέτομεν ὅτι οἱ βουλόμενοι δύναντ νὰ προμηθευθοῦν αὐτὸ καὶ παρὰ τ Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀντὶ 4.0 δολλαρίων.

ΑΡΧΙΜ. ΤΙΜΟΘΕΟΥ ΧΑΛΟΦΤΗ «Ἡ Ἐξομολόγησις τῶν Παιδιῶν», 56. Εἰς τὸ εὐμέθοδον αὐτὸ βιβλίο ὁ συγγραφεὺς (Ἱερατ. Προϊστάμ νος τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἐλευθ ρίου, 359 W. 24th St., New York, N.Y ἀναλύει μεθοδικώτατα τὸ θέμα το Εἶναι δὲ σπουδαιότατον τὸ θέμ τοῦτο, διότι ἐὰν τὸ παιδὶ δὲν συν θίσῃ νὰ ἐξομολογῆται, τότε οὔτε ὡ ἔφηβος θὰ κάνῃ τοῦτο, οὔτε ὡς ἐν λικος. Ἀπὸ τὴν παραμέλησιν τῆ ἐξομολογήσεως τῶν παιδιῶν προέ χεται, κατὰ κύριον λόγον, ἡ παρα τηρουμένη παραμέλησις τοῦ Μυστη ρίου τῆς Ἱ. Ἐξομολογήσεως. Τ βιβλίον τοῦτο τοῦ Πανοσιολ. Τιμ θέου Χαλόφτη εἶναι πολύτιμος βοη θὸς διὰ τοὺς Ἱερεῖς μας καὶ διὰ κα θε μελετητὴν τῆς θρησκευτικῆς μα ζωῆς. Τὸ συνιστῶμεν ἐκθύμως.

THE RELIGIOUS OMNIBUS

REV. DEMETRIOS J. CONSTANTELOS, Editor
Perth Amboy, New Jersey

ierarchy of Church of Greece e-convened.

The Holy Synod of the Church of reece called the church's hierarchy gether again on January 21. This eeting, following the hierarchy's onth-long deliberations in November, considered unprecedented. It signi-es the interest of the hierarchy for e urgent problems of the Church of reece and it indicates that the Church close to the people and its problems.

fixed Marriages Frowned on n Germany

The Rhineland Church (Cleves, ermany) has struck a fresh blow in e "battle over mixed marriages" in ermany by warning Protestants that ixed marriages might bring them nder discipline. In resolutions deal-ng with the subject, the Synod of the hineland Church says that marrying oman Catholics or bringing up chil-ren of mixed marriages in the Roman atholic Church are offences under the hurch discipline and can be followed y exclusion from Holy Communion nd loss of church-membership rights. Declaring that Protestants who marry oman Catholics are not bound to eep promises given to R. C. priests hat their children will be brought up s Roman Catholics, the Synod decided o recommend easing the marriage reg-lations of the Rhineland Church as whole.

A Land of Culture and Religious Life"

In the No. 3 issue of "The Student Vorld" a special report is published bout Greece and the Christian life ere. The author, T. V. Philip, a non-Orthodox, states that his stay in Greece as "a very enriching experience." The uthor describes the Divine Liturgy hich he attended in one of Athens urches as follows: "It is rather diffi-lt to describe in words the beauty of e Orthodox service. Liturgy is a rama. It is a corporate act by the ergy and laity together, in which the hole life of Christ is re-enacted. . . . In the service, the faithful experience the reality of the heavenly places, where Christ is seated on the right hand of God the Father. . . ." Philip goes on to give a fine account of the Student Christian Movement of Greece. He speaks about the Student Christian Union (ΧΦΕ) which is associated with "ZOE" and the Student Christian Association of Professor Bratsiotis. In Greece "there is an new vigor and a renewal in the life of the Church in which the Youth and Student Movements are playing an important part."

Rediscovery of the Orthodox Church

It is evident that the Protestants rediscover the treasures of the Orthodox Church. They are eager to be informed and to learn about the present status of our Church. One such indication is an invitation extended to the Public Relations Office of our Archdiocese by a Missionary Group of Episcopelian Clergymen of New York for someone to speak about the Zoe Movement in Greece in their conference. I had the great privilege to speak to this group of clergymen about the Zoe Movement in Greece a few weeks ago. I was deeply touched and impressed by their eagerness to hear about our Church.

Bishop Critical of the State Department

In an address to the annual meeting of the Institute of World Affairs in Pasadena, Calif., composed of delegates of leading United States universities, the Rt. Rev. James Pike, Episcopal Bishop of California, declared that the United States must find better ways than the communists to win the people of the world. Asserting that our emissaries to South Eastern Asia rarely can speak the language of the people they are supposed to influence, he added that the personnel of the State Department made no attempt to live on the same standards in order to understand the Asians.

Belgian Sunday Papers to Be Discontinued

It was announced recently that Belgium newspapers will cease publishing Sunday editions after November 1, 1959. The announcement said the decision resulted from a government order banning Sunday distribution of papers by the post office and the refusal of news vendors to work any more on Sunday.

For Clergymen Alone!

"How should pastors divide their time?" This question was put not to clergymen but to 150 pastor's wives at an Evangelical Lutheran Church gathering in Milwaukee. Wis. For their husbands, they recommended: (1) more time for visitation; (2) freedom from office details; (3) more rest, more recreation, more study; and (4) the practice of what they preached. One wife said: "Too often pastors permit themselves to become janitors, taxi drivers, ladies'-aid presidents and what have you."

Theological Issues Studied for TV

A group of Protestant Church leaders and theologians met recently in New York to plan a series of network television programs and discuss what theological issues could and should be presented on TV. The meeting marked the first time that pastors and theologians have taken an active part in planning a TV network religious series.

"Unlawful Consecrations"

Vatican sources report that 18 or 19 unlawful consecrations of bishops have taken place in Communist China. The Peiping regime has encouraged the new "Chinese National Catholic Church" in an attempt to separate Chinese Catholics from the rest of the Roman Church. The Vatican states that the newly ordained prelates are valid bishops, but that they are guilty of "sacrilege" in assuming episcopal authority without the sanction of Rome.

ATLANTIC BANK OF NEW YORK

Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ἐκτελεῖ πάσης φύσεως Τραπεζιτικὰς πράξεις.

Εἰδικεύεται εἰς ἐμπορικὰς συναλλαγὰς ἐπὶ εἰσαγωγῆς καὶ ἐξαγωγῆς, ὡς καὶ εἰς ἐμβάσματα εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Δέχεται καταθέσεις εἰς Ταμιευτήριον ἀπὸ $25.00 μέχρι $25,000.00 πρὸς 3% τόκον ἐτησίως.

MAIN OFFICE:
960 AVENUE OF THE AMERICAS
NEW YORK 1, N. Y.
Tel.: OXford 5-5400

BRANCH OFFICE:
139 WILLIAM STREET
NEW YORK 36, N Y.
Tel.: REctor 2-0900

Member Federal Deposit Insurance Corporation

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΣΚΕΥΗ ΤΟΥ ΦΗΜΙΣΜΕΝΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ

Ὁδὸς Φιλοθέης 7, Πλατεῖα Μητροπόλεως

ΑΘΗΝΑΙ

Κρυστάλλινοι Πολυέλαιοι 6–150 φῶτα, διακοσμήσεις ἀπὸ τὰ ἀνώτατα Κρύσταλλα Τσεχοσλοβακίας. Εἰς μεγάλην παρακαταθήκην Χρυσᾶ καὶ ἐπίχρυσα, Ἀργυρᾶ καὶ ἐπάργυρα Ἐξαπτέρυγα, Εὐαγγέλια, Δισκοπότηρα, Κανδῆλαι, Ἀρτοφόρια, Θυμιατά, Ἐγκόλπια, Σταυρούς, Εἰκόνας Μεταλλοπλαστικῆς εἰς ὅλα τὰ μεγέθη διὰ Τέμπλα καὶ Προσκυνητάρια, Ἅγια Ποτήρια, Μυροδοχεῖα, Κηροπήγια Ἁγίας Τραπέζης, Σχέδια Κανδηλῶν, Ἐξαπτέρυγα μετὰ τῶν Σταυρῶν των, Ἐξαπτέρυγα Λαβάρων Ἀναστάσεως καὶ Φανῶν Ἐξαπτερύγων, Χρυσοποίκιλτοι Ἐπιτάφιοι καὶ Λάβαρα, Σχέδια Κηροπηγίων τοίχων καὶ Ὡραίας Πύλης.

Καλλιτεχνικὴ Ἀνωτερότης καὶ Τιμαὶ Ἀσυναγώνιστοι.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΑΝΑΔΑ

MR. MICHAEL KAMARINOS

400 W. 43RD STREET, NEW YORK 36, N. Y.

✝ LITRAS FUNERAL HOME ✝

INCORPORATED

OUR FIRST THOUGHT when called is:

- To provide *Prompt, Courteous Service;*
- To give an *Estimate of Cost* in advance for *Complete Funeral* that is within the *Family Means;*
- To give the best in *Quality and Dignified Service.*

WE ARE DEDICATED in serving the GREEK FAMILIES of the following COMMUNITIES:

NEW YORK CITY
Holy Trinity (Cathedral)
Saint Spyridon
Saint Eleftherios
Saint Gerasimos
Saint George Tropaioforos
St. John St. Nicholas
St. George & St. Demetrios
Annunciation
Saint Barbara

BRONX
Zoodochos Peghe
SS. Constantine and Helen

YONKERS
Prophet Elias

BROOKLYN
Saint Constantine
Kimisis Theotokou
Three Hierarchs

QUEENS
Astoria — St. Demetrios
Corona — Transfiguration
Jamaica — St. Demetrios
Flushing — St. Nicholas

STATEN ISLAND
Holy Trinity

LONG ISLAND
Hempstead — St. Paul
Patchogue — St. John
Huntington — St. Peter

Chapel Facilities Available in All Communities

MAin 4-4530

New York:
40 WEST 58TH STREET

Brooklyn:
142 COURT STREET

ATTEND CHURCH SERVICES . . .

THE GREEK ORTHODOX CHURCH

Welcomes you . . .

BIRMINGHAM, ALA.

OLY TRINITY 307 So. 19th Street
OLY CROSS 725 No. 25th Street
v. E. Bouyoucas Tel. 7-4388
vine Liturgy and Sunday School 10:30
M. — 12 M.; Greek School 4-6 P.M. daily

BOSTON, MASS.

VANGELISMOS, Parker & Ruggles Sts.
ev. John Zannetos Rev. P. Kyriacos
vine Liturgy 10:30 A.M. — 12:15 P.M.
nday School 9:00 — 10:30 A.M.
reek School 3:15 — 5:15 P.M. daily

CORONA, N. Y.

HE TRANSFIGURATION OF CHRIST
-13 38th Avenue Corona 68, N. Y.
ev. E. Tselentakis HAvermeyer 9-8901
ivine Liturgy 11:00 A.M. — 12:30 P.M.
nday School 9:00 — 10:00 A.M.
reek School 3:00 — 5:00 P.M.

DETROIT, MICH.

ST. NICHOLAS 17400 Second Blvd.
Rev. Chr. W. Hadgigeorge Tel. TO 8-1844
Orthros 9 — Sun. School Services 10 A.M.
Divine Liturgy 11:00 A.M.
Sun. School 11 — Greek School 4:30-6 P.M.

HARRISBURG, PA.

HOLY TRINITY 415 Walnut Street
P.O. Box 1232
Rev. George Giannaris
Church's Tel. CEdar 2-1112
Divine Liturgy 10:30 A.M.
Sunday School 9:45 A.M.

PEORIA, ILL.

ALL SAINTS 322 Reed Avenue
Rev. Ernest Arambiges Tel. 6-8082
Divine Liturgy 10:20 A.M.
Sunday School 10:00 A.M.
Greek School 4:30 P.M. daily

WAUKEGAN & NO. CHICAGO, ILL.

ST. DEMETRIOS 228 N. County St.
Rev. G. Nicozisis Tel. MA 3-0190
Divine Liturgy 11:00 A.M.
Sunday School 10:30 A.M.
Greek School 4:30 to 6 P.M. 4 days a week

WASHINGTON, D. C.

ST. SOPHIA CATHEDRAL
36th Street and Massachusetts Ave., N.W.
Tel. FE 3-4730
Rev. Aim. Laloussis Rev. J. Tavlarides
Divine Liturgy 10:30 A.M. — 12:00 M.
Sunday School 10:30 A.M. — 12:00 M.
Greek School 3:30 — 6:00 P.M. daily

CANTON, OHIO

ST. HARALAMBOS, 600 Walnut Av., S.E.
Church's Tel. GL 4-7278
Very Rev. T. P. Theophilopoulos
Orthros 9:00 A.M.
Divine Liturgy 11:30 A.M.
Sunday School 10:00 A.M.
Greek School 4:30 — 6:30 P.M.

ΙΕΡΟΡΡΑΦΕΙΟΝ

ΑΙΔ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ

ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΑΙ ΚΑΙ ΙΕΡΑΤΙΚΑΙ ΣΤΟΛΑΙ

Ράσα — Ἐσώρασσα — Φελόνια — Ἐπιτραχήλια
Στιχάρια — Ἐπιγονάτια — Καλυμμαύχια
καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ Ἐκκλησιαστικὰ Ἄμφια
δι' Ἱερεῖς καὶ Ἀρχιερεῖς.

Προσέτι: Καλύμματα Ἁγίας Τραπέζης καὶ Ἱερῶν
Σκευῶν, Παιδικαὶ Στολαὶ Ἱ. Βήματος, κ.λ.π.
Εἰς ποικιλίαν χρωμάτων, σχεδίων, ποιοτήτων.

•

Ἐργασία καλλιτεχνικὴ καὶ ἠγγυημένη. Ποιότης ἀρίστη
καὶ τιμαὶ ἀσυναγώνιστοι.
ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ. Ράπτονται ὅλα ἄνευ προκα-
ταβολῆς, πληρωτέα εἰς μακροπροθέσμους δόσεις.

•

Γράψατε ἢ τηλεφωνήσατε:

REV. CHRIST J. PAPACHRIST

3 WILLOW PLACE, MOUNT VERNON, N. Y.

Phone: MO. 7-5362

ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΕΣΘΕ
ATTEND CHURCH SERVICES

•

Μὲ ἓν μόνον δολλάριον ($1.00)
δημοσιεύονται διαφημίσεις λειτουργίας
Ἐκκλησιῶν καὶ Σχολείων, ὡς ἀνωτέρω.

•

Δώσατε εἰς τὴν δημοσιότητα τὴν δρᾶσιν
τῆς Κοινότητός σας.

•

Ἐτησίως (εἰς 12 τεύχη) $12.00.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΗΡΟΠΟΙΕΙΟΝ

METROPOLITAN ECCLESIASTICAL CANDLES

Σᾶς προμηθεύει ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ κηρία.
Τὰ ἀπόκερα χύνονται εἰς ὅλα τὰ μεγέθη
κηριῶν κίτρινα.

•

Ecclesiastical Candles
Sanctuary and Votive Lights

•

24 SOUTHARD STREET, PATERSON 3, N. J.
OLIVER 2-2799 SHerwood 2-0912

NATIONAL HELLENIC AMERICAN LINE

Ἀρχίσατε ἀπό τώρα νά σχεδιάζετε τό ταξεῖδί σας στήν Ἑλλάδα γιά τό 1959...

Τὴ Γενέτειρα μὲ τὶς χίλιες δυὸ ὠμορφιές.

ΠΑΜΦΘΗΝΗ ΖΩΗ . . . ΕΞΑΙΡΕΤΟ ΚΛΙΜΑ . . . ΦΥΣΙΚΕΣ ΚΑΛΛΟΝΕΣ
ΛΟΥΤΡΟΠΟΛΕΙΣ . . . ΦΕΣΤΙΒΑΛΣ

ΜΕ ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΣΗΜΑΙΑΝ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΝ ΕΙΣ ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΓΡΑΜΜΗΝ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ—ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ

ΠΡΟΣΟΧΗ . . . ΟΣΟΙ ΑΝΑΧΩΡΗΣΟΥΝ ΕΚ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ ΤΗΝ 11ην ΜΑΡΤΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚ ΒΟΣΤΩΝΗΣ ΤΗΝ 12ην ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΜΗΝΟΣ ΘΑ ΕΠΩΦΕΛΗΘΟΥΝ ΤΩΝ ΧΑΜΗΛΩΝ ΤΙΜΩΝ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ ΤΟΥ LOW-SEASON, ΚΑΙ ΘΑ ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΟΥΝ ΠΕΡΙ ΤΑ 50 ΔΟΛΛΑΡΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΤΑ 35 ΔΟΛΛΑΡΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗΝ ΘΕΣΙΝ. ΕΠΙ ΠΛΕΟΝ ΘΑ ΕΥΡΙΣΚΩΝΤΑΙ ΕΙΣ ΕΛΛΑΔΑ ΕΓΚΑΙΡΩΣ ΔΙΑ ΝΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΟΥΝ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΗ ΕΟΡΤΑΣΜΟΝ ΤΗΣ 25ης ΜΑΡΤΙΟΥ.

Τὸ ὑπερωκεάνειο «ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΟ ΠΙΑΝΕΙ Η ΘΑΛΑΣΣΑ» διαθέτει δύο κατηγορίες ἀνέσεων ποὺ εἶναι μοναδικὲς στὴ Γραμμὴ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ — ΠΕΙΡΑΙΩΣ.

α) Διαθέτει στὴν Πρώτη θέση τὶς ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ SUITES, ἀπὸ ὅλα τὰ ὑπερωκεάνεια τῆς Γραμμῆς Νέας Ὑόρκης — Μεσογείου. Ἐπὶ πλέον ὅλες οἱ καμπίνες τῆς Πρώτης καὶ τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν καμπινῶν τῆς Τουριστικῆς θέσεως ἔχουν FACILITIES καὶ ΜΕΤΑΤΡΕΠΟΝΤΑΙ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΣΕ ΚΟΜΨΑ ΚΑΙ ΑΝΕΤΑ LIVING ROOMS.

β) Εἶναι σχεδὸν ΕΞ ΟΛΟΚΛΗΡΟΥ AIR CONDITIONED, δεδομένου ὅτι ὅλες οἱ Δημόσιες Αἴθουσες καὶ τὰ 85% τῶν Καμπινῶν του διαθέτουν ἐγκαταστάσεις κλιματισμοῦ (AIR-CONDITION) ποὺ δημιουργοῦν εὐχάριστη ἀτμόσφαιρα σὲ ὅλους τοὺς ἐπιβάτες κάτω ἀπὸ ὅλες τὶς καιρικὲς συνθῆκες.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

ΜΑΡΤΙΟΥ 11 καὶ ἐκ ΒΟΣΤΩΝΗΣ Μαρτίου 12
ΕΚΔΡΟΜΗ ΓΚΑΠΑ- Ἐκδρομὴ ΚΑΣΤΟΡΙΕΩΝ
ΑΠΡΙΛΙΟΥ 10
(ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΕΚΔΡΟΜΗ)
ΜΑΙΟΥ 5 καὶ ἐκ ΒΟΣΤΩΝΗΣ Μαΐου 6
(Ἐκδρομαὶ ΚΟΡΙΝΘΙΩΝ, ΠΑΝΣΑΜΙΑΚΗΣ, ΕΥΡΥΤΑΝΩΝ, ΠΑΝΗΛΕΙΑΚΗΣ)
ΙΟΥΝΙΟΥ 2
ΙΟΥΝΙΟΥ 30
ΙΟΥΛΙΟΥ 25 καὶ ἐκ ΒΟΣΤΩΝΗΣ Ἰουλίου 26
(Ἐκδρομὴ ΠΑΝΛΑΚΩΝΙΚΗΣ)
Καὶ κανονικῶς μετέπειτα.

Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας ἀποταθῆτε εἰς τὸν Ταξειδιωτικὸν Πράκτορα τῆς ἀρεσκείας σας.

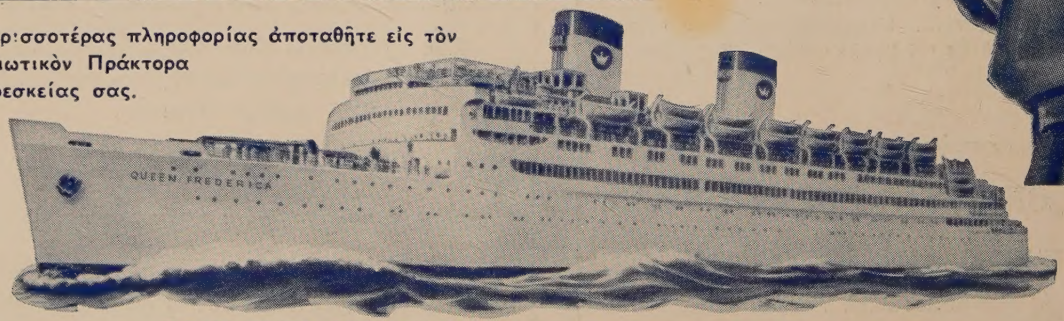

HOME LINES AGENCY INC. ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΔΙ' Η.Π.Α. ΚΑΙ ΚΑΝΑΔΑΝ
42 Broadway, New York 4, N. Y.